

EMEĞE SAYGI AÇIKLAMASI ▶
TARAYAN KIŞI BİLİNMEMEKTEDİR.
SADECE PDF'IN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

DK
DOĞAN KİTAP

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KİŞİ BİLİNMEMEKTEDİR.
SADECE PDF'İN YENİDEN DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Çeviren: Zeynep Seymen

"Ve acı katlanılmaz olup artık darbelere karşılık veremediğinde, buzuşup fırtınanın geçmesini beklersin. Bir an gelir, düşman vurmaktan yorulur. Bir an gelir, tünelin ucunda nihayet bir ışık belirir.
Kendini çok fazla koruma, yoksa hiçbir şey hissetmez olursun. Kalbin buz tutar, yaşayan bir ölü olup çıkarsın ve hayat tüm tadını yitirir."

Beş yaşındaki Layla, Los Angeles'ta büyük bir alışveriş merkezinde kaybolur. Anne ve babası bu acıyla başa çıkamazlar; hayatları tamamen değişmiş, ilişkileri tükenmiştir. Tam beş yıl sonra, aynı tarihte ve tam kaybolduğu yerde ortaya çıkar küçük kız. Ancak konuşamamaktadır. Anne ve babası kızlarının bulunmasına sevinmiştir, fakat bu sevinç cevaplanması zor soruları da beraberinde getirir. Layla bu bir yılı nerede, kiminle geçirmiştir? Ve asıl önemlisi, neden dönmüştür?

Çok değerli bir varlığı kaybetmenin ıstırabı, intikam ateşi, akıntıya kapılmış sürüklenen insanlar... Kader yollarını kesiştirecek, onları sadece sevginin ve affetmenin gücü kurtarabilecek...
Çünkü Seni Seviyorum gerilim dozu yüksek, içten duygularla örülmüş, sıcacık bir roman.

"Guillaume Musso yazmıyor, mümkün olan tüm anlatı yollarını izleyerek, hikâyesi tarafından kovalanıyormuşçasına nefes nefese koşuyor. Son derece görsel bir edebiyat, sezgilerle yol alan bir gerilim..."

Le Parisien

Çünkü Seni Seviyorum

Guillaume Musso

Çeviren: Zeynep Seymen

DK DOĞAN KİTAP

Gerçek denen şeyin eksik ve kusurlu olduğu,
insanın arzularını, heveslerini, hayallerini tatmine
yetmediği en iyi romanlar vasıtasıyla anlaşılır.

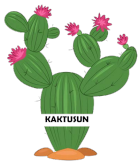
Mario Vargas Llosa

DIGITAL BOOKS KAKTÜS TEAM

Başlamadan önce yazardan bir mesaj:
Sürprizi bozmamak için,
lütfen kitabın sonunu arkadaşlarınıza anlatmayın!

1

Her şeyin başladığı gece

Şuna alışmak zorundayız: Hayatımızın en önemli kavşaklarında trafik ışıkları yoktur.

Ernest Hemingway

Aralık 2006

Noel gecesi, Manhattan'ın göbeği...

Sabahtan beri aralıksız kar yağıyor. Soğuktan uyuşmuş olan "asla uyumayan şehir", pırıl pırıl ışıklandırılmış olmasına rağmen ağır çekim hareket eder gibi.

Noel gecesi olduğu halde yollar şaşılacak derecede açık, yol kenarlarında biriken kar yığınları ve asfaltı kaplayan pudramsı kar tabakası nedeniyle araçlar güçlükle ilerliyor.

Yine de, Madison Caddesi ile 36. Sokak'ın köşesinde, limuzinlerin biri durup biri kalkıyor. Bugün yüzüncü kuruluş yıldönümünü kutlayan, New York'un en saygın kültür kurumlarından Morgan Kütüphanesi'nin, Rönesans üslubundaki güzel binasının önünde yolcularını indiriyorlar.

Binaya çıkan büyük merdivenlerde, şahane elbiseler, kürkler ve mücevherler içindeki kadınların ve smokinli erkeklerin oluşturduğu büyük bir kalabalık var. Davetliler, binayı ahenkli bir şekilde XXI. yüzyıla bağlayan cam ve çelikten bir pavyona yöneliyor. En üst katta, uzun bir koridor geniş bir salona açılıyor. Salonda, kurumun hazinelerinden birkaçı vitrinler içinde sergileniyor: bir Gutenberg İncili, Ortaçağ'dan kalma tezhipli elyazmaları, Rembrandt, Leonardo da Vinci ve Van Gogh'un resimleri, Voltaire ve Einstein'ın mektupları, hatta Bob Dylan'ın üzerine "Blowin'in in the Wind"in sözlerini yazdığı kâğıt bir masa örtüsü parçası.

Salon yavaş yavaş sessizleşiyor, gecikenler de geçip yerlerine oturuyor. Bir avuç ayrıcalıklının, kemancı Nicole Hathaway'in yorumlayacağı Mozart ve Brahms sonatlarını dinleyebilmesi için, okuma salonunun bir bölümü bu akşamki konser için özel olarak düzenlemiş.

Sanatçı alkışlar arasında salona giriyor. Otuzlu yaşlarında, şık ve ölçülü bir kadın. Grace Kelly tarzı topuzuyla Hitchcock filmlerinin kadın kahramanlarını andırıyor. Dünya sahnelerinde alkış toplayan, en büyük orkestralarla birlikte çalmış, henüz 16 yaşındayken kaydettiği ilk CD'sinden beri pek çok ödül almış bir sanatçı o. Beş yıl önce bir dram hayatını mahvetmişti. Olay yazılı ve görsel medyada büyük yankı bulmuş ve o günden sonra sanatçının ünü klasik müzik tutkunları çevresinin dışına taşmıştı.

Nicole seyircileri selamlıyor ve enstrümanını çenesinin altına yerleştiriyor. Klasik güzelliği şık ve soylu binayla tam bir uyum içinde, sanki kemancı antika gravürler ve Rönesans elyazmaları arasındaki doğal yerini almış gibi. Derin ve net bir tınıdan sonra, arşesi tellerle gayriihtiyarı söyleşiye giriyor; bu söyleşi sunum boyunca sürecek.

Dışarıda kar yağmaya devam ediyor.

Ama burada sadece konfor, lüks ve ince zevkler hâkim.

* * *

Beş yüz metre uzakta, Grand Central metro durağının yakınlarında, bir rögar kapağı yavaş yavaş kalkıyor, yüzü gözü yara bere içinde, boş bakışlı, kirpi saçlı bir kafa beliriyor...

Adam kucağında taşıdığı siyah Labrador'u yere bıraktıktan sonra, karlı kaldırımda güçlükle doğruluyor. Yolda zikzaklar çizerek ve kornalarına basa basa geçen arabaların birinin altında kalmaktan kıl payı kurtularak karşı kaldırıma geçiyor.

Zayıf ve gücü tükenmiş evsizin üzerinde, eski ve pis bir palto var. Yolda karşısına çıkan yayalar adımlarını sıklaştırıyor ve gayriihtiyari kenara çekiliyorlar.

Normal bu. İnsanları korkuttuğunu, leş gibi sidik ve ter koktuğunu biliyor.

Daha otuz beş yaşında, ama ellisinde gösteriyor. Eskiden bir işi, bir karısı, bir çocuğu ve bir evi vardı. Ama bu çok eskidendi. Bugün, birbirini tutmaz sözler mırıldanan, paçavralara sarılı bir hayalet, avare bir gölge o.

Güçlükle ayakta duruyor, yürümekten çok sürünüyor, yalpalıyor.

Bugün günlerden ne? Saat kaç? Hangi aydayız?

Bilmiyor. Kafasında her şey birbirine karışıyor. Gözlerinin önünde, şehrin ışıkları eriyip gidiyor sanki. Rüzgârın savurduğu buzlaşmış kar taneleri yüzünü jilet gibi kesiyor. Ayakları donmuş vaziyette, midesi ağrıyor, kemikleri birbirinden ayrılmak üzere.

Bundan iki yıl önce insanların dünyasını terk edip şehrin bağırsaklarına indi. Binlerce başka evsiz gibi kanalizasyon, demiryolu ve metro tünellerini kendine sığınak edindi. Makbul vatandaşların ve turistlerin içi rahat etsin: Belediyenin göklere çıkardığı sıfır hoşgörü politikası, Manhattan'ın yüzeyini özenle temizleyerek semeresini verdi. Ama ışıl ışıl parıldayan gökdelenlerin altında, paralel bir yaşam hüküm sürüyor: uçsuz bucaksız bir kovuk, oyuk ve tünel şebekesini dolduran enkaz halindeki insanların New York'u. Şehrin diplerine sürülen binlerce "köstebek adam", pislik içindeki tünellere kısılmış vaziyette, lağım farelerinin, insan ve fare pisliklerinin arasında polis baskısından kaçıyor.

Böyle işte.

Adam elini cebine sokup en kalitesizinden bir şişe alkol çıkarıyor. Tabii ki içiyor. Başka ne yapabilir?

Koca bir yudum, bir yudum daha.

Soğuğu, korkuyu, pisliği unutmak için.

Önceki hayatını unutmak için.

* * *

Nicole Hathaway son notayı çalmak için arşesini tellere dokunduruyor. İzleyiciler arasında iki üç saniye süren derin bir sessizlik oluyor. Mozart'ın yarattığı, Mozart'ın eserinin devamı olarak kabul edilen bu ünlü sessizlik, çok geçmeden sürekli alkışlarla bozuluyor.

Ünlü kemancı başını eğerek selam veriyor, kendisine takdim edilen bir demet çiçeği alıyor ve tebrikleri kabul etmek üzere salonun arka tarafına doğru yürüyor. İzleyicilerin coşkusuna rağmen, Nicole performansının çok parlak olmadığını biliyor. Sonatları kusursuz bir teknikle, lazer keskinliğiyle ve büyük bir enerjiyle çalmıştı, evet.

Ama ruhuyla değil.

Dalgın ve mekanik hareketlerle birkaç kişinin elini sıkıyor, bir kadeh şampanyayla dudaklarını ıslatıyor ve bir an önce tüymek için fırsat kolluyor.

– Eve dönmek ister miydin, şekerim?

Nicole ağır hareketlerle, rahatlatıcı sese doğru dönüyor. Erkek arkadaşı Eriq elinde bir bardak martiniyle karşısında duruyor. Şirket avukatı olan Eriq, birkaç aydır iyi kötü hayatını paylaşıyor. Ne istediğini hep önceden sezdiğinden, ihtiyacı olduğu anda yanında olmayı becerliyor.

– Evet. Başım dönüyor. Beni eve götür, lütfen.

Cevabını tahmin ettiğinden vestiyere doğru yürümeye başlamış olan Eriq, ona gri renkte flanel bir manto tutuyor. Nicole mantoyu giyip boğazını sıkıca kapatıyor.

Gecenin organizatörleriyle hızla vedalaştıktan sonra, görkemli mermer merdivenden aşağı iniyorlar. Onlar uzaklaşırken, yukarıda insanlar yavaş yavaş parti havasına girmeye başlıyor.

– Sana bir taksi çağırayım, diyor Eriq, girişe geldiklerinde. Ben büroya gidip arabayı alacağım. Arkadan gelirim.

– Ben de seninle geleyim, en çok beş dakika fark eder.

– Şaka mı yapıyorsun! Dışarıda hava berbat.

– Yürümeye ihtiyacım var. Biraz temiz hava almak istiyorum.

– Ama tehlikeli olabilir!

– Üç yüz metre yürümek ne zamandan beri tehlikeli oldu? Hem yanımda sen varsın.

– Sen bilirsin.

Konuşmadan dışarı çıkıyorlar ve ısırıcı soğukta, hızlı adımlarla Beşinci Cadde'ye kadar yürüyorlar. Trafik hâlâ yoğun değil; iri tanelerle sessizce yağan kar şehrin üzerinde birikmeye devam ediyor.

Bryant Park'ın hemen arkasında duran araba şimdi yüz metre kadar ilerilerinde. Güzel havalarda burası oturup biraz güneşlenmek, piknik yapmak ya da fıskıyenin yakınında bir parti satranç oynamak için ideal, hoş bir yeşil alandır. Ama bu gece park ürkütücü, karanlığa gömülü, ıssız...

– SÖKÜL PARANI!

Nicole sert bir çığlık atıyor.

Gözlerinin önünde şimşek gibi parlak bir bıçak beliriveriyor.

– PARANI, DEDİM! diye emrediyor, bıçaklı adam.

Yaşı anlaşılmayan, güçlü kuvvetli, iri bir adam. Dizlerine kadar inen koyu renk bir rüzgârlık, usturayla kazınmış başını açıkta bırakıyor. Yüzünü boydan boya kesen bir yara izi ve deli deli bakan çipil gözleri var.

– ÇABUK!

– TAMAM! TAMAM! diyerek teslim olan Eriq, cüzdanını çıkarıyor ve Breitling marka kol saatini ve cep telefonunu kendi eliyle adama uzatıyor.

Adam bunları kapıp Nicole'e yaklaşıyor, çantasını ve keman kutusunu koparırcasına çekip elinden alıyor.

Nicole endişesini gizlemeye çalışıyor, saldırganla göz göze gelmekten korkarak gözlerini yumuyor. Bir el, inci kolyesini boynundan çekip alırken, o içinden, sondan başa doğru alfabeyi sayıyor. Hızlı hızlı. Çocukken, korkusunu bastırmak için yaptığı gibi.

Z, Y, X, W, V, U...

Bu anın geçip kötü bir anı olmasını beklerken, dikkatini başka bir şeyin üzerinde toplamak için bulduğu tek çare bu.

T, S, R, Q, P, O...

Gidecek, istediği ne varsa hepsini aldı: para, cep telefonu, mücevher...

N, M, L, K, J, I, H...

Gidecek. Bizi öldürmekle eline bir şey geçmez.

G, F, E, D, C, B, A...

Ama gözlerini açtığında adam hâlâ orada ve ona saplamak üzere bıçağını havaya kaldırıyor.

Eriq adamın hareketini görüyor, ama korkudan taş kesmiş gibi, onu korumak için kılını bile kıpırdatmıyor.

Nicole onun bu tavrına neden şaşırmıyor?

Her halükârda, artık kımıldamak için zamanı yok. Çaresiz bir izleyici gibi, hipnotize olmuşçasına, gırtlağını parçalayacak olan bıçağa bakıyor.

Demek hayat buraya kadarmış. Umut vaat eden parlak bir başlangıç, ışıltılı bir çevreden cehenneme iniş ve ansızın gelen iğrenç bir son. Bitmemiş bir hikâyenin kahramanı olmanın verdiği o acıtıcı duygu da cabası...

Tuhaf. Ölüm anında, insanın gözünün önünden hayatının önemli anlarının hızla geçtiği söylenir. Nicole'ün gözünün önüne ise sadece bir sahne geliyor: göz alabildiğine uzanan ıssız bir plajda ona doğru neşeyle el sallayan iki insan. Yüzlerini gayet iyi seçiyor. Biri, hayatında sevdiği ve yanında tutmayı bilemediği biricik adamın yüzü. Öteki korumayı bilemediği kızınınki.

* * *

Öldüm.

Hayır. Daha değil. Neden?

Ansızın boşluğun içinden bir adam çıkıverdi.

Bir evsiz.

Nicole önce, bir saldırgan daha diye düşünüyor, ama sonra, bu yeni gelenin onu kurtarmaya çalıştığını anlıyor. Son anda bıçağı omzuna yiyen de o oluyor. Yarasına rağmen hızla yerden kalkıyor, saldırganın üzerine öfkeyle atılıyor, elinden bıçağını düşürüp gasp ettiği eşyaları bıraktırıyor. Bunu yumruk yumruğa, şiddetli ve sonucu belirsiz bir kavga izliyor. Evsiz, hasmı kadar yapılı olmadığı halde hasmını alt etmeyi başarıyor. Koyu renk bir Labrador olan

köpeğinin de yardımıyla, en sonunda adamı kaçırmayı başarıyor.

Ama galibiyet pahalıya mal oluyor. Tükenmiş bir halde karların içine yığılıyor, yüzü buz tutmuş kaldırıma dayalı, öylece kalakalıyor.

Nicole adama doğru koşarken ince topuklu rugan ayakkabılarından biri ayağından fırlayıp karların arasında kayboluyor.

Şimdi, hayatını kurtaran adamın başucunda, buzun üzerine diz çökmüş oturuyor. Karda kan izlerini fark ediyor. Bu evsiz onun için neden bunca risk almış olabilir?

– Teşekkür etmek için ona yirmi dolar verelim, diyor Eriq, yerden cüzdanını ve cep telefonunu toplarken.

Tehlike geçince, avukat yeniden kibirli havasına bürünüvermişti.

Nicole onu küçümseyerek süzüyor.

– Yaralı olduğunu görmüyor musun?

– O halde polis çağırayım.

– Çağırılması gereken polis değil, ambulans!

Nicole adamı güçlükle sırtüstü döndürmeyi başarıyor. Elini fena halde kanayan omzuna koyuyor, sonra gür bir sakalla kaplı yüzüne bakıyor.

İlk önce onu tanımıyor; üzerinden ayırmadığı, çakmak çakmak yanan gözlerini görene kadar.

O anda içinde bir şey kırılmış gibi oluyor. Bütün vücudunu ateş basıyor. Henüz, bunun ıstırap mı, yoksa rahatlama mı olduğunu bilmiyor. Gecenin içinden çıkagelen bir umut mu, yoksa bir yanık acısı mı?

Adamın üzerine eğiliyor, onu tipiden korumak istercesine yüzünü yüzüne yaklaştırıyor.

– Ne yapıyorsun? diye soruyor Eriq, endişeyle.

– Telefonunu kapat ve git arabanı getir, diye emrediyor Nicole, yerinden doğrulurken.

– Nasıl yani?

– Bu adamı... tanıyorum.

– Onu tanıyorum da ne demek?

– Onu evime kadar götürmeme yardım et, diyor Nicole, adamın sorusunu cevapsız bırakarak.

Eriq başını iki yana sallıyor, sonra içini çekerek soruyor:

– Lanet olsun, kim bu adam?

Gözlerini boşluğa dikmiş olan Nicole, bir süre sustuktan sonra mırıldanıyor:

– Mark. Kocam.

2

Kayıp kız

> Acı karşısında, birini sevdiğimizde olduğu kadar korunmasız olduğumuz bir an daha yoktur.
>
> Freud

Nehrin karşı yakasındaki Brooklyn. Cephesi çıkmalar ve oluk ağızlarıyla bezeli, Victoria tarzı müstakil bir evin sıcacık konforu...

Şöminede harlı bir ateş çıtır çıtır yanıyordu.

Hâlâ baygın olan Mark Hathaway, bacaklarında kalın bir battaniyeyle, salondaki kanepede uzanmış yatıyordu. Omzunun üzerine eğilmiş olan Dr. Susan Kingston, yaraya son dikişlerini atmaktaydı.

– Yara derin değil, diye açıkladı Nicole'e, eldivenlerini çıkarırken. Beni daha çok Mark'ın genel sağlık durumu endişelendiriyor: Pis bir bronşiti var ve vücudunun her yeri soğuğun neden olduğu yaralar ve çürüklerle kaplı.

Susan, bundan birkaç saat kadar önce ailesiyle birlikte geleneksel Noel pastasının tadını çıkarırken, komşusu Nicole'den bir telefon almıştı. Nicole ondan yaralı kocasını tedavi etmesini rica ediyordu.

Geçirdiği şaşkınlığa rağmen bir saniye bile tereddüt etmemişti. Kocası ve o, Nicole ve Mark'ı iyi tanıyorlardı. Beş yıl önce yaşanan dramdan önce sık sık birlikte çıkarlar, Park Slope'un İtalyan restoranlarını tek tek dener, Brooklyn Height'taki antikacılarda eski eşya bakar ve hafta sonları Prospect Park'ın uçsuz bucaksız çimlerinde jogging yaparlardı.

Şimdi, o günler çok uzak, neredeyse hayal gibi geliyordu.

Gözlerini Mark'tan ayıramayan Susan, korkunç bir kafa karışıklığı yaşıyordu.

– Sokakta yaşadığını biliyor muydun?

Konuşamayan Nicole, başını hayır anlamında iki yana salladı.

İki yıl önce bir sabah, kocası gideceğini, artık "böyle" yaşayamadığını, buna gücünün yetmediğini söylemişti. Nicole onu durdurmak için *her şeyi* yapmıştı, ama bazen her şey yetmez. O gün-

den sonra ondan bir daha hiç haber alamamıştı.

– Ona bir doz sakinleştirici ile antibiyotik verdim, dedi Susan, eşyalarını toplarken.

Nicole arkadaşını kapıya kadar götürdü.

– Yarın sabah tekrar uğrayacağım, dedi Susan, ama...

Cümlenin ortasında, söyleyeceklerinden dolayı utanç ve dehşet içinde durdu. Sonra devam etti:

– ... bu halde gitmesine izin verme, yoksa... ölür.

* * *

– Eee?

– Eee, ne?

– Ne yapacağız? diye sordu Eriq. Kocanı?

Avukat, elinde bir viski bardağı, mutfakta volta atıp duruyordu.

Nicole ona bezginlikle karışık bir tiksintiyle baktı. Neredeyse bir yıldır bu adamla ne yapıyordu? Hayatına girmesine nasıl izin vermişti? Ona neden takılıp kalmıştı?

– Çek git lütfen, diye mırıldandı.

Eriq başını iki yana salladı.

– Böyle bir anda seni yüzüstü bırakmam söz konusu bile olamaz.

– Gırtlağıma bıçak dayandığında beni yüzüstü bırakmıştın ama!

Gururu incinen Eriq donup kaldı. Mazeret gösterebilmesi için saniyeler geçmesi gerekti:

– Ama her şey o kadar hızlı oldu ki... diye başladığı cümlesinin sonunu getiremedi.

– Çek git, diye tekrarladı Nicole.

– İstediğin gerçekten buysa... Ama yarın seni arayacağım, diye ekledi.

Sonra sessizce çekip gitti.

Eriq'ten kurtulduğu için rahatlayan Nicole salona döndü. Bütün ışıkları söndürdü ve Mark'ın iyice yakınına oturmak için, kanepenin yanına gürültü etmeden bir koltuk çekti.

Sadece şöminedeki korların portakal rengine çalan ışığının aydınlattığı salona, artık huzurlu bir hava hâkimdi.

Aşırı yorgun ve kafası karmakarışık olan Nicole, elini kocasının elinin üzerine koydu ve gözlerini yumdu. Bu evde o kadar mutlu olmuşlardı ki! Burayı buldukları gün deliler gibi sevinmişlerdi. XIX. yüzyıl sonunda inşa edilmiş, kahverengi taşlarla örülü

bir cephesi ve güzel bir bahçesi olan, *brownstone*[1] denen evlerden biriydi. Evi bundan on yıl önce, Manhattan'ın curcunasından uzakta büyütmek istedikleri çocuklarının doğumundan hemen önce satın almışlardı.

Kütüphanenin raflarında duran çerçeveli birkaç fotoğraf mutlu günlerin hatırasını yaşatıyordu. Önce, el ele bir erkek ve bir kadın, muzip bakışlar ve sevgi hareketleri. Hawaii'de romantik bir tatil ve motosikletle Büyük Kanyon'u geçme macerası. Ardından bir sonografi ve birkaç ay sonra, ilk Noel'ini kutlayan, yusyuvarlak kafalı bir bebek fotoğrafı. Son fotoğraflarda, bebek sütdişleri dökülmüş bir kız çocuğu olup çıkmıştı. Bronx Hayvanat Bahçesi'ndeki zürafaların önünde gururla poz veriyor, Montana'da karların içinde beresini düzeltiyor ve kameraya Ernesto ve Cappucino adlı iki palyaço balığını gösteriyordu.

Bir daha geri gelmemek üzere kaybolup gitmiş eski günlerin kokusu...

Mark uykusunda öksürdü. Nicole'ün içinden bir ürperti geçti. Kanepede uyuyan adamın, evlendiği adamla alakası yoktu. Mark'ın genç ve ünlü bir psikiyatr olduğuna sadece duvarları kaplayan diplomalar ve ödüller tanıklık ediyordu. Travma uzmanı olduğundan, Ulusal Havacılık Dairesi ve Federal Soruşturma Bürosu (FBI) havacılık felaketlerinde ve rehin alınma olaylarında ona başvuruyordu. 11 Eylül'den sonra, felaketten sağ kurtulan iki Dünya Ticaret Merkezi çalışanı ile kurbanların ailelerini izlemek için oluşturulan psikologlar ekibine katılmıştı. Zira böyle bir dramdan zarar görmeden kurtulmak mümkün değildir. Bir parçanız sonsuza kadar çığlıkların, alevlerin ve kanın tutsağı olarak kalır. Belki ölmemişsinizdir, ama kendinizi kirlenmiş hissedersiniz, sinsi bir endişe ve suçluluk duygusu içinizi kemirir ve asla cevap verilemeyecek inatçı bir soru zihninizden geçer: Neden onlar değil de siz hayatta kalmışsınızdır? Çocuğunuz, karınız, anne babanız değil de siz...

Mark psikiyatr olarak çalışmanın yanı sıra, yüksek tirajlı popüler dergilere deneyimleriyle ilgili yazılar da vermişti. Yazılarında, meslektaşı ve çocukluk arkadaşı Connor McCoy'la birlikte uygulanmasına öncülük ettiği psikodrama ve hipnoz gibi yeni terapileri tanıtmaya çalışıyordu. Yavaş yavaş, televizyon ekranlarında sık sık görünen ünlü bir psikiyatr olmuş ve bu ani şöhret onu ve Nicole'ü medyanın ilgi odağı haline getirmişti. Prestijli *Vanity Fair* dergisi, New York'un en gözde çiftleriyle ilgili sayısında, on-

1. Kahverengi kumtaşından yapılmış bina. (ç.n.)

lara büyük boy renkli fotoğraflarla tam dört sayfa yer ayırmıştı. Bir kutsanmaydı bu.

Ama parlak kâğıda basılı bu peri masalı bir anda sona ermişti. Beş yaşındaki kızları Layla, yağmurlu bir mart günü öğleden sonra, Los Angeles'ın güneyindeki Orange County'de, bir alışveriş merkezinde kaybolmuştu. Onu en son, Disney Store'un vitrininin önünde oyuncaklara bakarken görmüşlerdi. Avustralyalı *au pair* bir kız olan dadısı onu birkaç dakika yalnız bırakmıştı. Yandaki Diesel mağazasında, indirime girmiş bir jean'i deneyip geri dönene kadar...

Çocuğun kaybolduğunu fark etmesi ne kadar zaman almıştı? Dadı polislere, "En fazla beş dakika" diye cevap vermişti. Yani çok uzun bir süre. Beş dakikada her şey olabilir.

Bir çocuğun kaybolmasını izleyen ilk saatlerin hayati önem taşıdığı bilinir. Çocuğun canlı olarak bulunma ihtimalinin en yüksek olduğu zaman dilimidir bu. Aradan kırk sekiz saat geçtikten sonra bu ihtimal tehlikeli bir şekilde azalır.

O 23 mart günü bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Olay güpegündüz ve çok kalabalık bir yerde meydana geldiği halde, müfettişler güvenilir tanık ifadeleri almakta zorlanmışlardı. Güvenlik kameralarındaki görüntü kayıtlarından da, görevini ihmalden başka bir suçu olmayan dadının sorgusunda anlattıklarından öte bir bilgi edinilememişti.

Günler günleri kovalamıştı...

Yüzü aşkın polis memuru, helikopterlerin ve iz sürücü köpeklerin de yardımıyla, bölgeyi haftalar boyunca karış karış taramıştı. Ama FBI'ın tüm çabalarına rağmen, çocuğun yerini saptamaya yarayacak hiçbir somut ipucu bulunamamıştı.

... sonra aylar ayları...

Hiçbir iz olmaması polisin elini kolunu bağlıyordu. Hiçbir fidye talebi olmamış, güvenilir hiçbir ipucu elde edilememişti. Hiçbir şey.

... ve yıllar yılları...

Layla'nın fotoğrafı beş yıldır garlarda, havaalanlarında ve postanelerde, diğer kayıp çocukların fotoğraflarının yanında asılı duruyordu.

Ama Layla bulunamıyordu.

Buhar olup uçmuştu.

* * *

Mark için hayat 23 mart 2002 günü durmuştu.

Kızının kayboluşu onu derin bir depresyona sokmuştu. Istırap

ve suçluluk duygusunun yol açtığı bir depremle yıkılmış, mesleğinden, karısından, en yakın dostundan kopmuştu.

İlk aylarda, en ufak ayrıntılar üzerinden soruşturmayı yeni baştan başlatmak üzere en iyi özel detektifleri tutmuştu.

Ama hiçbir sonuç alınamamıştı.

Bunun üzerine, bu sefer kendisi sonu hiçbir yere varmayan nafile araştırmalara girişmişti.

Başarısızlığa mahkûm bu arayış tam üç yıl sürmüştü. Sonra Mark da ortadan kaybolmuş, bir daha da ne karısı ne de Connor ondan en ufak bir haber alabilmişti.

Nicole süreci farklı yaşamıştı.

İlk başta, umutsuzluğu kişisel bir suçluluk duygusuyla katmerlenmişti: Bir dizi resital vermeye gittiği Los Angeles'a Layla'nın da yanında gelmesi için o ısrar etmişti; dramın yaşanmasından sorumlu olan dadıyı o işe almıştı. Başına gelen felaketle baş edebilmek için kendisine hiperaktiviteden başka çıkış yolu bulamamış, bir konserden ötekine, bir kayıt stüdyosundan ötekine koşar olmuş, hatta dramını televizyonlara ve gazetelere anlatmayı kabul ederek, kendisini hastalıklı bir röntgenciliğin istekli kurbanı haline getirmişti.

Buna rağmen bazı günler acı dayanılmaz oluyordu. Nicole hastalıklı düşünceleriyle mücadele edemez olduğunda bir otel odası tutuyor ve kış uykusuna yatar gibi kendini yorganın altına gömüyordu.

Herkes acısıyla elinden geldiği şekilde baş etmeye çalışır...

* * *

Birden, şöminedeki odunlardan biri çatırdadı. Mark yerinden sıçrayıp gözlerini açtı. Ani bir hareketle doğruldu ve birkaç saniye boyunca nerede olduğunu, başına ne geldiğini anlamaya çalıştı.

Nicole'ün yüzünü görünce olanları yavaş yavaş hatırladı.

– Yaralı mısın? diye sordu karısına.

– Hayır. Sayende.

Mark bir an kendini bırakıp yeniden gevşeyecek gibi oldu, sonra bir hamlede ayağa kalktı.

– Kalkma, yalvarırım, dinlenmen lazım!

Nicole'ü duymamış gibi, pencereye doğru birkaç adım attı. Camın arkasında, sokak bembeyaz ve sessiz parlıyordu.

– Elbiselerim nerede?

– Attım, Mark. Çok kirliydiler.

– Ya köpeğim?

– Seninle birlikte buraya getirdim, ama... kaçtı.

– Ben gidiyorum, diye bağırdı Mark, yalpalayarak kapıya doğru yürürken.

Nicole önüne geçerek yolunu kesti.

– Beni dinle, daha sabaha çok var, yaralısın, bitmiş tükenmiş vaziyettesin... İki yıldır görüşmedik. Konuşmamız lazım.

Kolunu uzattı, ama Mark onu itti ve kendisine yapışan karısından kurtulmak için çırpınırken kitap raflarına çarptı. Yere düşen bir çerçevenin camı kırıldı.

Mark çerçeveyi alıp yerine koydu. Gözü kızının fotoğrafına takıldı. İçi gülen yeşil gözleri ve dudaklarındaki gülümsemeyle, yüzünden mutluluk ve yaşama sevinci akıyordu.

Bunun üzerinde, içinde bir şey kırılır gibi oldu ve hıçkırıklar içinde, sırtı duvara dayalı olarak yere yıkıldı. Nicole kocasının göğsüne sokulup ona sarıldı ve uzunca bir süre, aynı ıstırabı paylaşarak, öylece birbirlerinin kollarında kaldılar; Nicole'ün yumuşacık cildi Mark'ın pürüzlü cildine değiyor, Guerlain marka parfümünün tene işleyen kokusu, sokaklarda yaşayanların üzerine sinen leş kokusuna karışıyordu.

* * *

Nicole kocasını elinden tutarak banyoya götürdü ve ona duşu açıp gözden kayboldu. Şampuanın baş döndürücü korkusundan sarhoş olan Mark, diriltici kaynar suyun altında yarım saat kadar kaldı. Sonra, üzerinden sular damlayarak büyük bir havluya sarındı ve koridora çıkıp cilalı parkenin üzerinde su lekeleri bıraka bıraka giyinme odasına yürüdü. Eskiden ona ait olan elbise dolabını açtı ve giysilerinin hâlâ yerinde durduğunu gördü. Artık ona ait olmayan bir hayatın kalıntıları olan Armani, Boss, Zegna marka kostümlerine gözünün ucuyla bile bakmadan, üzerine bir külot, kalın bir jean pantolon, uzun kollu bir tişört ve kalın bir kazak geçirmekle yetindi.

Merdivenden inip Nicole'ün yanına mutfağa gitti.

Ahşap, cam ve metal alaşımı mutfak, şeffaflık etkileri yaratacak şekilde tasarlanmıştı. Yalın çizgilere sahip geniş bir tezgâh duvar boyunca uzanıyor, ortadaki türlü gereçlerle donatılmış bağımsız ünite insanı yemek pişirmeye davet ediyordu. Yıllar önce bu mekânda, ailece yapılan kahvaltıların, krepli ikindi kahvaltılarının ve baş başa akşam yemeklerinin neşeli havası titreşirdi. Ama çok uzun zamandır burada kimse doğru dürüst yemek pişirmemişti.

– Sana omlet yaptım, yanına da ekmek kızarttım, dedi Nicole, bir kupayı dumanı tüten kahveyle doldururken.

Mark tabağının karşısına oturdu, sonra hemen kalktı. Elleri titremeye başlamıştı. Yemeğe dokunmadan önce içmesi gerekiyordu. İçki içmesi.

Nicole'ün şaşkın bakışları altında, eline geçen ilk şarap şişesinin mantarını aceleyle açtı ve iki yudumda şişenin yarısını boşalttı. Bir an için sakinleşip tabağındakileri silip süpürdü. Hiç konuşmuyordu. Sonunda Nicole ona şu soruyu sorma cesaretini buldu:

– Neredeydin, Mark?

– Banyoda, diye cevap verdi, karısına bakmadan.

– Yok, son iki yıldır neredeydin?

– Aşağıda.

– Aşağıda?

– Metro tünellerinde, kanalizasyon ve lağım şebekelerinde, evsizlerle birlikte.

Gözleri dolan karısı, anlayamıyorum der gibi başını iki yana salladı.

– Peki ama neden?

– Neden olduğunu gayet iyi biliyorsun, dedi Mark, sesini yükselterek.

Nicole elini tutmak için ona yaklaştı.

– Ama senin bir karın var Mark, bir mesleğin, dostların...

Mark elini geri çekti ve masadan kalktı.

– Beni rahat bırak!

– Bana şunu açıkla, diye bağırdı Nicole, onu durdurmak için. Bir berduş gibi yaşamak sana ne kazandırıyor?

Mark onu delici bakışlarla süzdü.

– Böyle yaşıyorum, çünkü başka türlü yaşayamıyorum. Sen yapabiliyorsun, ben yapamıyorum.

– Suçu bana yıkmaya çalışma, Mark.

– Ben seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. İstiyorsan kendine yeni bir hayat kur. Ben bu acıyla baş edemiyorum.

– Sen psikiyatrsın, Mark. İnsanların her türlü felaketle baş etmesine yardımcı oldun.

– Ben bu acıyla baş edemiyorum, çünkü beni hayatta tutan tek şey bu. Bana ondan kalan tek şey bu, anlıyor musun? Her dakika onu düşünüyorum, kendime kızımı kaçıran kişinin ona ne yaptığını sormadan, şu anda kızım nerededir acaba demeden geçirdiğim bir dakika bile yok.

– O öldü, Mark, diyerek kestirip attı Nicole, soğuk bir sesle.

Mark bu kadarına dayanamadı. Elini kaldırdı ve Nicole'ü gırtlağından yakalayıp boğacak gibi sıktı.

– Nasıl böyle bir şey dersin?

– Beş yıl oldu, Mark! diye uludu Nicole, kocasının elinden kurtularak. En ufak bir ipucu bulunamadan, hiçbir fidye talebi olmadan geçen beş yıl!

– Hâlâ bir şans var...

– Hayır, Mark. Her şey bitti. Makul hiçbir umut kalmadı. O bir gün ansızın ortaya çıkmayacak. Bu asla olmuyor, anlıyor musun, ASLA!

– Sus!

– Eğer bir şey bulunacak olursa, bu onun cesedi olacak, başka bir şey değil.

– HAYIR!

– Evet! Ve bu yüzden bir tek kendinin acı çektiğini sanma. Ya kızından başka bir de kocasını kaybeden ben, bana ne demeli?

Mark cevap vermeden hızla mutfaktan çıktı. Ona iyice yüklenmeye kararlı olan Nicole arkasından yürüdü:

– Hiç başka çocuklarımızın olabileceğini düşünmedin mi? Kendine hiç, zamanla bu evde hayat yeniden doğabilir demedin mi?

– Başka çocuk yapmadan önce, kızımı bulmak istiyorum.

– İzin ver, Connor'ı çağırayım. İki yıldır her yerde seni arıyor. Toparlanmana yardımcı olabilir.

– Ben toparlanmak istemiyorum. Kızım acı çekiyor, ben de onunla birlikte acı çekmek istiyorum.

– Dışarıda yaşamaya devam edersen ölüp gideceksin! İstediğin bu mu? Öyleyse hodri meydan! Beynine bir kurşun sık!

– Ben ölmek istemiyorum, çünkü bulunacağı gün onun yanında olmak istiyorum.

Nicole'ün yardıma ihtiyacı vardı. Cep telefonunu alıp Connor'ı aradı.

Hadi aç, Connor, aç.

Gecenin içinde bir yerde, ziller boşlukta peş peşe çaldı. Nicole, Connor'ın telefonu açmayacağını ve mücadeleyi kaybettiğini anladı. Tek başına, kocasını alıkoymayı başaramayacaktı.

Salonda, Mark yeniden kanepeye uzandı ve birkaç saat daha uyudu.

Sabah olunca uyandı, elbise dolabından bir spor çantası kapıp içine bir battaniye, bir rüzgârlık, birkaç paket bisküvi ve bir sürü içki şişesi tıkıştırdı.

Nicole çantaya bir cep telefonu, bir pil ve şarj aleti sokuşturdu.

– Connor'ı aramaya karar verirsen ya da ben sana ulaşmaya çalışırsam diye...

Mark sokak kapısını açtığında kar durmuş ve günün ilk ışıkları şehri mavimsi gölgelerle renklendirmeye başlamıştı.

Mark ayağını kar tabakasına basar basmaz, siyah Labrador âdeta mucize eseri, acı acı havlayarak bir çöp varilinin arkasından çıktı. Mark takdirle hayvanın başını kaşıdı. Isınmak için nefesini avuçlarının içine üfledi, çantasını omzuna geçirdi ve Brooklyn Köprüsü istikametinde yürümeye başladı.

Nicole kapının eşiğinde, hayatının erkeğinin sabahın içinde uzaklaşıp gidişini seyrediyordu. Sonunda sokağın ortasına çıkıp bağırdı:

– Sana ihtiyacım var!

Mark sersemlemiş bir boksör gibi, on metre kadar ilerisinde durup ona döndü ve üzgün olduğunu söylemek ister gibi kollarını hafifçe yana açtı.

Sonra, sokağın köşesinde gözden kayboldu.

3

Bana benzeyen biri

Hayat korkulardan oluşan bir kolyedir.

Björk

The Girl Who Played with Fire.

Stieg Larsson'ın bir romanı

Dr. Connor McCoy'un muayenehanesi Central Park'ın batı ucundaki prestijli Time Warner Center'ın cam kulelerinden birinde bulunuyordu.

Connor muayenehanesiyle gurur duyuyordu, zira hastaların kendilerini iyi hissetmelerini ve en mükemmel şekilde tedavi olmalarını sağlayacak şekilde tasarlanmıştı. Pek gelenekçi olmayan yöntemleri tüm meslektaşlarınca beğenilmese de, hastaların birbirlerine tavsiyeleri sonucu Connor'ın müşteri sayısı sürekli artmıştı.

Ve bu Noel gecesi Connor hâlâ işyerinde, bir hastanın dosyasına dalmış, çalışıyordu. Esnemesini bastırarak saatine göz attı.

Bir buçuk.

Her halükârda, onu bekleyen kimse yoktu. Connor mesleği için yaşıyordu ve ne eşi ne bir ailesi vardı. İlk muayenehanesini, psikolojiye kendisi kadar tutkun olan çocukluk arkadaşı Mark Hathaway'le birlikte açmıştı. İkisi de Chicago'nun zor bir mahallesinde büyümüştü. İkisi de acıyı yakından tanıdıktan sonra, meslek hayatlarını ve enerjilerini değişik terapi biçimleri geliştirmeye vakfetmişti. Kısa sürede parlak bir başarı elde etmişlerdi. Sonra, Mark'ın başına o felaket gelmişti. Connor ona elinden geldiği kadar destek olmuş, polisin, kızının kayboluşuyla ilgili soruşturmada teslim bayrağını çekmesinden sonra, onunla birlikte soruşturmaya baştan başlamıştı. Ama yardımı yeterli olmamıştı: Acıdan dağılan Mark da kızı gibi ortadan kaybolmuştu. Ortağının kaçışı Connor'ı derin bir kaygı ve çaresizliğe gömmüştü. En iyi dostunu kaybetmekle kalmamış, bu olayla en büyük mesleki başarısızlığını da yaşamıştı.

Connor kötü anıları kafasından uzaklaştırmak için koltuğundan kalkıp kendisine bir bardak sek viski koydu.

Mutlu Noeller, dedi, bardağını aynadaki aksine doğru kaldırarak.

Boydan boya camlarla çevrili odası yapay bir ışığın içinde yüzüyor ve baş döndürücü bir park manzarası sunuyordu. Burada her şey ağırbaşlı ve yalındı. Metal bir etajerde duran Giacometti tarzı iki heykel, uzayda yükselir gibi duruyor, duvardaki Robert Ryman'a ait monokrom tablo ise, eseri beyaz bir kareden başka bir şeye benzetemeyenleri şaşırtıyordu. Connor ise tuvalin üzerindeki ince ışık oyunlarını büyülenircesine izliyordu.

Görünmez olanı tahmin etmek, görünenin arkasındakini görmek...

Onun mesleğinin esası buydu işte.

Connor, elinde bardağı, dizüstü bilgisayarının ekranındaki birkaç fotoğrafı inceledi. Bir hastasının beyninin bir bölümüne ait görüntülerdi bunlar. Connor bu tür görüntüleri ne zaman incelese büyülenmiş gibi oluyordu.

Acı çekmek, sevmek, mutlu olmak, mutsuz olmak: Her şey beynimizin içinde, onun gizemli dünyasında, milyarlarca nöronun arasında olup bitiyordu. Arzu, hafıza, korku, saldırganlık, düşünce, uyku... Bunlar kısmen, mesajları bir nörondan ötekine aktarmakla görevli nörotransmitter denen değişik kimyasal maddelerin salgılanmasıyla belirleniyordu. Nöroloji biliminin son keşiflerini heyecanla takip eden Connor, depresyonun biyolojik nedenlerinin analizine öncülük eden isimlerden biriydi. Katıldığı araştırma, sözgelimi, aktarıcı bir genin kısa bir cinsinin kişiyi depresyona ya da intihara yatkınlaştırdığını gösteriyordu. O halde, insanlar hayatın zorluklarıyla baş etmek üzere eşit doğmuyorlardı.

Ama Connor her şeyi bu genetik determinizmle açıklamayı reddediyordu. Psikoloji ile biyolojinin birbirine sıkı sıkıya bağlı olduğuna inanan genç doktor, kendisini hep iki alanda birden yetiştirmeye çalışmıştı: psikiyatri ve nöroloji. Genetik mirasımız elbette ki kendini bize dayatıyordu, ama yaşam boyunca, beynimiz duygusal ve sevgi ilişkileriyle yeniden programlanabilirdi.

Her durumda, o şuna inanıyordu: Hiçbir şey kesin olarak belirlenmiş ve değişmez değildir.

Connor viskisini bir dikişte bitirdi, paltosunu giydi ve ofisinden çıktı.

Binada beş yıldızlı bir otel, pek çok restoran ve bir caz kulübü bulunuyordu. Bütün katlardan parti gürültüleri yükseliyor, sesler genç psikiyatrın yalnızlığını biraz daha vurguluyordu.

Asansörde, omuz çantasını açıp ertesi gün evde incelemeyi düşündüğü dosyaların hepsini yanına alıp almadığını kontrol etti. İki gün sonra bir grup terapisi yapacaktı ve bu tür terapilerin etkili ol-

ması için önceden mükemmel bir şekilde hazırlanmak gerekiyordu.

Giriş çıkışların bir retina okuma sistemiyle denetlendiği yeraltı otoparkına geldi. Gerekli işlemi yapıp üstü açılan, metalik gri Aston Martininin yanına yürüdü. Anahtardaki tuşa basarak pırıl pırıl parlayan arabanın kilitlerini açtı. Burnuna döşemelerin deri kokusu çarptı. Çantasını ön yolcu koltuğuna koyup Colombus Meydanı'na açılan garajdan çıktı. Kar hâlâ lapa lapa yağıyor, yerleri kayganlaştırıyordu. Connor, Americas Caddesi'ne çıkıp TriBeCa yönünde ilerledi.

Arabanın radyosunda Radiohead'in elektronik müziği, insanın bütün mücadelelerini kaybettiği, insansızlaşmış, belirsiz bir geleceği anlatıyordu. Artık üzerine yapışmış olan derin bir keyifsizliğin damgasını vurduğu şu anki ruh haliyle uyumlu bir müzikti bu.

Broadway kavşağında tehlikeli bir şekilde gaza basınca araba savrularak yoldan çıkacak gibi oldu. Tehlikeyle flört etmekten gittikçe daha çok zevk alıyordu. Yaşadığını hissetmenin yollarından biriydi bu.

Greenwich Village'ın başında kırmızı ışıkta durdu. Direksiyona dayanıp kısa bir süre için gözlerini yumdu.

Kendimi toparlamam lazım!

Kısa bir süre önceye kadar, mesleği sayesinde eski korkularının kesinlikle üstesinden geldiğini düşünüyordu. Hikâyesini anlatmak ve bir umut mesajı vermek için *Hayatta Kalmak* adlı bir kitap bile yazmıştı. Ama Mark'ın ortadan kaybolması her şeyi berbat etmiş ve tekrardan tehlikeli bir umutsuzluğa, yıkıcı bir yalnızlığa, sürekli bir suçluluk duygusuna kapılmıştı.

Gözkapaklarını ovuştururken çalan cep telefonu onu uyuşukluğundan sıyırdı. Ceketinin cebinden telefonu çekip aldı ve ekranda arayanın ismini gördü:

Nicole Hathaway.

Nicole? Eriq denen o avukatla çıkmaya başladığından beri artık birbirleriyle hiç konuşmuyorlardı. Adam pisliğin tekiydi. Pek inanmasa da, Mark'tan haber alma umudu, Connor'ın kalp atışlarını hızlandırmıştı. Heyecan içinde tam cevap vermek üzereydi ki...

LANET OLSUN!

Aston Martin'in sağ kapısı aniden açıldı ve bir el deri çantasını kapıp kaçtı. Connor hiç düşünmeden arabadan dışarı fırladı ve hırsızın, daha doğrusu hırsız kızın arkasından koşmaya başladı.

Lapa lapa yağan kara rağmen, çaldığı çantayı göğsüne bastır-

mış koşan genç bir kızın uzun saçlarını seçiyordu.

Connor giderek daha hızlı koşuyor, her adımda kayıp karla kaplı kaldırıma kapaklanacak gibi oluyordu. Kız ansızın arabaların arasına atlayıp ezilme tehlikesini göze alarak karşı kaldırıma geçtiğinde, aralarında en çok iki metre mesafe kalmıştı.

Seni şıllık seni!

Connor her tür tedbiri elden bırakıp kızı izlemeye devam etti. Çantadaki dosyaları kaybetmeyi dünyada göze alamazdı. İçlerinde hastalarının mahrem yaşamıyla ilgili bilgiler, en özel sırları yazılıydı.

Şimdi yeniden hızlanmış, hırsız kızla arasındaki mesafeyi kapatmaya başlamıştı. Kızın nefesinin kesildiğini fark edince, ileri atılıp tüm ağırlığıyla üzerine abandı. Yere kapaklanan kızın yüzü karlara gömüldü; kıskıvrak yakalanmış, kolu arkaya bükülmüştü.

– Ver onu bana! diye emretti Connor, çantayı kızın elinden çekip alırken.

Çantasını aldıktan sonra yavaş yavaş doğruldu; kızı da kendisiyle birlikte ayağa kalkmaya zorlayarak, kolundan sıkı sıkı tutuyordu.

– Bırakın beni! diye haykırdı kız, elinden kurtulmak için debelenirken.

Kızın söylediğini duymazdan gelen Connor, onu daha iyi incelemek için bir sokak lambasının altına kadar birkaç metre sürükledi. Onu ancak o zaman doğru dürüst gördü.

On beş-on altı yaşlarında, ince uzun, çelimsiz bir kızdı. Soluk benzi, kızıla çalan röflelerin çirkinleştirdiği siyah saçlarıyla kontrast oluşturuyordu. Üzerindeki eski bir vinil palto, altında bir mini etek, bacaklarında file külotlu çoraplar vardı.

– Bırakın beni! diye tekrarladı kız.

Kızın çığlıklarını tınmayan Connor, onu kolundan sıkıca tuttu. Bu gencecik kızın Noel gecesi bu saatte, tek başına sokakta ne işi vardı?

– Adın ne senin?

– S..TİR OL GİT! diye küfrü bastı kız.

– Madem öyle, doğru polise gidiyoruz!

– Pislik!

Kız öylesine debeleniyordu ki, cüzdanı paltosunun cebinden kayıp yere düştü. Connor hızla yere eğilip karların arasından cüzdanı aldı. İçinden, hırsızın kimlik bilgilerini öğrendiği bir *Identity Card* çıktı:

Evie Harper
Doğum tarihi: 3 eylül 1991

– Sabahın ikisinde sokakta ne arıyorsun, Evie?

– O cüzdanı geri verin bana! Buna hakkınız yok!

– Haktan hukuktan bahsedecek durumda olduğunu sanmıyorum, dedi Connor.

Sonra, kızın kolunu bıraktı. Özgürlüğüne kavuşan Evie, kaçmaya yeltenmeden geri geri birkaç adım attı. Connor'a meydan okuyan bir ifadeyle sert sert bakıyordu.

Connor onu dikkatle süzdü. Kız soğuktan titriyordu. Gözlerinin etrafını siyaha boyamıştı, ama vampir makyajının arkasında, her şeye rağmen tuhaf bir kararlılıkla ışıldayan, korkmuş bir çocuğun açık renk gözleri seçiliyordu.

– Dinle beni, seni annenin babanın yanına götüreceğim.

– Benim annem babam yok! dedi kız, geri geri adım atarak.

– O halde nerede yaşıyorsun? Kurumda mı? Koruyucu aile yanında mı?

– S..TİR OL GİT!

– Bunu bana daha önce de söyledin, dedi genç doktor, içini çekerek. Okulda bütün öğrendiğin bu mu?

Genç kız Connor'da merhametle karışık bir tedirginlik duygusu uyandırıyor, ona kim olduğunu çıkaramadığı birini hatırlatıyordu. Hepsinden önemlisi, kızın korktuğunu hissediyordu. Onun acı çektiğini ve bu acının yoluna çıkan her şeyi silip götürdüğünü tahmin ediyordu.

– Paraya ihtiyacın var mı?

Kızdan cevap gelmedi. Gözlerinden hâlâ, saklamaya çalıştığı büyük bir korku okunuyordu.

– Uyuşturucu için, değil mi? Dozunu alma vakti mi geldi? Yoksunluk krizinde misin?

Evie isyan etti:

– Ben keş falan değilim!

– Bir yerde okula devam ediyor musun?

– Sana ne bundan!

Connor kıza yaklaştı ve daha makul bir yakınlaşma yolu denedi.

– Dinle beni, ben doktorum, sana geceyi geçireceğin bir yer bulabilirim.

– Beni kurtarmak istiyorsun, öyle mi?

– Sana yardım etmek istiyorum.

– Ben senden yardım falan istemiyorum!

– Peki ne istiyorsun?

– Para, o kadar.

– Parayla ne yapacaksın?

– Lanet olsun, polis misin nesin?

Connor içine bakmak için Evie'nin cüzdanının fermuarlı kısmını açtı.

Cüzdan bomboştu. İçinde beş kuruş para yoktu.

Kızın kimliğini yerine koydu ve cüzdanı ona uzattı. Evie cüzdanını sert bir hareketle elinden aldı.

– Sana sıcak bir yemek yedireyim, diye önerdi Connor.

– Karşılığında sana ne yapacağım?

– Hiçbir şey, Evie, dedi Connor, başını iki yana sallayarak.

Kız şimdi ona kuşkuyla bakıyordu. Karşısındaki adam belli belirsiz bir güven duygusu verse de, hayat ona erkeklere kuşkuyla bakmayı öğretmişti.

– Peki neden bana yardım etmek istiyorsun?

– Çünkü bana birini hatırlatıyorsun.

Kız tereddüt eder gibi oldu, sonra konuştu:

– Ben gidiyorum, senin yemeğini falan istemiyorum.

Ama Connor ısrar etti:

– Dinle, biraz yukarıda, 14. Sokak'ta bir *diner* var. Alberto'nun Yeri. Neresi olduğunu anladın mı?

Evie kendisini tutamayıp başını evet anlamında salladı.

– Ben arabama döneceğim, dedi Connor. Sonra oraya gidip bir güzel karnımı doyuracağım. Alberto, New York'ta hamburgerin kralıdır. McDonald's'la alakası yoktur, göreceksin...

– Hiçbir şey görmeyeceğim.

– Ben her halükârda orada olacağım. Eğer on dakika içinde, ince ince dilimlenmiş turşulu, soğanlı, bol salçalı, çıtır bir hamburger ile kızarmış patates yemeye hazırsan, beni nerede bulacağını biliyorsun.

Sonra, hiç acele etmeden kaldırımın ortasından sokağın başına doğru yürümeye başladı. Yirmi metre kadar ilerlemişti ki dönüp arkasına baktı.

Sokak lambalarının ışığı, yere inmeye devam eden tek tük kar tanelerini gümüş rengine boyuyor, sokağa peri masallarını anımsatan bir görüntü veriyordu. Evie, soğuktan uyuşmuş gibi, yerinden bir santim kıpırdamamıştı. Connor onun çelimsiz vücudunu ve ölü gibi beyaz tenini görünce gene sarsıldı; sanki kızın içinde bir şey ölmüştü.

– Gelmeyeceğim, diye tekrarladı genç kız, meydan okurcasına.

– Karar senin, diye cevap verdi Connor.

* * *

On beş dakika kadar sonra, Evie *coffee-shop*'ın tezgâhına dayanmış, iki gündür boğazından yemek geçmemiş birinin iştahıyla önündekileri silip süpürüyordu.

Burası, yıpranmış suni deri kaplı kanepeleri ve kararmış krom aksamıyla New Jersey barlarının kokusunu taşıyan, zaman dışı bir *diner*'dı. Duvarlara ve kasanın arkasına asılmış imzalı fotoğraflar, Jack Nicholson, Bruce Springsteen ya da Scarlett Johansson'ın daha az önce burada olduğu duygusunu veriyordu. Restoranın dibindeki külüstür bir müzik kutusunda, altı yedi yalnız müşteri için eski bir Clapton parçası çalıyordu.

Connor dışarıda, kaldırımda sigarasını içiyor, bir yandan da, bakışlarıyla ruhunu delip sırlarına nüfuz edebilirmişçesine, camın arkasından genç kızı inceliyordu.

Evie paltosunu dürüp kanepenin üzerine koymuş, kolsuz hırkasının önünü açmıştı; hırkanın içinden, üzerinde *Kabbalists do it better* yazan siyah bir tişört görünüyordu. Boynunda, ucunda ters bir haç ile beş köşeli bir yıldız olan gümüş bir zincir vardı. Hamburgerini öylesine hızlı yiyordu ki her tarafına ketçap bulaşmıştı. Kâğıt bir peçeteyle ağzını yüzünü silerken, Connor kızın bileklerinin etrafına bir bant sarılı olduğunu fark etti. Kollarının iç kısmındaki kesik izleri özellikle dikkatini çekti. Bu kızın durumunun iyi olmadığını söylemek hafif kaçardı. Connor onu karşıt güçlerin ayakta tuttuğunu, son derece kararlı olduğunu, ama dağılmasına da ramak kaldığını hissediyordu.

İnsanların içini görmek... Mark'la çocukluğundan beri paylaştığı bir yetenekti bu.

Mark...

Arkadaşını düşününce gözleri buğulandı. Daha çocukken, birbirlerine hep güvenebilecekleri sözünü vermişlerdi. Aradan geçen yıllarda, hayatın onlardan esirgemediği ağır darbelere beraberce karşı koymak için el ele vermeyi bilmişlerdi. Ama Layla'nın ortadan kaybolmasıyla felekleri şaşmış, güzel vaatler bir işe yaramaz olmuştu.

Connor sigarasından son bir nefes çekti ve izmariti karların arasına attı. Bu Noel gecesi, dünyanın bütün yorgunluğunu omuzlarında taşıyor gibiydi. Sabahın üçünde evinde olmak varken neden burada donuyordu? Bu şekilde yaşamaya devam edemezdi. Herkesi kurtaramazdı. Rahibe Teresa kostümü çok ağırdı. Belki de bir ara vermenin, hastaları unutmanın, Manhattan'dan ayrılıp başka bir yere gitmenin ve yeni bir hayata başlamanın zamanı gelmişti.

Yeniden doğmanın.

Bu olasılık, birkaç saniye boyunca zihnini bir mutluluk dalgası gibi yaladı. Sonra, Evie'nin camın öte tarafından ona baktığını hissetti. Başını kaldırdı ve ilk defa gerçekten göz göze geldiler. Connor o zaman kesin olarak, bu kızın onu düşündürdüğünü anladı.

Ona kendisini düşündürdüğünü.

Onu tanımadığı halde, aynı acıyı paylaştıklarını hissediyordu. Kız kendi acısını bayrak gibi taşırken, o kendisininkini doktor kimliğinin arkasında saklıyordu. Ama sonuçta, ikisi de aynı ailedendi.

Connor *coffee-shop*'ın sıcağına dönmeye karar verdi. Clapton'ın gitarı yerini Bob Dylan'ınkine bırakmıştı. "Shelter from the Storm." Fırtınada sığınak. Dylan'ın 1975'te, karısı Sara'dan ayrıldıktan sonra yazdığı, en sevdiği parçalarından biriydi bu. Acının sanatsal yaratıcılık üzerindeki olumlu etkilerinin bir başka kanıtı...

– Nasıldı bakalım hamburger? diye sordu, kızın karşısındaki kanepeye otururken.

– Fena değil, dedi Evie, *milk-shake*'inden bir yudum alırken.

Connor genç kıza doğru eğildi. Ona yardım etmek istiyorsa hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu. Sesine elinden geldiğince ikna edici bir ton vermeye çalışarak konuştu:

– Demin bana para aradığını söyledin...

– Boş ver, dedi kız.

– Hayır, anlat bana, o parayla ne yapacaktın? Öğrenmek istiyorum.

– Öğrenecek bir şey yok!

– Böyle yapacaksan...

Connor derin bir nefes aldı. İstemedikleri halde insanlarla ilgilenmekten neden bir türlü vazgeçmiyordu?

Sıkkın bir şekilde masadan kalkarak bar tezgâhına yürüdü ve gözünü Evie'den ayırmadan bir Corona söyledi. Kız yüzünü cama dönmüş, endişe içinde, siyah ojeli tırnaklarını kemiriyordu.

Connor içtiği biranın parasını öderken cüzdanında ne kadar para olduğuna baktı: Cüzdanda kısa bir süre önce bankamatikten çektiği üç tane yüz dolarlık banknot vardı. Kendini emniyette hissetmek için, üzerinde her zaman büyük miktarda para taşımaya gerek duyardı. Eski bir yoksulun klasik refleksi.

Aklına yeni bir fikir gelmişti. Taburesinden inip Evie'nin artık tüymek için eşyalarını toplamakta olduğu kanepeye yaklaştı.

– Küçük bir oyun oynayacağız, diye açıkladı, masanın üzerine yüz dolarlık banknotlardan birini koyarak.

– Oyununun adı ne? Çocuk ayartmaca mı?

– Para kazanmak istediğini sanıyordum...

Kız paraya nefretle karışık bir merakla baktı. Connor'ın eli banknotun bir kısmını örtüyordu. Adamın yüzükparmağında alyans olmadığını fark etti.

– İstiyorsan para senin, diye açıkladı Connor, banknotu genç kıza doğru iterek. Soruma cevap verirsen para senin...

Kız mantığını anlamadığı bir oyuna gelmekten ürkerek, Connor'ın yüzünü süzdü. Ama sonunda kararını verdi:

– Sor sorunu...

– Paraya neden ihtiyacın var? diye sordu Connor, gözlerini kızın yüzünden ayırmadan.

Evie elini yeşil banknota yaklaştırdı.

– Kendime silah almak için, dedi, cesurca.

Parayı kaptı ve bakışlarıyla Connor'a meydan okuyarak cebine attı.

Bu, hayatında kazandığı en kolay paraydı.

Connor donup kalmıştı. Genç kızın cevabı onu afallatmıştı. Birden, ateşli bir silahın görüntüsü zihnini yalayıp geçti, ardından bir el ateş sesi ve bir haykırış. Ansızın canlanan, yıllardır gömülü bir anı.

Keyifsizce, cebinden bir banknot daha çıkardı ve aynı yere koydu.

– Neden silaha ihtiyacın var?

Bu defa, Evie daha uzun süre tereddüt etti. İlk önce yalan söylemeyi düşündü, ama Connor'ın bunu hissedeceğini kestirdi. Hakikat ender ve kıymetli bir şeydi ve adamın ona sunduğu yüz dolar bunun fiyatıydı.

– Çünkü bir adamı öldürmek istiyorum.

Cümle bir mahkeme hükmü gibiydi. İlkin sersemleyen Connor, kızın cevabından korkarak başını iki yana salladı.

Gene de üçüncü banknotu açtı, masanın üzerine koydu ve son sorusunu sordu:

– Neden öldürmek istiyorsun?

Bu defa Evie hiç tereddüt etmedi. Artık geri çekilemeyecek kadar ileri gitmişti. Son doları, pokerde kazandıklarını toplayan bir oyuncu gibi önüne çekti.

– İntikam almak için.

Connor'ın zihninde, sırtını ürperten, geçmişe ait üç sözcük belirdi: *Amansız intikam arzusu.*

– Nasıl yani? İntikam almak mı? Kimden? Neden?

Ama Evie çoktan paltosunu giymiş, atkısını bağlamıştı.

– Üzgünüm, dedi ayağa kalkarken, iki soru daha sordun ve verecek paran kalmadı.

Kendi kurduğu tuzağa düşen Connor, çaresizlik içinde, kızın lokantanın kapısına doğru yürüyüşünü seyretti.

– Bekle! diye bağırdı, onu durdurmak için.

Sonra fırlayıp peşinden sokağa çıktı. Kar hâlâ aralıksız yağıyor, şehrin üzerine sesleri boğan, ağır örtüsünü geçiriyordu.

– Böyle çekip gidemezsin. Çok soğuk, tehlikeli bu. Sana geceyi geçirmen için bir yer bulayım.

Evie cevap vermeye gerek bile duymadan ona sırtını döndü.

Çaresiz kalan Connor, kızın cebine, üzerinde bütün iletişim bilgilerinin yer aldığı bir kartvizit sokuşturdu.

– Olur da fikrini değiştirirsen...

Ama böyle bir şeyin olmayacağını biliyordu.

Evie, karşı kaldırıma geçerken yaya geçidinin ortasında aniden durdu ve Connor'a tek bir soru sormak için arkasına döndü:

– Sana düşündürdüğüm kişi... kim?

Connor *coffee-shop*'ın önünde yeni bir sigara yakmıştı. Başının üzerinden soğuğun dondurduğu mavi duman halkaları yükseliyordu.

– Benim.

Evie cevaba hem şaşırmış, hem kafası karışmıştı. Connor'ı dikkatle süzdü. Son bir kez daha göz göze geldiler, sonra Evie yoluna devam etti. Connor sigarasından sinirli sinirli nefesler çekerek onun gecenin karanlığında uzaklaşmasını seyretti.

Çok geçmeden onu gözden kaybetti, ama dakikalarca sersemlemiş bir halde durup, kızın ayakkabılarının karda bıraktığı izlere bakmaya devam etti.

Herkesi kurtarmasına imkân yoktu elbette.

Ama

bir kış gecesi geceyarısı

Manhattan'da

kaybolmuş

on beş yaşında

evsiz barksız

bir genç kızın hayatta kalma şansı neydi?

4

Gecenin yolu

Aynaya bakar da içinden onu parçalamak gelirse,
sakın aynayı kırma, otur kendini değiştir.

Anonim

Connor arabasını Broome Street'e park edip iki sokak ötedeki evine kadar yürüdü. Şehrin her yeri gibi Soho da sanat galerilerinin, restoranların ve butiklerin tabelalarındaki yazıları örten yeknesak bir kar tabakasının altında eziliyordu.

Connor *cast-iron building* denen çelik konstrüksiyon bir binanın önüne geldi. Binanın yakınlarda restore edilen cephesi yüzlerce ampulle süslenmişti; kaldırımda tamamlanmadan bırakılmış bir kardan adam, artık pek de inanmadan, başına bir şapka, burnuna bir havuç, ağzına bir pipo konmasını bekliyordu.

– Sen gene de bunu al, dedi Connor, atkısını kardan adamın boynuna dolarken.

Binanın girişinde, posta kutusundan adına gelmiş mektupları aldıktan sonra yürüyüp asansörü çağırdı. Kabin onu, son derece yalın bir şekilde döşenmiş büyük bir *loft*[2] olan son kattaki dairesine çıkardı. İçeride ne Noel kurabiyesi kokusu vardı ne saatlerce fırınlanmış hindi kokusu. Ne Noel çamı ne çocuk odası. Ne sıcaklık ne hayat. Bu daireyi beş yıl önce, bir sosyal başarı simgesi olarak satın almıştı, ama hiçbir zaman gerçek anlamda dayayıp döşememişti. İşten ve hastalardan başını alamıyordu... en önemlisi, yeni bir eve yerleşmenin heyecanını paylaşabileceği kimsesi yoktu.

Hayatını başkalarının ruhlarını keşfetmeye adadığı halde, içine kapalı, gizemli bir adamdı o. Kadınlardan hoşlanıyordu, ama şimdiye kadarki aşk maceralarından hiçbiri kalıcı bir ilişkiye dönüşmemişti. Her şey yolunda gittiğinde bile, bir an geliyor, partneri onun anlaşılmaz biri olduğunu söylüyordu. Bir aşk ilişkisinde, onu hastalarına bağlayan yakınlığı ve samimiyeti bulamadığını nasıl itiraf edebilirdi?

2. Konut haline getirilmiş endüstriyel ya da ticari mekân. (ç.n.)

Esnemesini bastırdı ve buzdolabını açıp yarısı içilmiş bir beyaz şarap şişesi çıkardı. Bir bardak şarap alıp salona geçti. İçerisi soğuk olduğundan içkisini bir dikişte bitirdi ve bir bardak daha içme arzusuna direnmedi.

Bu gece, eski özyıkım dürtüsünün içinde yeniden kabardığını hissediyordu. Hayatını bu duyguyla mücadele etmekle geçirmişti, ama bu mücadelenin her an tetikte olmayı gerektirdiğini biliyordu.

Kravatının düğümünü çözdü, cama doğru birkaç adım attı, sonra kanepeye serildi. Çantasını çalmaya çalışan Evie adlı o tuhaf kızın görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Kızın gözlerinde okuduğu ıstırabı yeniden düşündü ve onun için hiçbir şey yapamamış olmasına bir kez daha hayıflandı. Kızın kaygı verici sözleri hâlâ beyninde yankılanıyor, başını zonklatıyordu: "*Bir adamı öldürmek istiyorum*", "*İntikam almak için.*"

– Sakın böyle bir aptallık yapma, diye mırıldandı, sanki Evie onu duyabilirmiş gibi. O adam sana ne yapmış olursa olsun, onu öldürme.

Tam o anda telefonu çaldı. Kaşlarını çattı. Arayan kesin Nicole'dü. Bütün bu hikâye yüzünden onu geri aramayı unutmuştu.

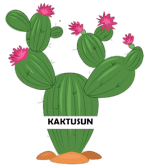
Telefonu açtı.

Arayan Nicole değildi.

Birini öldürdüğünü itiraf eden genç bir kadının, korkudan tanınmaz hale gelmiş sesiydi.

5

Işık

Geçmeden gecenin yolundan
kimse edemez sabahı inan.

Halil Cibran

Üç ay sonra...

Kış sonu, ilkbahar başlangıcı.

Doğu Yakası'ndan şafak söküyor, tozpembe ışık o gün havanın açık olacağını müjdeliyor.

East River kıyısının yakınlarında, bir antrepo ile ruhsuz bir bina arasına sıkışmış küçük bir Hispanik bölge kilisesi yükselir. Kilisenin girişinde evsizler için geçici bir barınma merkezi bulunur. Bakımsızlığına rağmen –kırık karolar, iğreti bölmeler, bozuk musluklar...– burası sokakta yaşayanların tercih ettiği bir mekândır. Evsizler, resmi barınakların tersine burada kendilerine soru sorulmayacağını, yemek ve temiz giysi bulabileceklerini bilirler.

Bodrumdaki yatakhanede, kamp yataklarında uyuyan on kadar evsiz geceyi noktalarken, girişteki ortak salonda erkenciler kendilerine basit bir kahvaltı hazırlıyorlar. Burası XXI. yüzyıla özgü bir düşkünler evi: Bir masada, dişleri şimdiden dökülmüş genç bir kadın ağzını şapırdatarak bir tas kahve içiyor; yanında, tek kollu, iriyarı bir Rus, yemesi daha uzun sürsün diye bir bisküviyi beceriksiz hareketlerle ufalıyor; pencerenin hemen yanında, bir deri bir kemik kalmış yaşlı bir Siyah, bir uyku tulumunun içine büzüşmüş, yemekle ilgilenmeden bitmek bilmeyen bir dua okuyup duruyor.

Birden, kapı açılıyor ve içeri siyah paltolu, gür sakallı bir adam giriyor. Geceyi burada geçirmemiş olsa da, mekânın müdavimlerinden. Bir süredir, telefonunun pilini şarj etmek için buraya gelmeyi âdet edinmişti.

Etrafıyla ilgilenmeyen, bir deri bir kemik kalmış Mark Hathaway, ayaklarını sürüyerek salonun bir köşesine yürüyor ve bir köşeye yığılıp metalik gri bir aleti prize takıyor.

Karısını Noel'den beri görmüyor. Şu anda, tanınmaz halde. Saçı başı dağılmış, gözleri fersiz, yüzü kirden kabuk bağlamış. Çöküşten önceki son etap olan sürekli bir sisin içinde ilerlemek üzere yaşayanlar dünyasını terk edeli çok olmuş.

Yeni bir mesajınız var.

Telefondaki metalik ses içinde hiçbir his uyandırmıyor, ta ki...

– *Mark? Benim...*

Bu sesi tanıyor, karısının sesi bu. Puslu zihnine rağmen, sesteki hıçkırıkları algılıyor.

– *Beni ara, acil.*

Kısa bir sessizlik, sonra:

– *Sana bir şey söylemem lazım...*

Mark o anda, Nicole'ün ona Layla'nın cesedinin bulunduğu haberini vereceğinden emin oluyor. Gözünün önünde korkunç bir görüntü beliriveriyor: bir canavar, vahşi bir hayvan, gecenin içinde haykıran küçük bir kız. Ama...

– *Sendin...*

Mark'ın soluğu kesiliyor. Kalp atışlarını şakaklarında hissediyor.

– *Haklı olan sendin*, diye devam ediyor Nicole.

Yeni bir sessizlik. Bu defa, hiçbir şeye inanmıyor, hiçbir şey anlamıyor. Sonra:

– *Onu buldular...*

Gözlerini yumuyor, kime ettiğini bilmese de, kendinde bir dua mırıldanacak gücü buluyor.

– *O yaşıyor, Mark.*

Kızgın bir dalga vücudunda dolaşıyor ve onu yere seriyor. Şimdi ağlayan o.

– *Layla yaşıyor.*

6

O yaşıyor

Sevmek başkasının yalnızlığını önemsemektir; onun yalnızlığını gidermeye çalışmadan, hatta bundan haberdar dahi olmadan.

Christian Bobin

Mark mesajı tekrar dinlemeye bile gerek görmedi. Layla yaşıyordu! Daha bir dakika önce ölümün eşiğindeydi, ama şimdi, öğrendiği haberle kendini dirilmiş, canlanmış hissediyordu.

Kiliseden çıktı, Stanton Street'ten Küçük İtalya'ya doğru nefesi kesilene kadar koştu. Defalarca durup bir taksi çevirmeye çalıştı, ama hiçbir taksi onu almayı kabul etmedi. Zaten cebinde beş kuruş parası yoktu. Olsun. O da metroya kaçak biner, Brooklyn'e öyle giderdi.

Vagonda bir koltuğa yığılıp soluklanmaya çalıştı. Nefes alamıyor, gözleri bulanıyordu, ama dağılmaması gerekiyordu. Şimdi sırası değildi bunun. Sakinleşmeli, yavaş yavaş kendine gelmeliydi. Kafası patlayacak gibi olsa da, kalbi dakikada yüz altmış atsa da.

TOPLA KENDİNİ. Eski haline dönmek zorundasın. Bunu Layla için yapacaksın. O YAŞIYOR. Sen bunu hep biliyordun. Nedenini tam olarak bilmiyorsun, ama sen bunu HEP biliyordun.

Gözlerini yumdu ve kafasını toplamaya, düşüncelerini sıraya sokmaya çalıştı.

Bu işi bitirmeye o yüzden direndin. Onu bulduklarında yanında olabilmek için. Şimdi, ona yardım etmen gerekecek. KIZIN için güçlü olmak zorundasın.

Uzun bir süre aynı pozisyonda kaldı, gözlerini ancak tren gara girdiğinde istasyonun adına bakmak için açıyordu.

Yaşadığı kafa karışıklığının içinde, ansızın bir düşünce öne çıkıverdi. Gerçek bir çıkarsamadan çok, bir sezgi.

Tarih! Tarihi kontrol et!

Önündeki koltuklardan birinde o günkü *New York Post*'un bir nüshası sürünüyordu. Gazeteyi kaptı, günün tarihini görmek için sayfayı hızla taradı. Sonunda buldu: 24 mart 2007, cumartesi. Ni-

cole mesajı önceki gece atmıştı. Demek, Layla'yı önceki gün bulmuşlardı.

23 mart 2007!

Bu tarih kendi başına hiçbir anlam taşımıyordu, ama onun kalbine ve beynine kızgın bir damgayla dağlanmıştı.

Layla *23 mart 2002*'de kaybolmuştu.

Tam beş yıl önce.

Günü gününe.

* * *

Mark bir zamanlar "yuvası" olan, ama artık öyle olmayan o evin bulunduğu Brooklyn'deki sakin sokağa vardı. Kaldırımda, park yasağı olan bir yere park etmiş bir polis arabası olduğunu gördü.

Merdiven basamaklarını iki adımda çıktı, sonra zile basmaya gerek görmeden kapıyı yumrukladı.

Kapı penceresinde Nicole'ün yüzü göründü. Her şeyi anlatan tek bir bakış: ayrılığın ıstırabı, samimi bağların gücü... Sonra, Nicole'ün gölgesine saklanmış bir FBI görevlisinin belirmesiyle yarıda kesilen bir kucaklaşma girişimi.

– Merhaba Doktor Hathaway, dedi polis, kimliğini göstererek. Frank Marshall, Kaliforniya FBI bürosundan. Beni hatırlıyorsunuzdur herhalde.

Mark polise döndü. Nicole onu durumdan haberdar etmiş olmalıydı, çünkü adam karşısında bir berduş gördüğü için şaşırmışa benzemiyordu. Aktör Ed Harris'i andıran sağlam bir fiziği vardı: tıknaz, alabros tıraşlı, olumlu duygular uyandıran bir adam. Layla'nın kaçırılmasıyla ilgili soruşturmayı o yürütmüştü.

– Nerede? diye sordu Mark. Layla nerede?

Nicole ağzını açtı, ama onun yerine Marshall cevap verdi:

– Temkinli olmak gerekiyor, Doktor Hathaway, dedi salondaki bir sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayara doğru yürürken. Şu an için, kızınız olduğundan yüzde yüz emin değiliz. Yapılan DNA incelemesi bize daha fazla şey söyleyecek.

Marshall bir tuşa bastı ve ekranda küçük bir kızın yüzü belirdi.

– Bu fotoğraf dün akşam çekildi, ortaya çıkmasından birkaç saat sonra.

Mark ekrana eğildi.

– Layla bu! dedi, hiç tereddütsüz. Kızımız bu!

– Ben de öyle olmasını diliyorum, diye yanıtladı Marshall.

– Onu görmek istiyorum!

– O, New York'ta değil, Doktor.

Mark, Marshall'a doğru ilerledi.

– Nerede?

– Los Angeles'ta, bir bakımevinde, Saint Francis Memorial Hospital'da.

– Nasıl... durumu iyi mi?

– Şu an için söylemek zor. Doktorlar gereken tüm tetkikleri yapıyor. Henüz çok erken...

– Dayak yemiş mi, tecavüze uğramış mı?..

– Açık konuşmak gerekirse, henüz hiçbir şey bilmiyoruz.

Mark patladı:

– Nasıl yani, nasıl hiçbir şey bilmiyorsunuz!

Polise dokunacak kadar yaklaşmış, onu tehditkâr bir bakışla süzüyordu.

– Sakin olun, dedi Marshall, gerileyerek. Karınıza anlattığım gibi, her şeyi baştan alayım.

Nicole onları mutfağa götürüp makineye kahve koydu. İki adam yan yana oturdular. Marshall hiçbir şeyi atlamamak için cebinden bir not defteri çıkardı.

– Dün, akşamüzeri saat beş sularında, Los Angeles, Orange County'deki Sun Shine alışveriş merkezinde tek başına dolaşmakta olan on yaşlarında bir kız çocuğu bulundu.

Mark başını ellerinin arasına aldı. Marshall devam etti:

– Yaşı, dış görünüşü, doğum lekesi, çenesindeki yara izi: Bunların hepsi, onun kızınız olduğunu düşündürüyor.

– O alışveriş merkezi, diye mırıldandı Mark, o orada...

– ... kayboldu, tam beş yıl önce, günü gününe, diyerek Mark'ın cümlesini tamamladı Marshall.

Mark'ın yüzünden bir kuşku ifadesi geçti.

– Aynı yer, aynı saat, beş yıl arayla...

– Buna tesadüf demek zor, sizinle aynı görüşteyim.

– Ya Layla, size ne dedi?

– Sorun da burada, Doktor Hathaway, kızınız bize *hiçbir şey* demedi.

Mark kaşlarını çattı.

– Tek bir laf etmedi, diye açıkladı Frank, ne bizim önümüzde, ne dün akşamdan beri onunla ilgilenen tıbbi personelin önünde.

Kesin bir dil tutulması?

Mark tıp terimleriyle düşünmeye başlamıştı bile. Meslek hayatında onlarca kez psikotik nedenlerle dili tutulan çocukları tedavi etmişti.

– Bu duyduklarım bana yeter! dedi, bir hamlede yerinden fırlayarak. Los Angeles'a gidiyorum, Layla'yı bulacağım.

– Size bugün ya da yarın için yer ayırttık, diye açıkladı Frank Marshall da ayağa kalkarken. Hazır olduğunuzda beni arayın. Bir arabamız sizi havaalanına götürecek.

– Biz hazırız, diyerek kestirip attı Mark. Beklemeye gerek yok.

Odaya ağır bir sessizlik çöktü. Sonunda, Nicole bağırdı:

– Hayır!

Mark karısına döndü, ona boş gözlerle baktı.

Nicole cevap yerine parmağıyla camlı bölmeye işaret etti. Mark cama baktı ve sanki bir aynada yansıyan aksini gördü. Bir yabancının görüntüsüydü bu, zayıf, kir pas içinde, saçı sakalı birbirine karışmış, ağzı yara bere içinde, gözleri kan çanağına dönmüş bir adam. Korku veriyordu.

– Seni bu halde görmesini istemezsin, değil mi?

Mark utanç içinde, haklısın der gibi başını öne eğdi.

* * *

– Neyse ki müşterilerimin hepsi sizin gibi değil! diye homurdandı, Brooklyn'in son berber esnafından Jo Callahan. Bir tıraştan ötekine İKİ YIL beklemek, olacak iş mi, Doktor Hathaway! Üstelik sakaldan bahsetmiyorum bile!

Yaşlı berber işini ancak bir saatte tamamlayabildi. İşini düzgün yapmaya meraklı, titiz bir esnaftı. Doktorun yeni saç tıraşını görebilmesi için ensesine oval bir ayna tuttu.

– Gelecek sefere arayı bu kadar açmamaya çalışacağım, diye söz verdi Mark.

On santim kısalmış saçları ve sinekkaydı tıraşıyla, aynada gördüğü yüzü tanımakta zorlandı.

Mark berberden sonra, parlak bir geleceğin beklediği hırslı bir genç doktorken sık sık gittiği, Park Slope'taki şık bir butikten hızlı bir alışveriş yaptı. Kanvas bir pantolon, iyi kesimli bir ceket, üzerinde gümüş rengi bir timsah deseni olan son model polo yaka bir tişört aldı... Giyim çok önemliydi kuşkusuz. Daha birkaç saat önce, pislik içinde sokaklarda sürünen bir enkazken, şimdi biraz bakım ve birkaç parça giysiyle, olduğundan farklı görünmeyi başarıyordu.

Eve yürüyerek döndü. Kaldırımdaki polis arabası ortadan kaybolmuştu.

Çok şükür.

Tam zili çalacaktı ki, Nicole'ün ona anahtarlarını geri verdiğini hatırladı. Kapıyı açtı ve koridoru geçti. Pencereler açıktı. Salon ilkbahar güneşiyle yıkanıyor, içerisi bergamot ve portakal çiçeği kokuyordu. Müzik setinde Keith Jarrett'ın bir CD'si çalıyor, salona billursu notalar yağıyordu. *Köln Konseri*: Jarrett'ın ilahlaştığı, bütün zamanların en iyi doğaçlama konseri, caz sevmeyenlerin bile hoşlandığı caz albümü. Mark'ın içi kıpır kıpır oldu. Bu albümün onun için duygusal bir değeri vardı: Nicole bunu ona ilk çıkmaya başladıklarında hediye etmişti.

– Nicole? diye seslendi Mark.

Cevap gelmedi. Nicole üst katta olmalıydı.

Mark merdivenleri dörder dörder çıktı.

– Nicole?

Banyonun kapısını açtı.

Kimse yoktu.

Yatak odalarının kapısının önünde durdu. Kapıya, ayakları çarşaflara dolanmış, birbirine sarılı iki bedeni gösteren bir kartpostal raptiyelenmişti. Mark, ilk Paris seyahatleri sırasında, Rodin Müzesi'nde hayranlıkla seyrettikleri, Camille Claudel'in *Vals* adlı heykelini tanıdı.

Jarrett'ın müziği, Camille Claudel'in tutkusu ve çilesi. Nicole'ün geride bıraktığı, onu uzak bir geçmişe götüren iki "anı tetikleyicisi."

Peki ama karısı neredeydi?

Sersemlemiş bir halde kartpostalı yerinden çıkardı ve arkasında aceleyle yazılmış şu notu buldu:

Mark, sevgilim,

Beni merak etme. Ben iyiyim, ama Los Angeles'a şimdi gidemeyeceğim.

Hayatta benim için seninle ve kızımızla yeniden birlikte olmaktan daha önemli hiçbir şey yok.

Ama bu imkânsız.

Bu seyahati senin yalnız yapman gerekiyor.

Sana daha fazla bir şey söyleyemediğim için beni affet.

İleride anlayacaksın.

Bundan sonra olacaklar ne olursa olsun, seni hep sevdiğimi ve her zaman seveceğimi bil.

Nicole

7

Made in heaven

Ben korkarken, geldi
Ve gelişiyle, korkum azaldı.

Emily Dickinson

On iki saat sonra
Los Angeles
Saint Francis Memorial Hospital

Asansör yolculuğu bitmek bitmiyordu. Kabine sıkışmış olan Mark Hathaway ve Frank Marshall, hiç konuşmadan göz ucuyla birbirlerini süzüyorlardı. FBI ajanı, asansör kata gelmeden dilinin ucuna gelip gelip yuttuğu soruyu sormaya karar verdi:

– Karınızın bizimle gelmemesi garip değil mi sizce?

Mark'ın cevap vermemesi, Frank'te boşluğa konuştuğu gibi nahoş bir duygu uyandırdı.

– Halbuki, diye ekledi Frank, öldüğünü sandığı kızı yeniden ortaya çıkıyor ve...

– Lafı nereye getirmek istiyorsunuz? diye sözünü kesti Mark, sinirle.

Frank bir an duraksadıktan sonra devam etti:

– Karınız hakkında bizim bilmediğimiz şeyler biliyorsanız, kuşkularınız varsa, bize bundan bahsetmeniz gerekir. Lafı buraya getirmek istiyorum.

Ama Mark onu yok saymaya devam etti, hatta özellikle belli ederek ona sırtını döndü. Nicole'ün ona bıraktığı, nasıl yorumlayacağını bilemediği o tuhaf notu unutması gerekiyordu. Şu anda, birkaç dakika içinde kavuşacağı kızından başka bir şey düşünmemeliydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Hiçbir şeyin.

– Bir şey daha var, diye ekledi Frank. Soruşturma gereği, FBI kızınızın bulunduğunu açıklamamayı tercih ediyor. Basına bilgi vermedik ve gazetecilerin şimdilik bu işin dışında kalmasını istiyoruz.

– Neden?

– Kendimize göre nedenlerimiz var, diye cevap verdi polis, temkinli bir şekilde.

Ama Mark karşı atağa geçti:

– Ve bunları bana da açıklamayacaksınız, tabii! O ezeli gizlilik takıntınız! Ama bütün bunlar bitti: Artık bana hiçbir şey dayatamayacaksınız!

Mark'ın tutumuna canı sıkılan Frank, duruma açıklık getirmek için dur düğmesine basıp asansörü iki kat arasında durdurdu.

– Şu konuda sizinle baştan anlaşalım, Hathaway: Layla'yı New York'a götürmeniz için size vereceğim, ama bazı kurallara uymanız şartıyla.

– Canımı sıkıyorsunuz. Çalıştırın şu asansörü.

– Kızınızın her gün bir FBI psikoloğu tarafından izlenmesini şart koşuyorum. Ve konuşmaya karar verdiğinde, onu biz sorgulayacağız.

Mark için bu kadarı fazlaydı. Federal ajanı ceketinin yakasından kaptığı gibi asansörün aynasına yapıştırdı; beklenmedik şiddetten kabin sarsıldı.

– Psikolog benim, anlaşıldı mı? Kızım başka kimseyi görmeyecek. Ben bu tür vakalarda uzmanım, alanımın en iyisiyim.

Frank mücadele etmeye kalkışmadı, sadece şunları söylemekle yetindi:

– Belki en iyi *idiniz*, ama şimdi iki yıl sokakta yaşamış, şiddete meyilli, düşüncesiz bir adamdan başka bir şey değilsiniz. Bunların şoktaki bir çocuğu rahatlatacak özellikler olmadığını siz de kabul edersiniz herhalde.

Mark yumruklarını tekrar sıkarak adamı aynaya iyice bastırdı.

– Layla'yı bulamadınız! Bugün buradaysa bu sizin sayenizde değil. O halde, beni rahat bırakın. Duruma tekrar el koyuyorum. Dosya kapanmıştır.

Mark polisin yakasını bırakıp asansörü yeniden çalıştırmak için düğmeye bastı.

Frank yakasını düzelterek kayıtsız bir sesle son sözünü söyledi:

– Dosya ancak kızınızı kaçıran kişi yakalandığında kapanacaktır.

* * *

Asansörün kapıları, rüzgârın ve yağmurun dövdüğü, uzun cam bir koridora açılıyor. Dışarıda hava kararmış ve şehrin ışıkları melekler kentinin üzerinde göz alabildiğine uzanıyor.

Mark kendisine verilen bilgilere göre hareket etmeye çalışıyor.

Layla'nın odası koridorun sonunda. Kırk metre kadar ilerisinde kapıyı görüyor.

466 no'lu oda.

Kırk metre.

Hastane sağa sola koşuşturan doktor ve hemşirelerin sesleriyle arı kovanı gibi uğulduyor, ama Mark hiçbir şey duymuyor. Tüpsüz dalış yapmış gibi, ağır çekim ilerliyor. Sabırsızlık ve endişe içinde. İçini rahatlatmak için kendini her türlü olasılığa hazırladığını tekrar edip duruyor: Belki de kızı onu tanımayacak ya da saldırgan davranacak, belki de onunla konuşamayacak, belki de...

Otuz metre.

Zaman geçmek bilmiyor. Neden bu kadar korkuyor? Oysa, o haklıydı. Beş yıldır, herkese ve her şeye rağmen, Layla'nın öldüğü düşüncesini reddetmek için bütün gücünü seferber etmişti. İnsan yumruklarıyla değil beyniyle mücadele eder. Bu, Connor'ın ve onun, Chicago'nun sefil bir mahallesinde geçen kaotik çocukluk yıllarından beri akıllarında tuttukları bir ders. Meslek seçimlerini belirleyen de bu inanç oldu. Ve acı katlanılmaz olup insan artık darbelere karşılık veremediğinde, büzüşüp fırtınanın geçmesini bekler. Bir an gelir, düşman vurmaktan yorulur. Bir an gelir, tünelin ucunda nihayet bir ışık belirir.

Yirmi metre.

Mark yaklaştıkça, bu son yıllarda çektiklerinin yumruk olup boğazına doğru yükseldiğini hissediyor. Kızının acı çektiğini ve onun için hiçbir şey yapamayacağını bilerek beş yıl bir ıstırap girdabında debelenerek yaşamak çok uzun... Onunla duygudaşlık yapabilmek için acı çekmekten başka çare bulamamak zor...

On metre.

Birkaç adım daha atacak ve kâbus sona erecek.

Şu an buna inanmakta güçlük çekiyor.

Daha o varmadan, kapı usulca aralanıyor.

İlk önce, kıvırcık saçlardan oluşan bir haleden başka bir şey seçemiyor. Sonra, yanında bir hemşire olan, pembe pijamalı küçük bir kız başını kaldırıp ona bakıyor.

Bu o! Büyümüş tabii ki. Gene de ona o kadar küçük, o kadar narin ve kırılgan geliyor ki...

Yüreğinde fitili çekilen bir el bombası infilak ediyor, ama korkutmamak için ona doğru koşma arzusunu bastırıyor ve küçük bir el hareketiyle yetiniyor.

Bütün vücudu zangır zangır titriyor.

Gitme Layla, gitme!

Küçük kız kıpırdamıyor. Mark bunun üzerine kızının gözlerinin içine bakmaya cesaret ediyor.

Onsuz geçen bin sekiz yüz yirmi sekiz gün.

Kendisini yabanileşmiş, ürkek ve şaşkın bir çocukla karşılaşmaya hazırlamıştı, ama kızının gözlerinde ne dehşet var ne de acı. Tam tersine, Layla sakin ve endişesiz görünüyor. Hatta hafifçe gülümsüyor, hemşirenin elini bırakıyor ve ona doğru koşuyor. Mark bunun üzerine onun hizasına kadar eğiliyor ve nihayet kızını kollarına alıyor.

– Her şey yolunda canım, diyor onu havaya kaldırırken.

Kızını göğsüne bastırıyor ve içini sonsuz bir şükran duygusu kaplıyor. Bu, kızı doğduğunda hissettiklerinden kat kat güçlü bir duygu.

– Bitti, diye mırıldanıyor kızının kulağına. Bitti.

Artık her şeyin normale döndüğünü göstermek için, çantasını karıştırıp New York'tan getirmeyi akıl ettiği küçük pelüş tavşanı çıkarıyor.

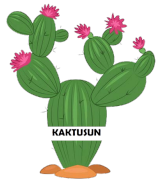
– Bak, sana beyaz tavşanını getirdim, tatlım. Hatırlıyor musun? Bay Tavşan'sız asla uyumazdın.

Küçük kız tavşanı alıp göğsüne bastırıyor.

– Bitti, bebeğim, diye tekrarlıyor Mark, kendini buna iyice ikna etmeye çalışır gibi. Bitti. Eve dönüyoruz.

8

Terminal

İmkânsız bir düş görmek
Ayrılıkların ıstırabını taşımak
Belki de ateşlenerek cayır cayır yanmak
Kimsenin gitmediği bir yere gitmek.

Jacques Brel

Bugün
25 mart 2007–sabah sekiz
Los Angeles Havalimanı LAX

MARK

Taksi 2 no'lu terminalin önünde durdu, ama Mark hemen inmedi. Havaalanına gelirlerken, Layla başını omzuna dayayıp uyumuştu ve onu aniden uyandırmak istemiyordu. Hastaneden ayrıldıktan sonra geceyi şehir merkezindeki bir otelde geçirmişlerdi. Layla hâlâ tek kelime etmemişti, ama onu görmekten dolayı mutlu ve huzurlu görünüyordu.

– Yine konuşacaksın, diye söz verdi, uyumakta olan küçük kıza.

Bundan emindi. Sadece, sevildiğini ve güvende olduğunu hissetmesi gerekiyordu. Ve Mark kızının bu güveni kazanması için her şeyi yapacaktı.

Taksinin füme rengi camlarından, havalimanının içindeki yoğun hareketliliği endişeyle izliyordu. Los Angeles'tan, kentin kirliliğinden, yüzeyselliğinden ve şiddetinden nefret ediyordu. Bu dev şehir ona hep karşısına çıkan her şeyi yutan bir canavar izlenimi vermişti: insanlar kadar doğayı da.

Arabanın koruyucu kozasında, kulağına ninni gibi gelen bir keman parçasının saf tınıları arasında, kendini kısa bir süre daha, emniyette hissediyordu.

Bu melodiyi... tanıyorum.

– Çok güzel bir parça, nedir bu?

– Bach'ın "Chaconne"u, diye cevap verdi, müzik tutkunu şoför, CD'nin kutusunu ona uzatarak.

Mark kapaktaki çekici fotoğrafı inceledi: Yüzünü bir aynaya

dayamış duran, ince giysiler içindeki bir kadın kemancı, hem seksi hem kaygılandırıcı iki başlı bir yaratık görüntüsü veriyordu. Prestijli markanın sarı etiketinde müzisyenin adı ve resitalde çalınan parçaların isimleri yazılıydı:

Nicole Hathaway plays Bach
Partitas for solo violin

Mark allak bullak olmaya zaman bulamadı. Layla gözlerini açmıştı. Gülümseyerek babasına baktı ve esnemesini bastırdı.

– Montunu giy, dedi Mark, uçağa bineceğiz.

Küçük kız söyleneni yaptı ve taksiden inip terminale girdiler.

Gidiş salonunda gerilim hat safhadaydı. Bir hafta önce, İngiltere'de yeni bir terör saldırısı hazırlığının ortaya çıkarılması, bir dizi sahte ihbara yol açıp Atlantik'in iki yanında yüreklere dehşet salmıştı. Terör alarmı seviyesi "kritik"ten "yüksek"e çıkarılmıştı ve her gün pek çok uçuş iptal ediliyordu. Mark kendi uçuşlarının iptal edilip edilmediğini kontrol etti ve hızlı adımlarla, belirtilen bankoya doğru yürüdü. Artan kalabalığın ve bagaj kontrollerinin sıkılaşmasının uçağa biniş sürelerini uzattığını biliyor, bu formaliteden olabildiğince çabuk kurtulmak istiyordu.

Kalabalığın ortasında, onu yeniden kaybetmekten korkar gibi, Layla'nın elini sıkı sıkı tutuyordu.

– Doktor Hathaway! Doktor Hathaway!

Mark kendisine seslenilmesine şaşırarak arkasına döndü.

Birkaç metre gerisinde, hayatında hiç görmediği bir adam ona doğru koşuyordu.

– Michael Philips, *Herald*'dan, diyerek kendini tanıttı gazeteci.

Mark kaşlarını çattı.

– Kızınızdan bir iki cümle almak istiyordum, diye açıkladı muhabir, cebinden bir teyp çıkararak.

– Size söyleyecek hiçbir şeyimiz yok, dedi Mark, Layla'yı kendine doğru çekip adımlarını sıklaştırarak.

Ama beriki peşini bırakmadı ve onu ikna etmeye çalıştı:

– Size bir sözleşme öneriyoruz: bir röportaj ve fotoğraf çekimleri için yetmiş beş bin dolar...

– Cehennem olup gidin! diye parladı Mark.

Önüne dönerken, gazetecinin cep telefonunu çıkarıp görüntülerini almaya hazırlandığını fark etti.

Bir yandan Layla'yı korumaya çalışarak, Philips'in gırtlağına sarıldı, nefes borusuna bastırarak cep telefonunu elinden bırakana kadar sıktı.

Telefon yere düştü ve Mark ayakkabısının topuğuyla eze eze aleti parçaladı.

– Bunun hesabını vereceksiniz! diye tehdit etti gazeteci, boynunu ovuşturarak.

Mark tepkisel davranışının ve kavganın bu kadar kısa sürmesinin verdiği şaşkınlık içinde, adamı birkaç saniye süzdü.

Kapıya doğru yürümek üzere arkasını dönerken, Philips'in onu uyardığını duydu:

– Büyük bir belanın içindesiniz, Hathaway ve bunun farkında bile değilsiniz! Ben araştırmamı yaptım: Elimde size aktarabileceğim bilgiler var. Gerçeği bilmiyorsunuz! Ne karınızla ne de kızınızla ilgili gerçekleri!

* * *

EVIE

Union Station'dan gelen servis arabası 2 no'lu terminalin önünde durup yolcularını indirdi. Yolcular arasında on beş yaşında, gotik kıyafetli bir genç kız var vardı. Evie araçtan en son inen yolcu oldu. Uyku sersemi genç kız gidiş salonuna daldı ve uçuş saatini kontrol etmek için gözlerini kısarak ekranları taradı. Önceki akşam bir bankın üzerinde uyuduğundan her tarafı ağrıyordu. Karnı gurulduyordu. Eklemleri çatırdıyor ve kemikleri kırılacak gibi sızlıyordu. Kahve ve kurabiye satan bir Starbucks standına imrenerek baktı, ama cebinde beş kuruş para yoktu. Açlıktan, *coffee-shop*'un çöp kutusunda gördüğü yarım bırakılmış bir portakal suyu ile yarısı yenmiş bir *muffin*'i gizlice aldı.

Birkaç saat içinde New York'ta olacaktı. Onu Los Angeles'a gitmek zorunda bırakan can sıkıcı bir terslikten sonra, peşinde olduğu adama ulaşmasının önünde hiçbir engel kalmamıştı. Adamın adresini biliyordu: Manhattan'ın kuzeyinde bir binada oturuyordu. Bulduğunda onu öldürecekti.

Onu öldürecekti.

Onu öldürecekti.

Belki ondan sonra acısı hafiflerdi.

* * *

ALYSON

Keskin çizgileri olan, aşırı büyük bir 4x4, 2 no'lu terminalin yeraltı otoparkının üçüncü bodrumuna güçlükle park etti.

Porsche Cayenne'in sürücü mahallinde, rock-and-blues ve rap karışımı kafa ütüleyici bir müzik sonuna kadar bağırıyordu. Direksiyonda, platin rengi kısa saçlı, Notify marka dar kesim jean'li, kovboy kemerli, bele oturan deri ceketli, yirmi altı yaşında genç bir kadın vardı: Alyson Harrison.

Alyson kontağı kapattı ve direksiyonun üzerine kapandı. Bütün vücudu seğiriyordu. Uçağa binerken sorun çıkarmamaları için sakinleşmesi gerekiyordu. Ve bunun kırk tane yolu yoktu. Hermès marka çantasını karıştırıp fildişinden bir pudralık çıkardı. Eli ayağına dolanarak iki çizgi kokain çekti, sonra biraz beyaz tozla dişetlerini ovuşturdu. Yıkılmaması için tek çözüm buydu. Kokainsiz, kendisini yüzleşmekten âciz bir zavallı gibi hissediyordu. Birkaç yıldır ölçüyü kaçırmıştı, ama toz her zaman etkisini gösteriyordu.

Gerçekten de, bir dakika dolmadan Alyson'ın sahte güveni yerine geldi ve kendisini gene güçlü ve her şeyi idare edebilecek gibi hissetti. Çok geçmeden, bu iyilik hali yerini küstahlığa ve aşırı duyarlılığa bırakacaktı. Bu arada, kıçını o uçağa yerleştirip New York'a geri dönecek gücü bulması gerekiyordu.

Numaralı kontakt lenslerini çıkarıp yerine renkli merceklerini taktı: bir gözüne pembe, ötekine mavi. Dikiz aynasında perçemini düzeltip kelebek şeklinde bir tokayla yana tutturdu. Süslenmesi bitince 4x4'ten çıktı, yüksek topuklarının üzerinde sendeleyerek, tekerlekli bir seyahat çantasını çeke çeke yürümeye başladı.

Paparazzinin flaşı patladığında, Alyson, park halindeki bir Sedan'ın ön camında aksini gördü. Cam ona acımasız, ama doğru bir görüntü yansıttı.

Bir milyar dolarlık, kokainman bir orospunun görüntüsünü.

* * *

İşte şimdi üçü de, bu terminal salonunun oluşturduğu küçük sahnede, birbirlerine birkaç metre mesafedeler.

Mark,

Evie,

Alyson.

Birbirlerini tanımıyorlar, birbirleriyle hiç konuşmadılar, ama aralarında ortak bir nokta var.

Üçü de hayatlarının dönüm noktalarından birinde,

öfke içinde,

ve dağılmak üzere.

Üçünün de acılı bir geçmişi var.
Üçünün de hayatı ayrılıklar ya da ölümlerle altüst olmuş.
Üçü de kendisini hem kurban hem cellat olarak görüyor.
Ama birkaç dakika içinde aynı uçağa binecekler.
Ve hayatları değişecek.

* * *

– Önce ben geçiyorum, sen arkamdan geliyorsun, tamam mı, Layla?

Mark ceketini ve kemerini çıkarıp yürüyen bandın üzerine koyduktan sonra güvenlik detektöründen geçti.

Alet ötmedi.

– Hadi, sıra sende! diye seslendi kızına, eşyalarını yürüyen banttan alırken.

Küçük kız sakince babasının yanına geçti, ama geçerken güvenlik sisteminin alarmını öttürdü.

– Ceplerinizi boşaltıp ayakkabılarınızı çıkarın!

Biraz sevimli olsan patlardın, diye düşündü Mark, güvenlik görevlisini tepeden tırnağa süzerken.

Bu sabah, havalimanında havanın muazzam elektrikli olduğunu söylemek gerek. Üst baş aramalarına ve güvenlik kontrollerine katılmak için çağrılmış askerlerin varlığının iyice artırdığı bir gerilim.

Doktor, kızının önünde çömelip üzerindekileri çıkarmasına yardım etti. Layla'nın ceplerini kontrol etti, içlerinde hiçbir şey yoktu.

– Bir şey yok, canım.

Layla bu defa çoraplarla detektörden geçti ve alarm yeniden çaldı. Tuhaf: Çocuğun üzerinde bir jean, bir tişört ve monttan başka bir şey yoktu.

Mark kaşlarını çattı.

– Makineniz kafayı yemiş, herhalde!

Güvenlik görevlisi ona cevap vermeye tenezzül etmeden küçük kıza yaklaştı.

– Dönün, küçükhanım ve kollarınızı havaya kaldırın.

Layla söyleneni yaparken beriki detektörünü çocuğun vücudunda gezdirdi.

Alet kızın ensesine yaklaştığında, aniden alarma geçti.

– Bu da ne demek oluyor? dedi Mark, sinirle.

Görevlinin ona verebileceği bir cevap yoktu. Hareketi tekrarla-

dı, aynı sonucu alınca, detektör değiştirmek için bir iş arkadaşını çağırmaya karar verdi. Ama yeni alet de durumu açıklığa kavuşturamadı: Her şey, Layla'nın derisinin altına madeni bir cisim yerleştirildiğini düşündürüyordu!

Afallayan güvenlik görevlisi, parmağını kulaklığına götürdü ve görünmez bir muhatapla konuşmak için gözlerini güvenlik kamerasına doğru kaldırdı:

– Bir sorun var, Hanımefendi...

* * *

Mark ve kızı şimdi sorgu odasını andıran, bomboş bir bölmedeydi. Karşılarında, kendisini Condoleezza Rice sanan, pantolon ceketli Hispanik bir kadın memur, sert bir havayla pasaportlarını inceliyordu.

– Bana şunu söyleyin, Bay Hathaway: Kızınız yakınlarda bir ameliyat geçirdi mi?

– Bi... bilmiyorum, dedi Mark.

– Ensesine herhangi bir şey takıldı mı? Çip ya da implant falan?

– Bilmiyorum.

Güvenlik amiri ona küçümseyici bir bakış attı.

– Nasıl yani, bilmiyorsunuz! O sizin kızınız mı, değil mi?

– Anlatması uzun hikâye, dedi Mark, bezgin bir sesle.

Condoleezza, bunun üzerine Layla'ya döndü.

– Başının arkası ağrıyor mu?

Küçük kız gözünü kırpmadan ona baktı ve gene hiçbir şey söylemedi.

– Dilini mi yuttun sen?

Artık dayanamayan Mark, iskemlesinden kalktı.

– Hadi gidiyoruz! diye kararını bildirdi, kızını elinden tutarak. Uçağı kaçırdık, ama boş ver, araba kiralarız.

– Hiçbir yere kıpırdayamazsınız, dedi güvenlik amiri, odanın önünde nöbet tutan askeri işaret ederek.

– Görürüz bakalım! diye patladı Mark. Önce pasaportumu geri verin! Hiçbir suç işlemedim ben.

Tartışma kavgaya dönüşmek üzereydi ki, odadaki telefon çaldı.

– Evet? dedi Condoleezza, konuşma düğmesine basarak.

– FBI, Hanımefendi, diye bilgi verdi sekreteri. FBI'dan Ajan Frank Marshall.

– Daha sonra aramasını söyleyin.

– Acil olduğunu söylüyor.

– Peki, bağlayın, dedi kadın.

Mark, Frank'in müdahalesinden dolayı şaşkınlık içinde sandalyesine geri oturmuş, bu işin sonunun nereye varacağını düşünüyordu.

Konuşma kısa sürdü, Condoleezza iki kez "Evet", bir kez de "Tamam, Beyefendi" dedikten sonra telefonu kapattı.

Sıkkın bir tavırla gözlerini kaldırıp, pişmanlığını belli eden bir ifadeyle Mark'a baktı.

– Her şey yolunda, Doktor Hathaway, dedi, pasaportunu iade ederek. Rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz. Size ve kızınıza iyi uçuşlar diliyorum.

* * *

Bu aşağılayıcı kontrolden dolayı canı fena halde sıkılan Mark, güzel bir kahvaltıyı hak ettiklerine karar verdi. Fransız bir girişimcinin yarattığı *coffee-shop* zinciri Bon Café'ye girip siparişlerini verdikten sonra, Layla'yla birlikte, yanında bir salon bitkisinin durduğu küçük bir masaya oturdu. Kızının iştahının yerinde olduğunu görüp keyiflendi; Layla bir yandan portakal suyunu içerken bir yandan da Paris işi kruvasanını iştahla dişliyordu. Mark bir fincan kahveyle yetinmişti. Kahvesini içerken, dalgın bakışlarla tüm müşterilere dağıtılan *USA Today*'i gözden geçiriyordu.

* * *

Terminal yumuşak beyaz bir ışıkla yıkanıyordu.

Mark ve Layla yerlerinden kalkarken, arkalarından bir genç kız geçti ve kalan portakal suyunu içip el sürülmemiş yoğurdu yemek için belli etmeden masalarına oturdu.

Evie fırsattan istifade gazetenin başlıklarına da göz attı. İlk sayfanın yarısı büyük boy fotoğraflı bir habere ayrılmıştı.

Milyarder Richard Harrison intihar etti

Dünyanın lider perakende zincirlerinden Green Cross grubunun kurucusu Richard Harrison önceki gece New York'ta 72 yaşında hayata gözlerini yumdu. Bir av tüfeğiyle kafasına ateş ederek intihar eden milyarder işadamının cesedi özel teknesinde, kanlar içinde bulundu.

Edindiğimiz bilgilere göre, Richard Harrison yakınlarına intihar

nedenini açıklayan bir mektup bıraktı. İki yıl önce Alzheimer hastalığına yakalanan işadamı, hastalık nedeniyle sağlığının her geçen gün daha da kötüleşmesine artık dayanamıyordu.

Richard Harrison imparatorluğunun temellerini 1966'da Nebraska'daki bir kasabada indirimli satış yapan küçük bir market açarak attı. Kısa sürede başarılı oldu ve önce bölgede, sonra tüm ülkede peş peşe yeni satış noktaları açtı. ABD'de sayıları giderek artan Green Cross süpermarketlerinin sayısı bugün 600'ün üzerine çıkmış bulunuyor.

Mütevazı yaşam tarzıyla tanınan ve gözlerden uzak kalmayı seçen Richard Harrison otuz senedir aynı evde yaşıyordu. Zenginliğini asla belli etmeyen, "sıradan adam" imajını korumaktan zevk alan işadamının günlük yaşamında para pek bir şey değiştirmemiş gibiydi. Çılgınlıklarıyla sık sık magazin basınına konu olan kızı Alyson'ın tersine sakin ve sade bir yaşam sürüyordu.

Otomatik kapıların yanından yükselen seslerle dikkati dağılan Evie, gazeteyi okumayı bıraktı.

Peşinde bir fotoğrafçı ordusuyla ilerleyen, flaşlardan gözleri kamaşmış Alyson Harrison terminale girmişti. Gözünde yüzünün yarısını örten güneş gözlüğü olan, dal gibi ince genç kadın, etrafını saran ve onu sorularıyla bunaltan kalabalıktan sıyrılmaya çalışıyordu:

FLAŞ – FLAŞ – FLAŞ *Alyson! Bu tarafa bakar mısınız, Alyson!* ***FLAŞ – FLAŞ*** *Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Alyson?* ***FLAŞ*** *BABANIZLA ilişkileriniz nasıldı? Aranız açıktı galiba. Ya UYUŞTURUCU, bıraktınız mı? Alyson!* ***FLAŞ – FLAŞ*** *BİR MİLYAR DOLAR mirasa konmak nasıl bir şey? Alyson! Şu an hayatınızda biri var mı?* ***FLAŞ – FLAŞ*** *Hastaneye dönecek misiniz? Ya uyuşturucu, Alyson? Cevap vermediniz, GERÇEKTEN BIRAKTINIZ MI?* ***FLAŞ***

Sorular genç kadının yüzüne tokat gibi iniyordu.

İlk başta, medya onunla ilgilenmeye başladığında, Alyson'ın gururu okşanmıştı. Bir süre kontrolün onda olduğuna ve basını kendi avantajına kullanabileceğine inanmıştı. Sonra tanınmışlığı şöhrete dönüşmüş ve kapana kısılmıştı. Artık bir fotoğrafçının ya da elinde cep telefonu olan sıradan birinin ondan mahrem görüntüler çalmaya kalkışmadığı tek bir gün geçmiyordu.

FLAŞ – FLAŞ

Alyson kendini korumak için elini yüzünün önüne götürdü. Geçmişin anıları bir bumerang hızıyla su yüzüne çıktı.

FLASH...

... BACK

9

Alyson
Birinci flash-back

Sekiz yıl önce

Green Cross imparatorluğunun vârisinden
Times Square'de skandal
(AP – 18 ekim 1999)

Alyson Harrison önceki gece on dokuzuncu yaş gününü kutladığı Times Square'deki son moda bir restorandan çıkarken trafiğin kilitlenmesine neden oldu. Sarhoş olduğu belli olan genç kadın sokağın ortasında, kalabalık bir "izleyici kitlesi"nin ıslıkları ve ağır hakaretleri altında, soluk kesici, doğaçlama bir striptiz gösterisi yaptı.

Milyarder Richard Harrison'ın kızı kendisini sosyete partilerine ve alışverişe "adayabilmek" için okulu bıraktığından beri, aşırılıkları ve şımarık çocuk tavırlarıyla manşetlerden inmiyor.

* * *

Alyson'ın kaprisleri
(AFP – 23 aralık 1999)

Paris'e gelen Amerikalı milyarder, George-V Oteli personelini şoke etti.

Alyson Harrison Champs-Élysées butiklerini talan ettikten sonra, sırf alışveriş paketlerini koymak için görkemli süitine ilaveten ikinci bir oda tuttu. Bir kat görevlisi, "Hepsi büyük markalara ait, en az otuz ayakkabı kutusu vardı" dedi.

* * *

Steve ve Alyson: İş ciddiye bindi
(Online – 14 ocak 2000)

e-Muzic kanalının geçen hafta duyurduğu haber resmiyet kazandı: 6thGear rock grubunun bateristi ile Green Cross imparatorluğunun vârisi iki haftadır gerçek bir romans yaşıyor.

Otuz bir yaşındaki Steve Glenn, bad boy tavırları ve alkole düşkünlüğüyle tanınıyor. Her an bir bomba patlatması beklenen Steve ve Alyson çiftinin paparazzilere bol bol iş çıkaracağına kesin gözüyle bakılıyor.

* * *

Courchevel'de skandal
(AFP – 12 şubat 2000)

Green Cross imparatorluğunun vârisi kendisine iki pist ayırttığı halde, bu hafta sonu Alpler'deki ünlü kayak merkezinde görünmedi. Adının açıklanmasını istemeyen bir belediye görevlisi, "Kendisini gören olmadı. Ağırlanma koşullarının medyada koparacağı gürültüden ürkmüş olmalı. Burada iltimaslardan hoşlanılmaz" dedi.

* * *

Kleptoman milyarder
(AP – 3 mayıs 2000)

Alyson Harrison'ın olay çıkarmadan duramadığı kesin! Sarışın bomba önceki gün Beverly Hills'teki şık bir butikten binlerce dolarlık giysi çaldığı için tutuklandı. Baba Richard Harrison, kızının savunmasını New Yok Barosu'nun ünlü avukatlarından Jeffrey Wexler'ın üstleneceğini açıkladı.

* * *

Alyson salıverildi!
(AP – 8 haziran 2000)

* * *

Steve ve Alyson: Her şey bitti
(Online – 18 aralık 2000)

Alyson Harrison kaza yapıp kaçmakla suçlanıyor!
(The Telegraph – 3 ocak 2001)

Milyarder olmak kimseye yasaların üzerinde olma hakkını vermez. QMZ.com internet sitesine göre, Alyson Harrison neyse ki can kaybına yol açmayan bir trafik kazası yaptıktan sonra kaçmakla suçlanıyor.

Olay, yoldan geçmekte olan biri tarafından cep telefonuyla filme alınmasaydı sonuçsuz kalacaktı. Suçunu kabul etmek mecburiyetinde kalan Alyson, aracın sahibiyle dostça anlaşmak için avukat Jeffrey Wexler'a başvurdu.

* * *

Alyson Harrison'ın yeni bir sevgilisi var
(Online – 12 şubat 2001)

Rock'çı Steve Glenn'den ayrılan sosyete yıldızı, teselliyi, bir reklam filminin çekimleri sırasında tanıştığı, TV dizisi "Pacific Pallissad"ın kahramanı, aktör Austin Tyler'ın kollarında buldu.

* * *

Alyson Harrison, Roxy yüzünden iflas etmek üzere!
(AP – 6 mart 2001)

Milyarder vâris giyim çılgınlığına şimdi de köpeğini ortak etti. Pırlanta bir tasma, en ünlü modacıların tasarladığı bir "gardırop", bir köpek psikoloğunda terapi seansları: Alyson'ın her yere beraberinde taşıdığı tüysüz Çin köpeği Roxy için hiçbir şey fazla değil. Sosyete yıldızı harcamalarını haklı göstermek için, "Erkeklerin tersine, Roxy'nin beni asla terk etmeyeceğini biliyorum" dedi.

* * *

İnternette sıcak bir Alyson videosu!
(Online – 20 temmuz 2001)

Milyarder vâris, Miami'deki bir gece kulübünde cep telefonunu çal-

dırdığından beri, telefonunda kayıtlı bilgi ve görüntülerin kötü amaçlarla haber yapılmasından korkuyordu. Telefonda jet sosyete mensuplarına ait numaraların yanı sıra pek çok kişisel fotoğraf ve video da yer alıyordu. Bu görüntülerden, Alyson ile erkek arkadaşını ateşli şekilde seks yaparken gösteren iki dakikalık kısa bir klip internete düştü.

Alyson, "*Mahremiyetimin bu şekilde ortaya dökülmesi beni şoke etti. Dostlarımdan ve ailemden özür dilemek isterim*" dedi.

Ama bu ilk sıkıntı anı geçer geçmez, vurdumduymaz havasını yeniden takınan sarışın milyarder, "*Sevişmek doğal bir şey, her ne olursa olsun bundan dolayı kendimi suçlu hissetmem söz konusu değil*" diye ekledi.

* * *

Alyson Harrison kendi iç çamaşırı markasını yarattı
(AP – 6 ağustos 2001)

Alyson'ın kreasyonları sadece Green Cross mağazalarında satışa sunulacak.

* * *

Alyson Harrison bekârlığa geri mi dönüyor?
(Online – 28 ağustos 2001)

* * *

Alyson Kabalacı oldu
(Reuters – 9 eylül 2001)

Hollywood'daki nice benzeri gibi, eksantrik sarışın da, ünlüler arasındaki son moda din olan Kabala'nın müridi olduğunu açıkladı. "*Kırmızı ip bileziğimi asla bileğimden çıkarmıyorum. Bana uğur getiriyor ve spiritüel gücümle sürekli temasta kalmamı sağlıyor*" dedi.

* * *

Sıra Alyson marka parfümde
(AP – 29 eylül 2001)

Adını taşıyan bir parfüm çıkarma sırası milyarder **vâris Harrison**'a

geldi. Genç kadın Noel'den önce satışa sunulacak olan parfümünü geliştirmek için (babasının sahibi olduğu!) prestijli bir parfüm markasıyla anlaştı.

* * *

Alyson Harrison evlendi mi?
(Online – 28 ekim 2001)

* * *

Alyson Harrison film çevirmek istiyor
(Imdb.com – 20 kasım 2001)

* * *

Bir sporcudan ötekine...
(Online – 5 aralık 2001)

Alyson Harrison'ın spora çok meraklı olduğu kesin. Futbolcu Dave DeLaluna'dan sonra, sarışın vârisin ağına düşme sırası Olimpiyat yüzme şampiyonu John Aldreen'e geldi.

* * *

Alyson'ın parfümü tutmadı
(AP – 8 ocak 2002)

* * *

Alyson Harrison alkollüyken araba kullanmaktan tutuklandı
(Reuters – 12 ocak 2002)

Polis kaynaklarından, jet sosyetenin star isimlerinden Alyson Harrison'ın cumartesi gecesi sabaha karşı Los Angeles'ta alkollü olarak araba kullanmaktan tutuklandığı haberi alındı.

Tutuklama saat 02.15'te, Beverly Hills'te, motosikletli polis ekiplerinin genç kadının arabasının yolda tehlikeli bir şekilde zikzaklar çizdiğini fark etmelerinden sonra gerçekleşti.

Polisler arabanın koltuğunda epeyce bir kısmı içilmiş bir tekila şişesi buldular.

Alkol testinde, 22 yaşındaki Bayan Harrison'ın izin verilen miktarın çok üzerinde alkol aldığı ortaya çıktı.

Genç kadının mahkeme tarihini savcı belirleyecek.

* * *

Alyson için mahkûmiyet kararı!
(Reuters – 24 şubat 2002)

Geçen 12 ocakta alkollü olarak araba kullanırken yakalanan Alyson Harrison, bugün bin dolar para cezasına çarptırıldı ve ehliyetine altı aylığına el kondu.

Milyarder vârise alkollüyken araba kullanmanın tehlikeleri konulu bir programa devam etme zorunluluğu da getirildi.

10

Uçakta

Zor bir sınavla karşı karşıya kalan insanın
önünde sadece üç seçenek vardır:
Mücadele etmek;
Hiçbir şey yapmamak;
Kaçmak.

Henri Laborit

Bugün
25 mart 2007–sabah on
Los Angeles Havalimanı LAX

"Bayanlar, Baylar, Kaptan Pilot McCarthy ve uçuş ekibi sizleri New York aktarmalı Londra seferini yapmakta olan Airbus A380'de ağırlamaktan mutluluk duyar. Şimdi sizden yerlerinize geçmenizi ve kalkışı beklemenizi rica ediyoruz. Shangri-La Airlines hepinize keyifli bir uçuş diler."

Mark uçağa binerken, aracın büyüklüğü karşısında afalladı. Airbus'ın beş yüzün üzerinde yolcu alabilen iki katlı bir yolcu kabini vardı. Kapılarda yığılmaları önlemek için kabinlere farklı yüksekliklerde kapılardan geçilerek giriliyordu. Uçak o kadar büyüktü ki, Layla'yı kucağında sıkı sıkı tutan Mark'ın oturacakları yeri bulması on dakika sürdü. Teslimattaki bazı gecikmelerden sonra, Singapur havayolu şirketi Shangri-La Airlines, Avrupa malı bu dev uçağı filosuna katan ilk şirket olmuş ve içini lüks bir şekilde düzenleme konusunda cimrilik etmemişti. Geniş pencereleri ve koltuk aralarıyla, ekonomi sınıfı bile ferah ve rahattı.

Mark ve kızının koltukları alt kabinin arka tarafındaydı. Yerlerine vardıklarında, saçları yağdan tel tel olmuş, on beş yaşlarında bir genç kızın pencere yanındaki koltuğunda uyukladığını gördüler. Kızın kucağında, üzerinde "Evie Harper" yazılı bir etiket olan partal bir sırt çantası vardı.

Layla babası ile Evie'nin koltuğu arasındaki yerine oturdu. Üzerinde, Mark'ın ona bir *duty-free shop*'tan satın aldığı *Alice Harikalar Dünyasında* temalı pembe bir tişört vardı. Kolunun

ucunda devasa bir köstekli saat, sırtında bir redingot olan tuhaf bir tavşan resminin altında, *Fallow the white rabbit...* yazıyordu.

– İyi misin? diye sordu Mark, cevap almayı beklemeden.

Küçük kız ona tatlı tatlı baktı. Mark kalbinin sıkıştığını hissetti, ama heyecanını denetlemeyi başardı. Bir kitabevi poşetinin içini karıştırıp bir resim defteri, bir kutu keçeli kalem ve iki kitap çıkardı: minikler için resimli bir masal kitabı ve *Harry Potter*'ın ilk cildi.

– İki tane aldım çünkü... okumayı biliyor musun, onu bile bilmiyorum, diye itiraf etti Mark, aldıklarını masanın üzerine sıralarken. Beş yıl önce uyumadan önce sana masallarını ben okurdum, hatırlıyor musun?

Önündeki küçük madensuyu şişesinden bir yudum aldı ve sır verir gibi alçacık bir sesle monoloğuna devam etti.

– Biliyorsun, canım, başına neler geldiğine dair en ufak bir fikrim yok. O kadar zaman sana kim baktı, bilmiyorum. Acı çektiğini ve korktuğunu sanıyorum. Müthiş korktuğunu. Kendini yalnız ve kaybolmuş hissettiğini, annenin ve benim seni terk ettiğimizi düşündüğünü de biliyorum. Ama bu doğru değil. Seni düşünmeden bir saniyemiz bile geçmedi. Seni bulmak için her şeyimizi vermeye hazırdık.

Küçük kız ağzını açmış, dikkatle babasına bakıyordu.

– Bilmem, benim mesleğimi hatırlıyor musun, meleğim... Bana ne iş yaptığımı sorduğunda doktor olduğumu söylemiştim, ama ruh yaralarını tedavi eden biraz özel bir doktor. Nasıl anlatsam... Bana, içleri acıyan insanlar gelir. Yüreklerini yaralayan dertleri olduğu için acı çeken insanlar. Bu tür yaraların tedavisi zordur...

Mark devam etmek için uygun sözcükleri arar gibi göründü:

– Bu tür insanlar sık sık bir şeyden dolayı kendilerini kusurlu, hatalı hissederler, suçlu olmasalar da böyle hissederler. Benim işim, acıların üstesinden gelinebileceğine insanları ikna etmektir. Hiçbir yara kapanmaz değildir. Ben buna kesinlikle inanıyorum: İnsan yaralarını güce dönüştürebilir. Bu sihirli bir şey değildir. Zaman alır. İyileşmek de her zaman mümkün değildir. Acı her zaman gerçekten yok olmaz. Ruhumuzun derinliklerinde pusuda bekler, ama hayata dönüp yolumuza devam etmemize izin verir. Bunu anlamanın kolay olmadığını biliyorum, ama sen akıllı bir kızsın.

Mark bir kez daha durup devam etti:

– Sana bunları anlatmamın nedeni, seni korumak ve yanında olmak için her şeyi yapacağımı söylemek istemem, ama sana yar-

dım etmeme izin vermen gerek, canım. Hazır olduğunda benimle konuşman, bana ne yaşadığını anlatman lazım. Ben her şeyi dinleyip anlayabilirim, biliyorsun. Doktor olduğum için değil, baban olduğum için. Anlıyor musun?

Layla cevap yerine hafifçe gülümsedi.

Sonra kitapları ilgiyle inceleyip *Harry Potter*'da karar kıldı.

Mark onu birkaç dakika dikkatle izledi: Gerçekten okuyordu.

Okumayı biliyor, diye düşündü. *Biri ona okumayı öğretmiş...*

Ama kim?

Layla romanının sayfalarını dikkatle çevirirken, Mark kaygısını gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Oysa, kafasının içinde cevabı olmayan bin bir çeşit soru dolaşıyordu: Kızını kim kaçırmıştı? Onu neden beşinci yılın sonunda bırakmışlardı? Kızı bu korkutucu sessizlikte neden ısrar ediyordu? Güvenlik araması sırasında yaşanan olay nasıl açıklanabilirdi? Layla'nın derisinin altına gerçekten yabancı bir cisim mi yerleştirmişlerdi? Muhakkak, ama ne tür bir cisim? Belki de bir çip... Yerini tespit etmek için mi? İzini sürmek için mi? Ama neden, ne amaçla? Ya Nicole... Neden o da kaybolmuştu? Kendisini suçlu hissettiği bir şey mi vardı? Ya FBI açıklamadığı halde, Layla'nın ortaya çıktığından haberdar olan o gazeteci? "Gerçeği bilmiyorsunuz! Ne karınızla ne de kızınızla ilgili gerçekleri" diyerek onu neden uyarmıştı?

Gerçeği bilmiyorsunuz...

* * *

Aynı anda, üst kabinin ön kısmında kabin görevlileri arasında bir hareketlenme oldu. Herkesin bakışları, elektronik kumandalı ve özel tasarımlı altmış kadar koltuğun bulunduğu, lüks birinci sınıf salonunda boy gösteren Alyson Harrison'ın üzerinde toplanmıştı.

Zarif ve nazik bir hostes, Alyson'ı yerine kadar götürdü.

– Shangri-La Airlines'a hoş geldiniz, Hanımefendi. Bütün ekibimizle hizmetinize hazırız. Size keyifli bir yolculuk diliyoruz.

Alyson gözünde güneş gözlüğüyle koltuğuna çöktü. Kamusal alanda kendisini rahatsız ve güvensiz hissediyordu. Her zaman üzerinde dikilmiş onlarca göz ve fotoğraflarını bir dedikodu sitesine satma umuduyla cep telefonuna sarılan amatör bir paparazzi oluyordu.

Sorun, artık kendisini hiçbir yerde güvende hissetmemesiydi.

Son birkaç yıldır hayatı, sonu gelmez bir sürüklenmeler ve aşırılıklar silsilesi halini almıştı ve bu onu her gün biraz daha çökertiyor, babasından miras kalan milyar dolarlar hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Hayatta en değerli şeyler parayla satın alınamayanlardır.

Alyson'ın bunu anlaması uzun zaman almıştı.

Çok uzun bir zaman.

* * *

Dev boyutlardaki uçak pistin başına geldi ve havalanmadan önce bir süre için durdu.

– Bir dakika içinde havalanıyoruz, diye anons etti kaptan pilot.

Airbus, beş yüz ton ağırlığı ve iki katlı yolcu kabiniyle basit bir dış hat uçağından çok, uçan bir transatlantiği andırıyordu.

Böyle bir şey nasıl olur da havaya yükselebilir? diye düşündü Evie, pencereden dışarı bakarken. Hayatında ikinci kez uçağa biniyordu ve bundan nefret ediyordu.

* * *

Pilot gazı verdi ve tepkili dört motorlu uçak pistte ileri atıldı.

Evie tırnaklarını kemirmeye başladı.

İşte, havalanıyorsun... diye geçirdi aklından.

Kaygıyla çevresine bakındı, ama uçağın havalanmak için bu kadar beklemesi, kimseyi endişelendirmiş görünmüyordu.

Şu anda, tam da intikamını almadan önce ölmesi çok salakça olurdu.

* * *

Uçak pistte ilerliyor, ilerliyor, ilerliyordu...

Üst kabinden pistin görünüşü ürkütücüydü. Yolcular on iki küsur metre yükseklikten uçağın muazzam kanatlarına ve piste âdeta tepeden bakıyordu.

Bir sorun var, diye düşündü Alyson, *bu zımbırtının çoktan havalanmış olması lazımdı*. Bununla birlikte, kaza olasılığı onu korkutmuyordu. Her şey bir yana, belki de ölüm kurtuluştu: acının, utancın ve suçluluk duygusunun sonu. Sürekli içini kemirmekte olan korkunun sonu. Her şeyin sonu...

Bundan önce defalarca bu işi bitirmeyi düşünmüştü, ama her

defasında buna engel olan bir şey çıkmıştı: yetersiz ilaç dozu, yanlış yönde kesilen damarlar, erken çağrılan ambulanslar...

Şimdiye kadar, hayatına son vermeyi başaramamıştı.

Şimdiye kadar.

* * *

Mark uçağın ana gövdesine bağlı yirmi adet tekerleğin altında pistin titreştiğini kaygıyla hissediyordu. Kuruntuya mı kapılıyordu, yoksa uçak havalanmak için aşırı zaman mı harcıyordu?

Halbuki, önündeki cepten alıp göz gezdirdiği, uçağın teknik özelliklerini gösteren broşür, gururla, turbo jet motorların gücünün altı bin otomobilinkine denk olduğunu belirtiyordu.

Güçlüysen havalanmak için ne bekliyorsun?

Mark'ın kaygılı gözleri, sıranın ucunda, pencere kenarında oturan genç kızınkilerle karşılaştı. O da tedirgin görünüyordu. Sadece, aralarında oturan ve kitabına dalmış olan Layla, çevresine kayıtsızdı.

Havalan! Havalan!

* * *

Pistin ucuna varan dev, bir an tereddüt eder gibi olduktan sonra beş yüz altmış tonluk gövdesini yerden koparınca, yolcular arasından "Ohh!" sesleri yükseldi.

* * *

Uçak bir manastır sessizliği içinde, altı dakika dolmadan on beş bin fitlik ilk irtifa seviyesine yükseldi.

Tedirginlik ve heyecan içindeki Mark, koltuğunda kıvranıyordu. Elleri titriyor, alnı boncuk boncuk terliyor ve ter sırtından aşağı akıyordu. Korkunç bir migren ağrısı âdeta beynini menge-neyle sıkıyor, gözlerinin önünde şimşekler çaktırıyordu.

Mark bu rahatsızlığın nedenini biliyordu: alkol yoksunluğu. Otuz altı saattir ağzına bir damla alkol koymamıştı ve krize girmeye başlamıştı. Önceki gece, sonra bu sabah, otel odasının minibarını boşaltmak için dayanılmaz bir istek duymuştu. Kızıyla yeniden bir arada olmanın verdiği sevinçle kendisini tutmuştu, ama sokak onu alkolik yapmıştı. Bu cehennemden tek başına kurtulabileceğinden emindi, ama bu, zaman alacaktı. Meslek ha-

yatında, alkolü bırakma dönemini yaşayan hastaları olmuştu ve içmediğinde kendisini nelerin beklediğini biliyordu: sersemleme, hezeyan, çırpınmalarla gelen krizler, görsel ya da işitsel sanrılar.

Yanında oturan Layla gözlerini kitabından kaldırdı ve merakla ona baktı. Mark ona renk vermemek için, gözünü kırpıp rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi, ama içinden bir ses, kızının onun iyi olmadığını anladığını söylüyordu.

– İyi misiniz, Beyefendi?

Konuşan pencere yanında oturan genç kızdı. Mark ona dikkatle baktı: rengi açılmış yağlı saçları, özenle seçilmiş ama buruş buruş gotik kıyafeti ve yaşına rağmen korkunç bir hayat tecrübesini ele veren yorgun bakışlarıyla bir yarı kadın yarı çocuk.

– İyiyim, diye cevap verdi Mark. Adın ne senin?

Kız cevap vermekte tereddüt etti. Hep o, ruhuna işlemiş güvensizlik ve şüphe. Ama Mark'ta ona güven veren bir şey vardı. Üç ay önce, Noel arifesinde karşılaştığı ve unutamadığı o doktoru anımsatan sıcak bir bakış. Birlikte geçirdikleri o kısacık süre içinde ona bunu belli etmemeye çalışmıştı, ama kendisini ona tuhaf bir şekilde yakın hissetmişti. Kuşku ve yalnızlık anlarında, kendisini sık sık onu düşünürken yakalıyordu. O zaman korkusunun şiddeti azalıyor ve zihninden henüz net olmayan tatlı bir hayat umudu geçiyordu.

– Adım Evie, diye cevap verdi.

– Benimki de Mark Hathaway. Bu da kızım Layla.

– Selam, Layla, dedi Evie, küçük kıza doğru eğilerek.

– O... konuşmuyor, diye açıkladı doktor.

Evie Mark'ın ellerine baktı.

– Alkol sorunu mu?

– Efendim?

– İçmeyi mi bıraktınız? Bu nedenle mi titriyorsunuz...

– Hayır! diye yalan söyledi doktor, birden utanarak. Bunu neden söylüyorsun?

– Annemden dolayı: O da sizin gibiydi.

– Dinle, biraz karışık bir durum, diye söze başladı Mark.

Biraz durup sordu:

– Annene ne oldu?

– Öldü.

– Ah!.. Üzüldüm.

Az önce sönen *fasten seat belt* sinyali yolculara artık yerlerinden kalkabileceklerini bildiriyordu.

Evie, Mark'a bir öneride bulundu:

– Eğer gidip bir şeyler içmek isterseniz, ben kızınıza göz kulak olabilirim.

– Teşekkür ederim, ama gerek yok, dedi Mark.

O da aniden güvensizliğe kapılmıştı.

– Bence, hemen bir şey içmezseniz kendinizi çok kötü hissedeceksiniz.

Mark durumu mantıklı bir şekilde değerlendirdi. Kendisini giderek daha kötü hissettiği doğruydu. Sokaklarda evsiz olarak geçirdiği hayatı birkaç saat içinde terk etmişti, ama eski nirengi noktalarını bulmakta zorluk çekiyordu. En önemlisi, bu uçağa binmeden önce, alkolü aniden bırakmanın yaratacağı sonuçları göz ardı etmişti.

Layla'ya baktı. Onu Evie adındaki bu tanımadığı kızla birkaç dakika yalnız bırakabilir miydi? Kızının buna tepkisi ne olurdu? Öte yandan, ona yardım edebilmek istiyorsa, sakinleşmek için bir iki kadeh içkiye ihtiyacı vardı.

– Dinle, tatlım, dedi kızına dönüp. Baban beş dakika içinde dönecek. Bu ablayla beni burada uslu uslu bekle, olur mu?

Sonra Evie'ye döndü.

– Üst kabinin ortasında bir bar var. Layla'yla en ufak bir sorun çıkarsa, hemen oraya gelip beni bul, tamam mı?

Evie başıyla olur işareti yaptı.

Mark ayağa kalktı ve önce tuvaletlere doğru yürüdü. Boğazı kurumuş, yüzünü alev basmıştı, hem susamıştı hem de terden sırılsıklamdı.

Her yeri krom, seramik ve aynalarla kaplı küçük kabine girdi. Bu özel mekânda bile gökyüzüne bakan geniş bir pencere vardı! Tuvalet lüks ve pırıl pırıldı; duvarın büyük bölümünü kaplayan, *stencil*[3] dışında tek bir leke yoktu. Mark Japonya'daki bir seminer sırasında Budacı tapınaklarda görme fırsatını bulduğu "bilgeliğin üç maymunu"nu tanıdı. İlk maymun elleriyle gözlerini, ikincisi kulaklarını, üçüncüsü de ağzını kapatıyordu. Bir cümle, çizimi özetliyordu: *Hiçbir şey görmedim, hiçbir şey duymadım, hiçbir şey söylemedim.* İnanışa göre, bu ilkeden ayrılmayanların başına sadece iyi şeyler gelirdi.

Mark bir yandan bu tuhaf özdeyişi düşünürken, saatini çıkardı, ellerini yıkadı ve lavabonun üzerindeki aynaya bakmaktan kaçınarak yüzüne su çarptı.

Ellerini kurutma makinesinin altında tuttuktan sonra tuvaletten çıktı. O sırada saatini içeride unuttuğunu fark etti. Tekrar içe-

3. Şablonla yapılan grafiti. (ç.n.)

ri girip saatini aldı. Tam gitmek üzereydi ki, zınk diye durdu.

İmkânsız bu...

Duvardaki üç maymun grafitisi kaybolmuş, yerini ürkütücü, uzun bir friz almıştı. Friz, psikiyatri eğitimi sırasında karşılaşmış olduğu pek çok simgeyi bir araya getiriyordu. İlk başta bir *kum saati*, bir *tırpan* ve *kemikler*: yani akıp giden ve boşa harcanan zaman, kaçınılmaz ve ani ölüm, tekrar döneceğimiz toprak. Sonra, uzun ve tehlikeli bir yaya köprüsü: öte dünyaya geçişin güçlüğünü simgeleyen *sırat köprüsü*. Son olarak da, ruhun yükselişinin evrensel simgesi olan *esenlik merdiveni* ve yanında bekleyen *kurt başlı adam*, yani ölümden sonra öte dünyanın dolambaçlı yollarında insana rehberlik ettiği kabul edilen, ölülerin kılavuzu Anubis.

Ve resmin üzerine mantra gibi konmuş bir cümle:

KORKACAK HİÇBİR ŞEY YOK,
YAPILACAK TEK ŞEY ANLAMAK

Mark donup kalmıştı. Herhalde rüya görmüyordu! Gözlerini frizden alamıyor, hipnotize olmuşçasına tuvaletten ayrılamıyordu. Tam olarak ne anlama geldiğini anlayamadığı halde, gördükleri ona acı veriyordu.

Dışarı çıkmak için kendisini zorlaması gerekti, ama tam kapıyı arkasından kapatmıştı ki, elinde olmadan tekrar açıp içeri baktı ve öncekinin yerini yeni bir grafitinin aldığını gördü! Bu defaki, devasa kanatlarını duvar genişliğince açmış, göz alıcı bir kuştu: küllerinden sürekli doğan masal kuşu Anka.

Bu diriliş simgesinin üzerinde bir cümle:

BİR İNSAN YIKILABİLİR,
AMA YENİLMEMİŞ OLABİLİR

Bu defa, Mark gerçekten endişelendi.

Tamam işte, sanrılar başladı!

Alkolü bıraktığı için görmekten korktuğu sanrılar kaygı verici bir şekilde başlıyordu. Bütün vücudu alev alev yanıyordu. Parmaklarının titremesini engelleyemiyor, kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

Vücudunun suya, yatıştırıcılara ve vitamine ihtiyacı olmalıydı. Ama elinin altında bunlardan hiçbiri yoktu. Kullanabileceği tek şey iradesiydi. Gözlerini yumdu ve kalan son gücünü, biraz sakin-

leşmek için mücadele etmeye harcadı.

Gördüğün her şey yalan. Her şey kafanın içinde olup bitiyor. Grafiti falan yok. O ölüm ve diriliş imgeleri senin korkuların ve kaygılarından başka bir şey değil; iki yıl sokakta yaşamanın eseri. Endişelenmemelisin. Layla seninle ve yakında Nicole'ü de bulacaksın. Aileni yeniden kurmayı başaracaksın ve her şey eskisi gibi olacak.

Gözlerini açtığında görüntülerden eser kalmamıştı. Duvarda en ufak bir leke yoktu.

– Hadi ama, işiniz bitmedi mi daha? diye sabırsızlandı bir tip, kapının dışından.

Kendisine karşı verdiği mücadeleyi kazandığı için keyfi biraz yerine gelen Mark, aceleyle kabinden çıktı ve kendisine yolculuk boyunca bir daha oraya ayak basmayacağına söz verdi.

* * *

Kendisine verilen "ablalık" görevini ciddiye alan Evie, Layla'nın üzerinden gözünü ayırmıyordu. Sessizliğini hâlâ koruyan küçük kız, eline bir keçeli kalem almış, resim defterine çok küçük çocukların yaptığı soyut şekiller karalıyordu. Kızın dilsizliğine hem üzülen hem de büyülenen Evie, ona şefkatle bakıyordu.

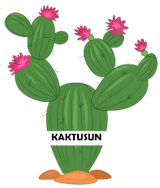
Layla gözlerini çizdiği resimden kaldırdığında, Mark'ın gidişinin üzerinden on dakika geçmişti.

Ağzını açtı ve o anda mucize gerçekleşti:

– Senin annen neden öldü? diye sordu genç kıza.

11

Evie
Birinci flash-back

Las Vegas, Nevada
Ekim ayı, bir akşamüstü
İki yıl önce

Las Vegas'ın varoşlarında bir yerde, Strip'in[4] neonlarından ve ışıltılarından uzakta, ayrıkotları ve dökün tülerle kaplı geniş bir arsa.

Bu arsada, kırık camları, ezik kaportaları ve göçük çatılarıyla, çoğu hurda halinde kırk kadar karavan. Ayrıksı bir topluluğun sokağa düşmeden önceki son durağı: ilk başta sadece birkaç gün için, "kaybettiklerini geri kazanana kadar" orada olduklarını düşünen, ama kumar cehenneminden asla çıkamamış, pokerde ya da rulette iflas etmiş talihsizler, dar gelirli işçiler.

Arsanın dibinde, önünde oluklu sacdan bir tentesi olan ve barınağa küçük bir ev havası veren iğreti çitlerle çevrili, daha iyi durumda bir karavan.

Tentenin altında, üzerinde bir yığın kitabın, country müzik çalan bir istasyona ayarlı külüstür bir radyonun ve sıska bir balığın dönüp durduğu küçük bir akvaryumun durduğu formika bir masa.

Masanın başında, on üç yaşındaki Evie, bir süre kaleminin arkasını dişledikten sonra, ertesi gün öğretmenine teslim etmesi gereken ödev kâğıdının son paragrafını bir çırpıda dolduruyor.

Birden, komşu karavandan biri ona sesleniyor:

– *Date prisa, Evie, vamos a llegar tarde al trabajo!*[5]

– *Ya voy, Carmina, dame dos minutos.*[6]

4. Büyük otellerin ve turistik mekânların toplandığı, şehrin en ünlü arteri.

5. Acele et, Evie, işe geç kalacağız!

6. Geliyorum, Carmina, bana iki dakika izin ver.

Yeniyetme kız karavana hızla girip çıkıyor ve bir yandan dişlerini fırçalarken, bir yandan da ödevini hızla okuyup gözden kaçmış birkaç hatayı düzeltiyor.

– *Hadi, çabuk ol!*

Oasis Otel'in temizlik ekibinin başı Miguel sert ve aksi bir adam. Evie, yaşına rağmen kendisini haftada birkaç gece çalıştırmayı kabul etmesi için adama yalvarmak zorunda kalmıştı. Saat ücreti beş dolar olan kayıt dışı, pis bir iş.

Genç kız masanın üzerinde sürünen açılmış meşrubat şişesini kapıyor ve ağzını çalkaladığı light kola ile diş macunu karışımını bir saksının içine tükürüyor. Sonra, okul eşyalarını sırt çantasına yerleştirip annesine hoşça kal demek üzere karavana dönüyor.

– Hadi, ben gidiyorum, anne.

Teresa Harper bir ranzanın alt katında uzanmış, yatıyor.

Otuz dört yaşında, ama yıllar önce yakalandığı, önce siroza, sonra kansere dönüşen kronik hepatit nedeniyle yirmi yaş büyük gösteriyor. Birkaç ay önce geçirdiği bir ameliyatla karaciğerinin dörtte üçü alınmıştı; uygulanan tedavinin ateş, bulantı, aşırı yorgunluk ve sancı gibi yan etkilerine dayanmakta giderek daha çok zorlanıyor.

Teresa, kızını elinden yakalıyor.

– Dikkatli ol, canım.

Teresa işini bırakalı bir yıl oluyor; iki kadın o zamandan beri, sadece Evie'nin kazandığı para ve gülünç denecek bir sosyal yardımla yaşıyor.

– Merak etme sen, diye cevap veriyor Evie, yerinden kalkarken.

Karavanın kapısını usulca kapatıyor ve onun gibi Oasis Otel'in temizlik ekibinde çalışan komşuları Carmina'nın karavanına doğru yürüyor.

* * *

Evie, Carmina'nın, egzozundan kara bir duman çıkaran, koltukları göçük eski Pontiac'ına biniyor. Carmina iri yapılı ve sert, Meksikalı bir kadın. Üç çocuğu ve yılın büyük bölümünü işsiz geçiren, işe yaramaz bir kocası var. Boş boş konuşmaktan hoşlanmadığı için, yol boyu ağzını açmıyor, Evie de bundan rahatsız olmuyor. Genç kız gözlerini yumuyor. Birkaç gün önce öğrendiklerinden dolayı çok kaygılı: Karavanlarının durduğu arsanın sahibi burayı bir lunapark kuracak olan bir şirkete satmış. Annesini endişelendirmemek için ona hiçbir şey dememişti, ama oradan atılırlarsa ne yapacaklarını düşünüyor. Teresa'nın hastalığına ve ko-

şullarının belirsizliğine rağmen, bir süre sefalet çektikten sonra üç yıldır biraz düze çıkar gibi olmuşlardı. Alkolizm, uyuşturucu, fuhuş... Teresa 1990'ları uzun ve karanlık, uzun bir koridordan geçer gibi yaşamıştı; bu arada, şırınga, pamuk, kokain çekilen pipetler gibi uyuşturucu malzemesini de sık sık başkalarıyla paylaşarak pis bir hepatit kapmıştı.

O sıralar, kızını ondan alıp koruyucu bir ailenin yanına yerleştirmek isteyen sosyal hizmetler Teresa'nın peşini bırakmıyordu. Evie annesinden ayrılmamak için çok erken yaşta şaşırtıcı bir özerklik ve olgunluk göstermeye başlamıştı. En eski anılarında bile, evin asıl yetişkini hep oydu. Teresa ayık olduğu zamanlar, hepsini eroine yatırmamak için kazandığı paranın bir kısmını ona veriyordu. Alışverişi o yapıyor, faturaları o ödüyor, komşularla çıkan problemleri o çözüyordu; sonuçta, annesini uyuşturucu cehenneminden çıkarmayı başaran da o olmuştu.

Sonuç itibariyle, annesinin annesi olan o başarmıştı bunu.

* * *

– Gelmek üzereyiz, diyor Carmina, Evie'yi sarsarak. Hadi toparlan.

Evie gözlerini açıyor ve arka koltuktan çantasını kapıyor.

Araba Las Vegas Bulvarı'nda ilerliyor. Ortalık henüz kapkaranlık. Neonlarla ışıl ışıl parlayan oteller, birbirleriyle büyüklük yarışı içinde. Oasis Otel'in binlerce ışıkla aydınlatılmış muazzam silueti, çalışanlara ayrılmış yeraltı otoparkına park edecek olan külüstür Pontiac'ı yutuyor.

Üç bin odası, dört yüzme havuzu ve alışveriş merkeziyle Oasis, krallara layık bir otel. Burada her şey ölçüsüz: bin adet palmiyenin dikili olduğu, ortasından küçük bir dere geçen iç bahçe, ince kumlu plaj, aslanlar ile beyaz kaplanların oynaştığı hayvanat bahçesi, obez penguenlerin acı çektikleri yapay buz ve içinde yunusların yüzebileceği yüz bin litrelik akvaryum.

Yerden tavana kadar mermerle kaplı odalarda, feng-shui ilkelerine uygun bir dekorasyon ve tuvaletlere varana kadar her yerde plazma ekranlar.

Bu makinenin düzgün olarak çalışması, binlerce "görünmez el" gerektiriyor: oda hizmetçileri, temizlikçiler, her tür bakım personeli...

Evie bu görünmez ellerden biri. Her akşam farklı bir işe veriliyor. Bu gece, servis merdivenlerinin temizlenmesinden sorumlu

olan Carmina'nın ekibinde görevli. Pis bir iş: elinde püsküllü bir paspas, saatlerce iki büklüm, otuz kat merdiven...

* * *

Saat sabah iki

Evie otelin çatısında on dakikalık kısa bir mola veriyor. Burada, yerden yaklaşık yüz metre yukarıdan tüm Las Vegas'ı ve Strip boyunca akan ışık selini tepeden seyredebiliyor.

Nefret ettiği bu şehirde doğmuştu; buraya rezil bir evlilik yapmaya ya da kumarhanelerde para yemeye gelen o turist milletinden de tiksiniyor. Her şeyin sahte, yalan ve taklit olduğu bu dev lunaparkta insanların ne bulduğunu hiçbir zaman anlamış değil.

Las Vegas'ta bir bankamatiğe rastlamadan üç adım atamazsınız. Benzin istasyonları, süpermarketler, restoranlar, barlar, çamaşırhaneler, her yer onlarla doludur. Ama kitap satın alacak bir yer bulmanız zordur.

Oysa Evie kitapları, özellikle de roman ve şiir kitaplarını her şeyden çok seviyor. Okulda öğretmenlerinden biri sayesinde edebiyatı keşfetmişti; o gün bugündür edebiyat onun gizli bahçesi, başka âlemlere geçiş pasaportu, hayatın onu ökselediği vasatlıktan çıkmasını sağlayan beklenmedik bir hediye olmuştu.

Şehirdeki sayısız rehineci dükkânından birinde, tanesi iki dolara satılan bir sürü roman bulmuştu: *Yüz Yıllık Yalnızlık*, *Ses ve Öfke*, *Suç ve Ceza*, *Fareler ve İnsanlar*, *Çavdar Tarlasında Çocuklar*, *Uğultulu Tepeler*, *Şenlik Ateşi*.

Garcia Marquez, Faulkner, Dostoyevski, Steinbeck, Salinger, Brontë, Wolfe, bir paket cips fiyatına...

* * *

Saat sabah dört

Sürt, sürt, sürt...

Şimdi üzerindeki giysiler kirli su kokuyormuş gibi geliyor burnuna. Beli kopacak gibi ağrıyor ve uykudan gözleri kapanıyor. Dayanmak için, geleceği ve annesini düşünüyor. Teresa karaciğer nakli için bekleme listesine yazılmıştı. Ama nakledilecek organ zor bulunuyor ve Evie'nin tek bir korkusu var: annesinin o güne kadar dayanamaması.

Dayanmak zorunda, diye düşünüyor kaygıyla, *birkaç ay daha dayanmak zorunda.*

Ama aynı zamanda, bir organ bağışçısının ölümünü umutla beklediği için suçluluk duyuyor.

* * *

Saat sabah altı

Evie şefinden yevmiyesini alıyor ve Oasis Otel'den çıkıyor. Biraz aşağıda, bulvarda, küçük bir *coffee-shop* sabahın ilk müşterilerini ağırlıyor. Evie salonun dibindeki, sokağa bakan kenar masalardan birine oturmayı seviyor. Burada onu okuluna götürecek olan otobüse binene kadar, bir saat oturabiliyor. Sadece ona ait bu bir saat, gerçekten sevdiği şeyleri yapabilmek, okuyup yazabilmek için gün içinde kendine ayırabildiği tek saat.

Bu sabah bir fincan sıcak kakao sipariş ediyor ve sırt çantasından onu büyüleyen ciltli bir kitap çıkarıyor. Bunu geçen akşam, oteldeki odalardan birinde, bir komodinin üzerinde bulmuştu. Kuşkusuz, bir müşteri unutmuş olmalı. İlk defa, elinde bir roman ya da şiir kitabı değil, New Yorklu bir nöropsikiyatr tarafından yazılmış bir inceleme kitabı var.

Connor McCoy adında biri.

Kitabının adı *Hayatta Kalmak.*

Ve sanki özel olarak onun için yazılmış bir kitap.

Kitap ona tam da kendi yaşadıklarından, kötülüklere cesurca karşı koyabilmek için sertleşmek gerektiğinden, yıllar içinde kendisine sabırla ördüğü, yıkılmasını engelleyen o delinmez zırhtan bahsediyor. Ama bölümler ilerledikçe, Evie daha önce düşündüğü, ama açık bir şekilde formüle edemediği bir uyarıyla da karşılaşmıştı: Kendimizi çok fazla korumamamız gerekir, yoksa hiçbir şey hissetmez oluruz. Kalbimiz buz tutar, yaşayan bir ölü olup çıkarız ve hayat bütün tadını yitirir.

O da zaten bu nedenle, içinde bir çeşit iç bahçe yaşatmaya, ruhunun derinliklerinde bir gün açıverecek küçük bir umut ve hafiflik tohumunu canlı tutmaya çalışıyor...

Onu nasıl bir gelecek bekliyor? Bazen kendisini acı çeken insanlara yardımcı olabilmek için psikiyatr ya da yazar olarak hayal etmeyi seviyor... Oysa, asla üniversiteye gidemeyeceğini adı gibi biliyor. Üniversite, bir eroinmanın, bir karavanda yaşayan ve karnını doyurmak için geceleri çalışmaya mecbur olan kızına göre bir yer değil.

Evie sıcak kakaosundan bir yudum alıyor ve spiralli defterine birkaç sözcük karalıyor.

Sık sık kendisini yalnız hissediyor.

Çok yalnız.

Onu anlayan biriyle düşüncelerini paylaşmayı ne çok isterdi.

Ama kimsesi olmadığından, kuşkularını ve sırlarını günlüğüyle paylaşıyor.

Defterinin sonuna bir liste çıkarmıştı. Hayatında gerçekleştiğini görmek isteyeceği on şeyin listesini. Dileklerinin bir gün gerçekleşme ihtimalinin düşük olduğunu biliyor, ama bazen hayal kurmamız gerekir, yoksa...

1. Anneme yeni bir karaciğer bulunsun ve iyileşsin.

2. Fazla pahalı olmayan, başımızı sokacak yeni bir yer bulalım.

3. Annem uyuşturucuya ya da alkole bir daha asla el sürmesin.

4. Ben asla uyuşturucu ya da alkol kullanmaya kalkışmayayım.

5. Birkaç günlüğüne, Las Vegas'tan uzağa tatile gidelim.

6. New York'a üniversite okumaya gideyim.

7. Bir gün gerçek babamın kim olduğunu öğreneyim.

8. Hayatta güzel şeyler de olduğunu hep bileyim.

9. Bir gün beni anlayan birine rastlayayım.

Onuncusunu yazmak daha zor olmuştu. Bir şey karalamış, sonra utanıp silmişti.

Ama iyice düşünülürse, şunu yazmış olabilirdi:

10. Bir gün biri bana âşık olsun...

12

Mark & Alyson

Her şeyin başı çocukluktur.
Sözcükleri biz söylemeyiz
Sözcükler bizi söyler.

Witold Gombrowicz

Bugün
Uçakta
Saat on bir kırk beş

A380 Kayalık Dağlar'ın üzerinde, gökte asılı duran bulutları delerek, sabit hızda uçuşuna devam ediyordu.

Mark iki katı birbirine bağlayan anıtsal merdiveni çıkmaya başladı. İkinci kabinin ortasındaki, havayolu şirketinin gurur kaynağı olan, Floridita adlı *lounge-bar*'a kadar yürüdü. Gevşetici bir müzik, sofistike bir aydınlatma, tekli deri koltuklar, kapitone deri kanepeler: Her şey sessiz ve yumuşak bir atmosfer yaratmak için birbiriyle yarışıyordu. Lüks bir şekilde döşenmiş bu mekânda, insanın bir uçakta olduğunu unutması işten bile değildi.

Mark barın çevresine daire şeklinde dizilmiş yüksek taburelerden birine oturdu. Tezgâhın arkasında, "Aşk Gemisi" dizisindeki barmen Isaac'e ikizi kadar benzeyen, saçları Jackson Five tarzı kesilmiş, bıyıklı bir Siyah duruyordu. Mark ona siparişini verdi:

– Bir duble buzsuz viski, lütfen.

Kendisini şimdiden daha iyi hissediyordu. İçki içecek olmanın düşüncesi bile onu yatıştırmaya yetmişti.

Bu nedenle, Isaac içkisini önünde koyduğunda, ilk yudumu hemen içmeme lüksünü kendine tanıdı.

Çevresine bakındı. Bara akın eden yolcuların sayısı giderek artıyordu. Yanına biraz kışkırtıcı genç bir kadın gelip oturmuştu. Alyson, sipariş vermeyi beklerken, elektro-bossa müziğin ritmine uygun olarak başını sallıyordu.

– Size ne ikram edebilirim, Küçükhanım? diye sordu barmen.

– Bir daiquiri, lütfen. Şekersiz, ama bir ölçek greyfurt suyuyla.

Alyson gözlerini Mark'a dikti ve bakışları karşılaştı.

– Ona Hemingway spesiyal denir, dedi Mark.

– Efendim?

– Sipariş ettiğiniz kokteyl, acı daiquiri: Ernest Hemingway tarafından yaratılmıştır.

Alyson tepki vermediğinden, Mark açıklama yapması gerektiğini sandı:

– Hemingway, yazar.

– Hemingway'in kim olduğunu biliyorum, teşekkürler!

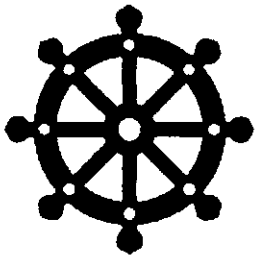
– Üzgünüm, diye özür diledi Mark. Keyfinizi kaçırmak istememiştim.

– Yok, sorun bende, sadece...

Alyson denetleyemediği bir duygunun etkisiyle açıklamasını yarıda kesip başını çevirdi.

Meraklanan Mark, ona daha dikkatle baktı: *suicide blonde* denen platin sarısı saçlar, narin bir siluet, telekız tavırları...

Çantasını almak için eğildiğinde, Mark, göğüslerinin arasında bir dövme olduğunu gördü ve Budacı Dharma-çakra, yani yasa çarkı simgesini tanıdı:

– İyi misiniz, Küçükhanım? diye sordu Mark.

– Bir şeyim yok, diye cevap verdi Alyson. Sadece Hemingway'den bahsetmeniz... Babamın en sevdiği yazardı da.

Dosdoğru Mark'ın gözlerinin içine baktı ve kendisini tuhaf bir şekilde iyi hissetti. Bu adamda, sıcaklık ve insancıllıktan oluşan garip bir çekim gücü vardı. Bunun verdiği güvenle konuşmasını sürdürdü:

– Babam birkaç gün önce öldü, diye devam etti. İntihar etti.

– Başınız sağ olsun.

– Av tüfeğiyle, tıpkı...

– ... tıpkı Hemingway gibi.

Alyson, cümlesini tamamlayan Mark'ı başıyla sessizce onayladı.

– Adım Mark Hathaway.

– Ben de Alyson Harrison.

Mark bir dakika kadar tereddüt ettikten sonra, nihayet kafasını kurcalayan soruyu sorma cesaretini buldu:

– Neden bu uçaktaki insanların yarısı sizi inceliyor, Alyson?

Genç kadın sıkılarak itiraf etti:

– Son yıllarda beni gazetelerde çok gördüler. Aslında gazete demek çok fazla ama...

– Ya?

– Sizin de, medyada çıkan bir fotoğrafımı gördüğünüze bahse girerim. Aksi takdirde, tek istisna siz olurdunuz.

– Beş yıldır elime tek bir gazete almadım, dedi Mark.

– Gerçekten mi?

– Gerçekten.

Alyson, Mark'a merakla baktı.

Mark da ona baktı ve genç kadının içini dökmeye ihtiyacı olduğunu hissetti.

– Hadi Alyson, beş yıldır neyi kaçırdığımı anlatın bana.

13

Alyson
İkinci flash-back

Beş yıl önce

Alyson Harrison üzerinde uyuşturucu bulundurmaktan Dubai'de tutuklandı
(AP – 11 eylül 2002)

Ünlü vâris, birkaç günlüğüne tatile gittiği Dubai'den dönerken havalimanında tutuklandı. Alyson Harrison gelecek hafta yargıç önüne çıkacak. Üzerinde şahsi kullanımı için kokain bulundurduğunu kabul eden genç kadın, Birleşik Arap Emirlikleri topraklarında kokain kullanmadığına dair teminat verdi.

Bu, çılgın milyarderin adının karıştığı ilk skandal değil; şimdiye kadar, çıkardığı her sorun babasının araya girmesi ve birkaç bin dolar ödemesiyle hallediliyordu. Ama Amerikan toprakları dışında yaşanan bu son olay aynı şekilde neticelenmeyebilir. Önemli bir iş merkezi ve hızla gelişen turistik bir bölge olan Dubai'nin uyuşturucu konusunda dünyanın en sert yasalarına sahip olduğunu hatırlatalım.

* * *

Alyson Harrison 2 gram kokain yüzünden Dubai'de 3 yıl hapse mahkûm edildi!
(AP – 18 eylül 2002)

İşadamı Richard Harrison'ın kızı bu sabah üç yıl hapis cezasına çarptırıldı. Mahkeme Alyson'ı Birleşik Arap Emirlikleri topraklarına kokain sokmaktan ve üzerinde kokain bulundurmaktan suçlu buldu.

* * *

Bloomberg TV

... Green Cross süpermarketlerinin kurucusu, milyarder işadamı

Richard Harrison bu sabah uçakla Dubai'ye gitti. Harrison'ın orada...

* * *

Son dakika: Alyson Harrison
Dubai'de nihayet affedildi
(AP – 19 eylül 2002)

Harrison olayında yeni gelişme: Alyson Harrison ağır bir hapis cezasına çarptırıldıktan sadece birkaç saat sonra, bu sabah Dubai emiri tarafından affedildi.

Sarışın vâris, af kararı açıklanır açıklanmaz, ABD'ye dönmek üzere babasının kiraladığı jetle Birleşik Arap Emirlikleri'nden ayrıldı.

* * *

– Alyson, beni dinliyor musun?

Richard Harrison jette kızının karşısında oturuyor.

Orta boylu bir adam. Gözünde miyop gözlüğü, üstünde balıkçı yaka bir kazak, kadife bir pantolon ve kalın tabanlı ayakkabılar var. Uzun zamandır köylü kılığı ardına gizlemeyi alışkanlık haline getirmiş olsa da, iş çevrelerinde korkutucu ve korkulan bir adam.

– Yolunda gitmeyen ne, şekerim?

Çenesini dizlerine dayamış, koltuğunda büzüşmüş oturan genç kadın, bu sözlere isyan ediyor.

– Bu yaptığından sonra, bir de bana neyin yolunda gitmediğini sorma cüretini buluyorsun, öyle mi?

– Ben bunu senin iyiliğin için yaptım, diye cevap veriyor babası, bezgin bir sesle. Ve inan bana, umursamayabilirdim de.

– Kendi başımın çaresine bakmam gerekirdi...

Sessizlik.

– Olan oldu, diye devam ediyor Richard. Ama artık kendine bir çekidüzen vermek zorundasın, çünkü seni başına açtığın belalardan kurtarmak için sonsuza kadar yanında olmayacağım.

– Umurumda değil, paran bana kalacak.

Babası kırıldığı halde, alttan alıyor:

– Uyuşturucuyu bırakman ve kendine bir uğraş bulman gerek, anlamlı bulacağın bir iş. Annenin kurduğu vakfı yönetebilirsin mesela...

– Annemi bu işe karıştırma!

– Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum.

– O halde beni rahat bırak!

Richard gözünü kırpmadan silleyi karşılıyor.

– Kendine ve başkalarına karşı bu saldırganlığın, bu yaralama ve kötü biri olma inadın... Aslında böyle olmak istemediğini biliyorum, Alyson. Senin akıllı ve hassas bir kız olduğunu biliyorum. Sadece zor bir dönemden geçiyorsun. Sana zarar verdiysem, beni affet, ama yalvarırım daha fazla batma, yoksa bir daha asla düze çıkamayacaksın.

Cevap yok.

* * *

Çektiğim ıstırap, kendimden aldığım intikamdır.
Albert Cohen

* * *

Alyson detoksta
(Online – 4 ocak 2003)

Green Cross imparatorluğunun vârisi, uyuşturucu ve alkol bağımlılığından kurtulmak için bugün kendi kararıyla Malibu'daki Coolidge Kliniği'ne gitti. Avukatı Jeffrey Wexler yaptığı açıklamada, "*Bayan Alyson Harrison kendisinin ve ailesinin selameti için köklü önlemler almaya karar verdi*" dedi.

* * *

Alyson yeniden düşüşte!
(Online – 14 ağustos 2003)

Alyson Harrison aşırı sarhoş olduğu için United Airlines'ın bir uçağına alınmadı.

Genç kadının Miami Havalimanı'nda uçağının kalkmasını beklerken, barda çok sayıda kokteyl içtiği ve sendeleyerek dışarı çıktığı belirtiliyor.

Havayolu şirketinin personeli Harrison'ın uçağa binmesine izin vermedi.

Bir United Airlines çalışanı, "*Bayan Alyson Harrison bize hakaretamiz sözler etmedi*" dedi. "*Sadece sarhoştu, ki bunu kendisi de kabul etti.*"

* * *

Richard Harrison servetinin dörtte üçünü hayır kurumlarına bağışlıyor
(Reuters – 28 ekim 2003)

Milyarder Richard Harrison çeşitli insani yardım ve hayır kuruluşlarına on milyar dolar bağışlamayı düşündüğünü açıkladı. Bay Harrison'ın servetinin yaklaşık dörtte üçünü oluşturan bu tutar, yirmi küsur yıl önce karısıyla birlikte (1994'te ölmüştü) kurduğu ve şimdiki eşi Stephanie Harrison tarafından yönetilen Shania Vakfı'nın da aralarında bulunduğu çeşitli kuruluşlar arasında bölüştürülecek.

* * *

Şubat 2004

Yeni bir detoks kliniğinde pastel renklerde döşenmiş bir yatak odası. Pencereden Montana'nın karlı dağları görülüyor. Alyson valizini hazırlamakta. Richard kapıyı açıyor ve üzgün bir ifadeyle ona bakıyor.

– Az önce müdürle konuştum. Artık burada kalmanı istemiyor. Diğer hastaların hayatını tehlikeye attığını iddia ediyor.

– Bütün bunlar saçmalık! Benim tehlikeye attığım tek bir kişi var, o da benim.

Richard beceriksiz hareketlerle kızının bir kazağı katlamasına yardım etmeye yelteniyor, ama Alyson sert bir hareketle kazağı elinden çekip alıyor. İşadamı sesini çıkarmadan meşin evrak çantasını alıp içinden bir broşür ile bir uçak bileti çıkarıyor.

– Dinle, bana İsviçre'de açılan yeni bir kurumdan bahsettiler. Tam klinik denemez, daha ziyade, dinlenebileceğin bir yer...

– Bütün bu yerlerden bıktım usandım, baba.

– O halde eve dön.

Alyson cevap vermeye tenezzül etmeden banyoya geçiyor ve saç kurutma makinesini çalıştırıyor.

Richard makinenin gürültüsünü bastırmak için sesini yükselterek ısrar ediyor:

– Dinle beni, Alyson...

Kızının onu dinlemesi için makineyi fişten çekiyor.

– New York'ta görünmeni istediğim yeni bir doktor var: Dr. Connor McCoy, psikiyatri dünyasında bağımsız bir isim. Yenilikçi yöntemler deniyor. Sana yardımcı olabileceğine inanıyorum.

– Sana bir şey diyeyim mi, baba? Ben eve taksiyle, yalnız başıma döneceğim.

– En azından adamın kitabını oku, diye öneriyor Richard, ona psikiyatrın kitabını uzatarak.

Alyson tepki vermediğinden, Richard kitabı kızın valizine koyuyor: Connor McCoy'un *Hayatta Kalmak*'ı.

Kitabın arasına doktorun iletişim bilgilerini de içeren bir kartvizit iliştirdikten sonra, çantasını alıp odadan çıkmaya hazırlanıyor. Gitmeden önce, son bir kez Alyson'a dönüyor.

– Sana söylemek istediğim bir şey daha var. Basın yazmadan önce benden öğrenmeni tercih ederim.

Birden endişelenen Alyson banyodan çıkıyor. İçinden bir ses ona duyacağı şeyin önemli olduğunu söylüyor.

– Nedir?

– Ben yakında öleceğim.

* * *

Richard Harrison Alzheimer hastası

(CNN.com – 15 mart 2004)

Richard Harrison'ın basın sözcüsü avukat Jeffrey Wexler, yetmiş bir yaşındaki işadamının Alzheimer hastası olduğunu açıkladı.

Wexler açıklamasında, "*Richard'ın Alzheimer'a yakalandığı doğru. İlk belirtiler iki yıl önce baş gösterdi, ama Richard hâlâ çok aktif. Bazı unutkanlıklara rağmen, başına gelenin tümüyle bilincinde ve her sabah kalkıp işe gitmeye devam ediyor*" dedi.

Sinir sistemi dokularında bozulmalara yol açan bu nörodejeneratif hastalığın bugün için tedavisinin olmadığını hatırlatalım. Araştırmalarda önemli ilerlemeler olmaması halinde, bugün Amerika'da 4,5 milyon olan Alzheimer'lı hasta sayısının kırk yıl içinde 15 milyona yükselebileceği tahmin ediliyor.

* * *

2005

Las Vegas'ta bir sonbahar akşamı.

Canı sıkkın olan Oasis Otel'in müdürü Russel Malone, her tarafı mermer ve camla kaplı dev salonu hızla geçerek lobideki asansörlere doğru yürüyor. Şeffaf bir asansör kabinine dalarak yukarıya yükseliyor. Tepeden baktığı muazzam orta atrium, çılgınca bir azamet ve lüks tutkusunun eseri olan, en ünlü Roma anıtlarından bazı-

larının gerçek boyutlardaki taklitleriyle bezeli: Trevi Çeşmesi, Titus Takı, hatta Colosseum'dan bir parça. Asansör Russel'ı otuzuncu kata çıkarıyor. Otelin bu son katında en lüks süitler yer alıyor. Müdür, Alyson Harrison'ın tuttuğu dairenin önünde bir an duruyor. Pek çok müşteri resepsiyonu arayarak, genç vârisin çıkardığı gürültüden şikâyetçi olmuştu. Gerçekten de, sonuna kadar açık müziğin sesi ta koridordan duyuluyor. Russel, Kurt Cobain'in sesini tanıyor: "The Man who Sold the World"; Nirvana'nın efsanevi MTV Unplugged'da yorumladığı David Bovie parçası. Bir an üniversite yıllarını ve ona bu plağı hediye etmiş olan eski sevgilisi Joana'yı düşünüyor. O vakitler mutlu ve tasasızdı. Ama geçmişe bu yolculuk uzun sürmüyor. Görevi ve sorumlulukları onu gerçekliğe döndürüyor.

– Bayan Harrison? diye bağırıyor, kapıyı üst üste vurarak. Her şey yolunda mı?

Az önce defalarca telefonla ona ulaşmaya çalışmış, ama genç kadın telefonu açmamıştı. İçeriden cevap gelmeyince, Russel yedek anahtarı kullanmaya karar veriyor ve süite giriyor.

– Bayan Harrison?

Russel bütün odaları dolaştıktan sonra banyonun kapısını itmeye karar veriyor. İçeride buğudan göz gözü görmüyor. Endişeyle duş perdesini çekiyor ve küfrü basıyor.

Küvette, el ve ayak bileklerinde derin kesikler olan Alyson Harrison'ın titreyen bedeni.

Odasında, komodinin üzerinde, kapağını açmaya zaman bulamadığı bir kitap.

Connor McCoy'un *Hayatta Kalmak*'ı.

* * *

Haziran 2006

Nautilus, Antiller'in açığında, denizin on beş metre altında lüks bir otel. Burası az sayıda eliti ağırlayan son moda yerlerden biri: yeni zenginler, ultra zenginler, şov ve moda dünyasından starlar ya da star bozuntuları. Bu "denizaltı" otel, klostrofobik olmamak koşuluyla müşterilerine deniz dibini seyretme olanağını veren şeffaf dış kaplamasıyla ayırt ediliyor.

33 no'lu oda, geceyarısı. Kafaları iyice dumanlı iki adam, yatağın üzerinde uyumakta olan genç kadın hakkında müstehcen laflar ederek odadan çıkıyorlar.

Alyson birkaç saat sonra uyanıyor. Başı çatlayacak gibi ağrıyor ve kusmak için tuvalete koşuyor. Sürünerek geri dönüyor ve yatağın üzerine yığılıyor. Yerde boş bir tekila şişesi, iki prezervatif, kokain izleri...

Alyson ağlıyor.

Neler olduğunu hatırlayamıyor.

Bundan önce sık sık, dibi gördüğüne, daha aşağı inemeyeceğine inanmıştı.

Ama her defasında bu inancı yanlış çıkmıştı.

Çünkü dip insanın hayal ettiğinden çok daha derindedir.

* * *

Kasım 2006

Los Angeles'ta gece, otoyolda bir köprü. Katlı kavşağın birkaç kilometre ötesinde, birbirine dolanan çevre yollarının üzerinde beton bir viyadük.

Alyson 4x4'ünü emniyet şeridine çekip durduruyor. Bacağını güvenlik bariyerinden aşırıyor, yirmi metre aşağıda akıp giden araç seline umutsuzca bakıyor. Elleri parmaklıklara kenetli, yüksek topukları boşluktan önceki son basamak olan ince beton şeridin üzerinde titriyor.

Sona hiç bu kadar yakın olmamıştı. Çok uzun bir süredir hayatının, eylemlerinin, geçmişinin tutsağı o. Çok uzun bir süredir her an kaygı içinde, kendisinden tiksinerek yaşıyor.

Cehennem, umudun tükenmesi olsa gerek. O halde, bu gece son.

Game over. Oyun bitti.

Zamanı gelmişti bunun.

Gecenin karanlığında polis sirenleri haykırıyor. Bir araba, sonra iki motosikletli, genç kadının hizasında duruyor. Dört adam, beş metre uzağında hızla bir yarım daire oluşturuyor. Ona doğru yaklaşmaya başlıyorlar, Alyson bağırıyor ve dördü birden yerlerinde donuyor. Oradalar, ama ellerinden hiçbir şey gelmiyor. İsterse atlar. Uçurumdan önceki son özgürlük anı. Hâlâ seçim şansına sahip olmanın sarhoşluğu.

– Bunu yapmayın, Küçükhanım!

Konuşan, polislerin en genci. En çok yirmi yaşında bir Siyah; Otis Redding'i andıran narin bir tip, aynı melankolik ses, aynı yeniyetme bıyığı.

– İnsan bazen bunun tek çözüm olduğuna inanır, ama bu doğru değil...

Sesinde heyecan ve samimiyet tınıları var. Bu genç adamın işini bildiği anlaşılıyor. Burada, beş yıl önce ikiz kız kardeşini kaybettiğini belirtelim. Kardeşi egzoz borusuna bağlı kauçuk bir hortumu ağzına dayayıp kendisini ailenin arabasına kilitlemişti. Cesedini, garajın kapısını açtığında o bulmuştu. Olacakları kimse öngörememişti.

– Başka hayat yok, Küçükhanım! diyor genç adam, Alyson'a yaklaşırken. Başka hayat yok...

Sonra, bir hamlede genç kadını kolundan yakalıyor; Alyson ona direnmiyor.

* * *

Bugün
Uçakta
Saat on üç

Alyson hikâyesini bitirdi. Hiç tanımadığı birine bu kadar açılmaktan dolayı hem şaşkın hem de biraz rahatsız olduğundan, gözlerini yere eğdi. Mark onu büyük bir dikkatle dinlemişti. Alyson onunla konuşurken kendisini bir kuvözün içindeymiş gibi güvende hissediyordu.

Gerçekten de, Mark'ın psikiyatr reflekslerinin tekrardan devreye girmesi için birkaç dakika yetmiş, zihninde notlar tutmaya, Alyson'ın deneyimini, izlediği diğer hastalarınkiyle kıyaslamaya başlamıştı.

Kendisi de biraz sakinleşmişti. İnsanlarla bağlantı kurmak, akıntıyı tersine çevirmek: Bundan hep hoşlanmıştı. Hastalarının cehenneme inişini durdurmak ve yavaş yavaş hayata dönmelerine yardımcı olmak.

Mark genç kadını uzun uzun süzdü. Bu aşamada, ona sadece şu soruyu sorabilirdi:

– Kendinizi ne için cezalandırmak istiyorsunuz?

Alyson gözlerini kaçırdı ve yay gibi gerildi. Mark bunu anında yakaladı. Genç kadının kendisini hırpalama itkisi kuşkusuz bir yerden besleniyordu. Alyson ağzını açtı ve bir an, ona sırrını itiraf edip yıllardır içini kemiren o dertten kurtulacağını sandı. Ama sözcükler boğazına dizilip kaldı ve gözleri yaşardı.

Mark sohbeti yeniden başlatmak istiyordu ki, **uçak şiddetle**

sarsılmaya başladı. Isaac hazırlamakta olduğu kokteyli devirdi. Biri çığlığı bastı ve ışıklar yanıp sönmeye başladı.

Bayanlar, Baylar, uçağımız türbülansa girmiş bulunmaktadır, lütfen yerlerinize geçip kemerlerinizi bağlayınız.

Bar müşterileri arasından birkaç protesto sesi yükseldi, ama herkes söyleneni yaptı.

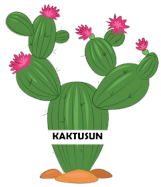
– Aşağı kabine, kızımın yanına gitmem gerekiyor, diye açıkladı Mark, taburesinden kalkarken.

– Anlıyorum, diye cevap verdi Alyson.

Bu şekilde, sözlerine başka bir şey eklemeden birbirlerinden ayrıldılar, ama vedalaşırken ikisi de birbirlerinin bakışlarından yakında tekrar buluşma isteğini okudu.

14

Hayat çarkı

Hayat çarkı öylesine hızlı dönüyordu ki,
kimse uzun süre ayakta kalamıyordu.
Ve neticede, çark hep başlangıç noktasına
geri dönüyordu.

Stephen King

Bugün
Uçakta
Saat on üç on beş

714 sefer sayılı uçak bir bulut denizinin üzerinde şiddetle sarsılıyordu.

Endişe içinde kıvranan Mark, vakit kaybetmeden yerine döndü. Kızını yarım saatten uzun bir süre nasıl yalnız başına bırakabilmişti? Bir an paniğe kapıldığını hissetti. Ya Layla'nın oturduğu yerde boş bir koltuk bulursa? Sağa sola dirsek atıp birkaç kişiyi itekleyerek hızlanmaya çalıştı. Ya çocuğu, onun ihmali yüzünden bir kez daha kaybolursa? İlerlerken, ayağının altında yerin sarsıldığını hissetti. Ya...

Koltuğuna birkaç metre kala zınk diye durdu. Layla yerinden kıpırdamamıştı. Elinde bir keçeli kalem, yüzü Evie'ye dönük, yaptığı resimleri gururla genç kıza gösteriyordu.

– Her şey yolunda mı? diye sordu Mark, yerine otururken.

– Evet, evet, diye cevap verdi Evie, başını sallayarak.

Genç doktor Layla'nın o yokken yaptığı resimlere bakmak için eğildi.

– Görebilir miyim? diye sordu, kızının saçlarını okşayarak.

Layla gene hiç konuşmadan, babası kâğıtları alabilsin diye kolunu masadan çekti.

Küçük kız resim defterinin bir sürü sayfasını boyamıştı. Mark psikiyatr olarak, genç hastalarının daha kolay iletişim kurmalarını sağlamak için resimlerden bol bol yararlanırdı. Eskiden, bunların anlamını çözmekte ve analiz etmekte gerçekten çok yetenekliydi.

Kızının resimlerini dikkatle incelerken, içinde gerçek bir rahatlama hissetti: Kelebekler, yıldızlar ve çiçeklerle dolu rengârenk resimlerdi bunlar. Uzun zamandır mesleğini yapmıyor olsa da, Layla'nın resimlerinin şiddetli bir travma geçirmiş bir çocuğun yapacağı şeyler olmadığına ikna olmuştu.

– Çok güzel, canım, diyerek övdü kızını.

Tam kâğıtları masanın üzerine bırakmak üzereyken bir şey dikkatini çekti: her sayfada tekrarlanan ve ilk başta çiçek ya da yıldız sandığı geometrik bir şekil.

Yasa çarkı'nı temsil eden simge. Hiçbir gücün yönünü değiştiremeyeceği kader yasası, her şeyin sürekli yeniden başlama yasası: doğum, ölüm, yeniden doğum...

Bu simgeyi daha demin Alyson'ın göğüslerinin arasında dövme olarak görmüştü! Bu çark, insana acıdan kurtuluşun yolunu gösterdiğine inanılan sekiz parmağıyla Connor'ı da hep büyülerdi.

– Neden bunu çiziyorsun, tatlım? diye kaygıyla sordu, Layla'nın gözlerinin içine bakarak.

– *Bilmiyorum*, diye cevap verdi küçük kız, sakin bir sesle.

Mark şaşkınlıktan donakaldı. Layla ona cevap vermişti! KIZI KONUŞUYORDU! Doğru mu duymuştu, yoksa zihni gene bir oyun mu oynuyordu ona?

– İyi misin, canım? diye sordu, yanıt alamamaktan korkarak.

– Biraz uykum var, ama iyiyim.

Mark üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti, ama nasıl davranması gerektiğini bilemedi. Kızına soracağı binlerce soru vardı, ama onu ürkütüp incitmemeye de özen göstermesi gerekiyordu.

– Bu uçak da amma büyük, değil mi? dedi Layla, gülümseyerek.

– Evet, diyerek onayladı Mark, o da kızına gülümseyerek. Dünyanın en büyük uçağı.

– Hızlı mı?

– Çok hızlı.

– Halbuki insan hiç hissetmiyor! dedi Layla, uçağın penceresinden bakıp hızı kestirmek amacıyla Evie'den tarafa eğilerek.

– Doğru, diyerek onu onayladı Mark. Sanki bulutların üzerinde kıpırtısız duruyoruz, oysa çok hızlı gidiyoruz, saatte bin kilometreye yakın bir hızla. Bu, görsel bir yanılsama.

– Görsel yanılsama?

– Yani, bazen görünüşler insanı aldatır.

– A, öyle mi?

Küçük kız bir an bu söz üzerinde düşünür gibi oldu, sonra konuyu değiştirdi.

– Bir dondurma alabilir miyim?

– Tabii. Türbülanstan çıktığımızda hostesler dağıtır herhalde.

– Çikolatalı bademlisinden alacağım, dedi küçük kız büyük bir ciddiyetle.

– Doğru seçim.

– Häagen-Dasz olacak.

– Emin misin? diye sordu Mark.

– Evet, kesinlikle. Girdiğimizde vitrinde gördüm. Ve emin ol, bu görsel bir yanılsama değildi.

Layla hazırcevaplığından büyük bir gurur duyarak gülümsedi.

Mark kendisini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Kızı bildiği, tanıdığı haliyle karşısındaydı işte: pırıl pırıl, hayat dolu, olumlu ve uyumlu. İçini, her şeyin yine eskisi gibi olacağı umudu kapladı. Ama önce, Nicole'ün ani kaçışının nedenini anlaması, en önemlisi de Layla'nın kaçırılma ve alıkonma olayını aydınlatması gerekiyordu. Kızının dili birden açılmıştı. Bundan yararlanarak, onu ürkütüp incitmeden sorguya çekmesi gerekiyordu. Kızına doğru eğilip yatıştırıcı bir sesle sordu:

– Bana, başına neler geldiğini anlatmak ister misin, tatlım?

– Küçükken olanları mı?

Mark onu başıyla onaylayıp devam etti:

– Artık korkacak hiçbir şey yok. Annene, evine, odana, okuluna kavuşacaksın. Her şey yoluna girecek, ama ondan önce, bana onca yıl *nerede* olduğunu ve en önemlisi... *kiminle* olduğunu anlatman gerekiyor.

Layla hemen cevap verecek gibi ağzını açtı, sonra vazgeçti ve biraz düşündü. Nihayet karar verdiğinde, ağzından şu sözler döküldü:

– Bunu anneme sormalısın.

Mark kanının donduğunu hissetti.

– Annen başına ne geldiğini biliyor mu?

Layla başını evet anlamında salladı.

– Hayır, dedi Mark, yanılıyorsun.

– Gerçek bu, dedi Layla, sözlerinin kuşku uyandırmasına sinirlenerek.

– Emin misin?

– Eminim, diye kestirip attı küçük kız, duraksamadan.

Afallayan Mark, ağzından şu sorunun çıktığını duydu:

– Beş yıl içinde anneni gördün mü?

– Tabii ki, sık sık gördüm.

– Nasıl yani, sık sık gördün?

Layla babasına tatlı tatlı baktı. Gözleri parlıyordu. Kararlı bir sesle konuşmaya son verdi:

– Şimdi biraz uyumak istiyorum, baba.

Hâlâ şokta olan Mark, saniyelerce sustuktan sonra teslim oldu:

– Pekâlâ, güzelim. Dinlen biraz.

Sonra, koltuğu geriye yatıran düğmeye bastı. Layla gevşedi, gözlerini kapadı ve kendisini motorların ninni gibi uğultusuna bırakıp daldı.

Şaşkınlıktan Mark'ın nutku tutulmuştu. Kızının sözlerine ne kadar güvenebilirdi? Görünürdeki sükûnetine rağmen, Layla'nın kaçırılmaktan dolayı travma geçirdiği kesindi. Sözlerinde belki bir gerçek payı vardı, ama Mark, Nicole'ün öz kızının kaçırılması olayına uzaktan yakından karışmış olabileceğine inanmayı reddediyordu.

Layla yumrukları kapalı uyuyordu. Mark ona, soluklarının ritmini onunkine uyduracak kadar şefkatle baktı. Sonra, usulca saçlarını okşadı, yüzüne düşmüş bir tutam saçı kulağının arkasına aldı. Layla'nın hatları Nicole'e, bakışları Mark'a çekmişti. En azından, herkesin söylediği buydu: "Gülümsemesi annesine, bakışları babasına benziyor."

Halbuki...

Halbuki, Mark bunun doğru olmadığını biliyordu. Doğru değildi, çünkü Layla onun biyolojik kızı değildi.

* * *

On yıl önce tanıştıklarında, Nicole birkaç aylık hamileydi. Fransız orkestra şefi Daniel Grevin'den daha yeni ayrılmıştı. Parlak, kültürlü, dünyaca ünlü, altmışına merdiven dayamış Grevin, orkestrasında çalan kadın müzisyenlerle evlilikdışı ilişkilerinin birini bitirip ötekine başlıyordu. Nicole'le ilişkisi sadece birkaç hafta sürmüş ve ayrılma kararını verip hayata geçiren genç kemancı olmuştu.

Nicole hamile olduğunu öğrendiğinde, kimsenin beklemediği bir şey yaparak, Grevin'e haber bile vermeden bebeğini doğurmaya karar vermişti. Mark'la karşılaşması bütün sorunları çözmüştü. Mark Layla'yı öz kızı gibi sevmiş ve büyütmüştü. Bebeğin ilk hareketlerini hissetmek için Nicole'ün karnına elini koyan, doğum sırasında karısının elini tutan hep o olmuştu. Kızı ilk nefesini alırken, ilk adımlarını atarken, ilk kelimelerini söylerken hep yanında olmuştu. Baba olmanın mutluluğu ona Layla'nın gerçek babasının başkası olduğunu çok çabuk unutturmuştu. Nicole'le birlikte, gerçeği kendilerine saklamaya karar vermişlerdi.

Bu onların sırrıydı. Bu onların aşkıydı. Bu onların çocuğuydu.

Bundan hiç kimseye söz etmemişlerdi. Ne Connor'a, ne başka birine, hatta Layla'nın kaçırılışı sırasında hayatlarını didik didik eden müfettişlere bile. Grevin 1990'ların sonunda geçirdiği bir kalp krizi sonucunda ölmüş ve sırları zamanla unutulup gitmişti.

Çünkü aile bağları sevgiyle örülür, kandaşlıkla değil.

* * *

Pencere kenarında oturan Evie, Mark ile kızı arasındaki konuşmanın bir saniyesini bile kaçırmamıştı. Biraz da elinde olmadan, sık sık doktordan yana kaçamak bakışlar atıp duruyordu. Hikâyesi hakkında fazla bir şey bilmediği halde, adamın yaşadığı duygusal karmaşayı ve ailesine son derece bağlı olduğunu hissediyordu. Pusulasını şaşırdığını, ağır bir sınavdan geçerek dağıldığını seziyor, ama birkaç yıl önce tamamen farklı bir adam olduğunu da tahmin ediyordu.

– Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim, dedi Mark, Layla'yı işaret ederek.

– Bir şey değil.

– Sanırım, birkaç açıklama duymayı hak ediyorsun.

Evie merakla ona döndü ve Mark, Layla'nın kaçırılışından beş yıl sonra gizemli bir şekilde yeniden ortaya çıkışına kadarki hikâyesini ona ana hatlarıyla özetledi.

– Söyler misin, ben yokken kızım sana bir şey anlattı mı? Konuştu mu?

– Biraz...

– Yani?

– Aslında tek bir soru sordu.

– Ne sordu?

– Anneme ne olduğunu öğrenmek istedi.

Meraklanan Mark, konuşmaya devam etmesi için kıza bir soru daha sordu:

– Ona ne cevap verdin?

15

Evie
İkinci flash-back

Las Vegas, Nevada
Birkaç ay önce

Saat neredeyse geceyarısı.

Eski kamping arazisi yerini yeni kurulmaya başlamış zifiri karanlık bir şantiyeye bırakmış. Sadece bir düzine karavan izinsiz olarak eski yerinde duruyor.

Harper "ailesi"nin karavanı mumla aydınlatılıyor. Bu gece Evie çalışmıyor. Kanepeye uzanmış, sesini iyice kıstığı radyoyu dinleyerek eski bir derginin sayfalarını karıştırıyor. Annesi yanında uyuyor. Yanı başında, üzeri ilaç kutularıyla dolu kontrplaktan bir komodin var. Evie esnemesini bastırıyor ve tam yatıp uyumaya hazırlanırken, bir zil sesi çınlıyor; büyük bir tutumlulukla kullandığı kontörlü cep telefonunun sesi bu.

– Alo?

Hastaneden arıyorlar. Karaciğer nakillerini koordine eden Dr. Craig Davis ona iyi bir haber veriyor: Ellerinde, belki annesine uyabilecek bir organ var! Hemen gelmeleri gerek!

Evie bir sıçrayışta Teresa'nın başucunda bitiyor.

– Anne, uyan, anne!

Teresa güçlükle doğruluyor. Evie birkaç sözcükle ona durumu anlatıyor ve hazırlanmasına yardım ediyor. İki kadın beş dakika dolmadan en yakın komşularının karavanı önündeler.

– Biziz, Carmina! Aç! Arabana ihtiyacımız var, acilen!

Bitmeyen bir bekleyişten sonra kapı nihayet açılıyor, ama onları dostları Carmina değil, bir araba küfürle, kocası Rodrigo karşılıyor:

– *Pero qué coño pasa? Esta gente siempre jodiéndome*[7]...

Evie aldırmayıp Meksikalıya kafa tutuyor: O da en az onun kadar İspanyolca sövüp sayabiliyor! Bu nezaket alışverişinden sonra, yiğitliği elden bırakmamaya çalışan Rodrigo nihayet onları

7. Yine ne oluyor yahu? Bir rahat bırakmadınız be!

şehre götürmeyi kabul ediyor. Sonuçta, dördü birden, köhne egzoz sistemiyle havayı kirleten, koltukları göçmüş, 1969 model külüstür Pontiac Firebird'le yola koyuluyorlar. Araba yolda zikzaklar çiziyor. On defa, bir kaldırıma ya da bariyere çarpmaktan kıl payı kurtuluyor. On: Bu aynı zamanda, Rodrigo'nun direksiyona geçmeden önce içtiği Corona'ların sayısı...

Neyse ki, hastanenin otoparkına sağ salim varıyorlar. Şansın bizden yana olduğu böyle geceler vardır.

Yeter ki şans devam etsin.

* * *

Evie ve Teresa içeri girdiklerinde, Dr. Davis'in onları girişte bizzat beklediğini görüyorlar.

– Çabuk olmamız lazım! diyor doktor, onları asansöre götürürken.

Organ tahsisi işini yürüten biyotıp kurumu, hastaneyle gece geç saatlerde temasa geçmişti. Aslında her şey akşamüstü, Apple Valley yolunda bir çiftin motosiklet kazası geçirmesiyle başlamıştı. İkisinin de başında kask vardı ve hızlı gitmiyorlardı. Adam kazadan nerdeyse tek bir sıyrık almadan kurtulmuştu. Karısı ise onun kadar şanslı değildi: kafatası travması. Kadın, ambulansla San Bernardino Hastanesi'nin reanimasyon servisine getirilmiş ve kurtarılması için ne gerekiyorsa yapılmıştı. Ama çok geçti. Beyin ölümü teşhisi kısa sürede konduysa da, aileyi organ bağışı yapmaya ikna etmek zaman almıştı. İnsan hep bir mucize olacağına inanmak ister. Bir doktor, kocaya, beyin ölümü gerçekleştiğinde tüm nöron fonksiyonlarının yıkıma uğradığını anlatmaya çalışmıştı. Beriki onun konuşmasını dinliyor, ama onu duymuyordu. Eliyle karısının elini tutuyordu. Yapay solunum da olsa, karısı hâlâ nefes alıyordu. Eti sıcaktı ve kalp atışları duyuluyordu. Gene de, bu artık yaşamak değildi. Sadece, yaşama yanılsamasıydı.

Karısının hayatını uzatmanın tek yolunun, belki de onun yaşamının başkaları aracılığıyla sürdürülmesi olduğunu anlayan koca, akşam saat dokuz sularında nihayet teslim olmuştu. Tıbbi ekipler derhal kalbi, akciğerleri, pankreası, bağırsağı çıkarıp farklı adreslere yollamışlardı: Los Angeles, San Diego, Santa Barbara...

Karaciğere gelince, çelik bir kuyuya koyularak, ezilmiş buzla uygun sıcaklıkta tutulan bir buzluğa yerleştirilmişti. Soğutulmuş kutu, helikopterle Las Vegas'a gönderilmişti. Teresa bekleme listesinde ilk sıradaydı. Bu organı iki yıldan uzun bir süredir bekli-

yordu. Nakledilecek organ kıtlığının yanı sıra özel kan grubu, bekleme süresini olağanüstü uzatmıştı. Bir iki ay daha geçse hastalık onu götürecekti.

– Az önce ameliyathanelerden biri boşaldı, diye açıklıyor Craig Davis. Sizi bir saat içinde ameliyata alabileceğiz. Bu arada testlerinizi yapacağız.

– Kızımın da benimle gelmesini isterim, diye izin istiyor Teresa.

– Sizi ameliyathaneye indirene kadar yanınızda kalabilir, diyor doktor, hastasını tek kişilik bir odaya doğru götürürken.

Sonra, her şey birbirini izliyor: bir hemşirenin kan alması, anestezi uzmanıyla görüşme –uzman ona "Kendinizi yenilenmiş gibi hissedeceksiniz" diyerek moral veriyor– Betadine'le ameliyat öncesi duş ve bekleme.

Evie dakikalarca bulutların üzerinde dolaşıyor. Yıllardır içini kemiren annesini kaybetme endişesi yavaş yavaş geçiyor. Somut olarak, içinde bir şeyin gevşediğini hissediyor. Bu gece, her şeyin yolunda gideceğine inanmak istiyor.

Bu organ nakline hep inanmıştı. Aylardır, annesinin hastalığının ne aşamada olduğunu anlamak için web sitelerini ve forumları dolaşıp duruyor. Bu ameliyatın tedavide son şans olduğunu biliyor. Nakil, hepatiti mucizevi bir şekilde "yok etmeyecek" kuşkusuz, virüsün yeni karaciğere de bulaşma riski var, ama uzun vadede hayatta kalma istatistikleri çok yüksek.

Bu son haftalarda Evie defalarca Riverside'daki küçük kiliseye gitmişti.

Gizlice.

Uzun zamandır ilk kez dua etmişti.

Çıkış yolu olmadığında başka ne yapılabilir ki?

Küçükken kendisini, koruyucu bir meleği olduğuna inandırarak teselli ederdi. Sonra, ergenlikle beraber hiçbir şeye inanmaz olmuştu. Ne meleklere ne Tanrı'ya ne karmaya.

Bir süredir, kendine yine bir sürü soru soruyor.

Sık sık, tuhaf bir kader duygusunun tenine yapıştığı hissine kapılıyor, sanki geçmişi ve geleceği büyük bir kader kitabının bir yerlerinde çoktan belirlenmiş gibi...

* * *

Anestezi uzmanının ziyaretinin üzerinden bir saat geçti.

Sonra, bir saat on beş dakika.

Neden bu kadar bekletiyorlar?

Evie yeniden midesinin burulduğunu hissediyor. Rahatlama çok kısa sürmüştü. Sonunda, Dr. Davis yanında bir hemşireyle odaya girdiğinde, içinden bir ses ona haberlerin iyi olmadığını söylüyor.

– Test sonuçlarınızı aldık, Teresa, diyor doktor, sıkkın bir tavırla.

Evie, annesinin gözlerinin önünde bir kâğıt sallayan doktora şaşkınlıkla bakıyor.

– Çok kısa bir süre önce alkol almışsınız! diyor Davis, asabi bir sesle. Bunun protokole aykırı olduğunu biliyorsunuz halbuki.

Birkaç saniye boyunca cümle havada asılı kalıyor sanki. Gerçek olamazmış gibi.

Dehşete kapılan Evie annesine dönüyor.

– Ben hiçbir şey içmedim, Doktor! diye yemin ediyor Teresa, afallamış bir halde.

– Testleri iki farklı kan örneği üzerinde yaptık. İkisinde de sonuç pozitif çıktı. Sözleşme şartlarına uymadınız, Teresa. Ameliyattan önce en az altı ay ağzınıza alkol koymayacaktınız. Buna söz vermiştiniz.

– Ben hiçbir şey içmedim, diye kendini savunuyor Teresa yeniden.

Ama doktor artık onu dinlemiyor.

– Listedeki bir sonraki kişiyi arayın, diye talimat veriyor hemşireye. Organı heba edemeyiz!

– Ben yalancı değilim, diyor Teresa.

Bu defa, Craig Davis'e değil, Evie'ye bakıyor. İkna etmek istediği kişi kızı. Doktorla mücadelenin baştan kaybedilmiş olduğunu biliyor. Zaten bu nakil hikâyesine aklı hiçbir zaman yatmamıştı. Yakında öleceğini biliyor, ama Evie'nin güvenini kaybetmek istemiyor.

– Sana yemin ediyorum, tekrar başlamadım, canım, diyor yatağından kalkarken.

Gücenen Evie, geri geri iki adım atıyor.

– Bu cümleyi bana üç yaşımdan beri belki yüz defa tekrarlamışsındır, anne...

– Haklısın, ama bu defa...

– Artık sana inanmıyorum.

– Bu defa, doğru.

– Neden her şeyi berbat ettin, anne? diye soruyor Evie, gözyaşları içinde.

– Tatlım... diye başlıyor Teresa, elini uzatarak.

Ama Evie onu sert bir hareketle itiyor.

– SENDEN NEFRET EDİYORUM! diye haykırıyor genç kız, koşarak oradan uzaklaşırken.

* * *

Bugün
Uçakta
Saat on üç kırk beş

– SENDEN NEFRET EDİYORUM! diyerek bitirdi Evie. İşte anneme söylediğim son sözler bunlar.

– Onu bir daha görmedin mi? diye sordu Mark.

– Hayır. Bir daha hiç görmedim.

Genç kızın anlattıklarından çok etkilenen Mark, bir süre konuşamadı. Kısa bir aradan sonra, uçak yeniden türbülansa giriyordu. Karşı konulmaz güçlerin sarsaladığı gökler devi, üşümüş de dişleri birbirine çapıyormuş izlenimi veriyordu.

– Ya sonra? diye sordu Mark, bir süre sonra.

– Sonra, öldü.

16

Evie
Üçüncü flash-back

Las Vegas, Nevada

Mountain View Mezarlığı'nda şiddetli bir yağmur ve rüzgâr var.

Teresa Harper'ın tabutu az önce toprağa verilmiş. Rahip çoktan gitmiş; etrafta hemen hemen kimse yok. Çukurun yanında, Evie ve Carmina düşünceli bir sessizlik içinde, yalnız başlarına duruyorlar.

Bir şimşek gökyüzünü aydınlatıyor, hemen ardından güçlü bir gök gürültüsü duyuluyor.

– Seni arabada bekliyorum, diyor Carmina, yeniden şiddetlenen yağmura bakıp.

Tek başına kalan Evie, mezarın önünde diz çöküyor ve zayıflamış yanaklarından dökülen öfke gözyaşlarını siliyor. Genç kız iki ay önce hastanede yaşanan olaydan sonra bir daha annesini görmemişti. Karaciğer nakli yapılmayınca, Teresa ancak iki ay daha yaşayabilmişti. Kuşkusuz, onu kanser, alkol ve uyuşturucu öldürmüştü; bir de, kendisine bağışlanan hayatı yaşamak yerine yakmayı seçmesi. Ama şu anda, Evie suçluluk duygusunun önüne geçemiyor. Sonunda otoparka dönmeye karar verdiğinde, giysileri sırılsıklam; tepeden tırnağa bütün vücudu ürperip titriyor.

Elindeki şemsiyenin altına sığınmış bir kadın, onun yaklaşmasını izliyor. Töreni uzaktan, yaklaşmaya cesaret edemeden izlemişti. Sağlıksız bir görüntüsü olmasına rağmen, gri yağmurluğu, pantolon-ceket takımı ve yeni kesilmiş saçlarıyla alımlı bir kadın. Füme rengi bir Sedan'ın bagajını açıp bir havlu çıkarıyor ve yanından geçerken genç kıza uzatıyor.

– Al, kurulan, yoksa fena halde hastalanacaksın, diye nasihatte bulunuyor, hafif bir İtalyan aksanı taşıyan sesiyle.

Şaşıran Evie, temiz havluyu alıp geniş şemsiyenin altına girmeyi kabul ediyor. Yüzünü kurularken bir yandan da muhatabını

dikkatle inceliyor ve kadının, annesinin arkadaşı olamayacak kadar klas bir tip olduğu sonucuna varıyor.

– Adım Meredith DeLeon... diye açıklıyor kadın.

Birkaç saniye tereddüt eder gibi oluyor, sonra cümlesini tamamlıyor:

– ... anneni ben öldürdüm.

* * *

– Bir yıl önce bana karaciğer kanseri teşhisi kondu, diye anlatmaya başlıyor Meredith.

İki kadın, mezarlığa giden yolun kenarındaki Heaven Café'de karşı karşıya oturuyorlar. Önlerinde dumanı tüten iki fincan sıcak çay var.

– Hastalık ilerlemişti ve kısa sürede, hayatımın sadece karaciğer nakliyle kurtulabileceği anlaşıldı. Ne yazık ki kan grubum 0'dı, bekleme süresinin en uzun olduğu grup yani.

– Anneminki gibi, diyor Evie.

Meredith başıyla onaylayıp devam ediyor:

– İki ay önce akşama doğru, Dr. Craig Davis bizi evden aradı. Kocam Paul'le birlikte hastaneye gidişlerimizde onunla pek çok kez görüşmüştük. Bana uygun bir organ çıkmış olabileceğini, ama bir sorun olduğunu söyledi.

– Sorun?

– Sorun annendi: Alıcılar listesinde benim önümdeydi...

Evie birden tüylerinin diken diken olduğunu hissediyor, ama zihnindeki bir engel, henüz durumu bütün korkunçluğu ve çıplaklığıyla görmesine mâni oluyor.

– Craig Davis bize, şayet "mali bir fedakârlık" yapmaya hazırsak, anneni alıcılar listesinden silebileceğini açıkça belli etti.

Hayretten donakalan Evie, nihayet her şeyi anlıyor: Teresa'nın içmeye devam ettiği sanılsın diye kan tahlilleri başkasınınkilerle değiştirilmişti.

Annesinin kendisini savunurkenki yakarışları, beyninde açık seçik yankılanır gibi oluyor:

BEN YALANCI DEĞİLİM!

SANA YEMİN EDİYORUM, TEKRAR BAŞLAMADIM, CANIM.

Hayır, annesi yalan söylemiyordu ve Evie onun sözüne bir an bile güvenmemişti...

– İlk başta reddettim: Bu yöntemi tiksinç buluyordum. Ama o kadar uzun süre beklemiştim ki... Nakledilecek organ o kadar na-

dir çıkıyordu ki... Sonunda, kabul ettim. Hastalığın o evresinde sürekli yatakta ve sancılardan kıpırdayamaz haldeydim, âdeta canlı bir cenazeydim. Paul'ün durumu iyidir. Pazarlıklardan sonra, Davis'le iki yüz bin dolara anlaştılar, ama Paul son ana kadar beni kararımda serbest bıraktı. Böyle bir seçim yapmak zorunda kalmayı kimseye dilemem.

Meredith bir an, sanki o zor ve acılı anları tekrar yaşıyormuş gibi dalıp gidiyor.

– Sana bunu çocuklarım için yaptığımı söylemek isterdim, ama gerçek bu değil, diyor sonunda. Bunu ölümden korktuğum için yaptım, hepsi bu.

Meredith derdini dürüstçe itiraf etmişti. Ameliyattan beri bu yükü vicdanında taşıyordu.

– Hayat bizi bazen, ancak savunduğumuz değerlere sırt çevirerek içinden çıkabileceğimiz durumlara sürükler, diye devam ediyor.

Evie gözlerini yumuyor. Yanağından aşağı bir damla yaş süzülüyor, ama silmeye çalışmıyor.

Meredith bir noktayı daha açıklığa kavuşturmak için, son defa söz alıyor:

– Polise gitmek istersen, sana söylediklerimin aynısını onlara da tekrar edeceğim ve üzerime düşen sorumlulukları yerine getireceğim. Şimdi seçim yapma sırası sende.

Ayağa kalkıyor ve masadan uzaklaşıyor. Kafeden çıkmadan önce son bir nasihatte bulunuyor:

– Sana doğru gelen neyse onu yap.

* * *

Carmina'nın külüstür Pontiac'ı otogarın önünde park ediyor. Evie arabadan inip kapıyı kapatıyor ve bagajdan küçük bir valiz ile sırt çantasını alıyor. New York otobüsünün kalkmasına az bir zaman var. Evie annesinin üç beş parça eşyasını satarak eline geçen yaklaşık iki yüz dolarla, ancak Manhattan'a tek yön bir gidiş bileti satın alabilmişti. Craig Davis artık orada yaşıyordu. Onu önce Las Vegas'ta aramıştı, ama karanlık işler çeviren doktor, belli ki annesinin ölümünden hemen sonra Doğu Yakası'na taşınmak üzere Kaliforniya'dan ayrılmıştı.

– Gitmek istediğinden emin misin? diye soruyor Carmina, onunla otobüs terminaline doğru yürürken.

– Kesinlikle.

Şişman Meksikalı, hayatı boyunca kendini duygulardan sakınmıştı. Çocuklarına karşı hep sert olmuş ve kendisine sabırla, onu her durumda hissiz biri gibi gösteren bir zırh örmüştü.

– Kendine dikkat et, diyor genç kızın yanağına hafifçe vurarak.

Bu onun için, yadsınması imkânsız bir sevgi işareti.

– Olur, diye cevap veriyor Evie, otobüse binerken.

İki kadın kuşkusuz birbirlerini bir daha asla görmeyeceklerini biliyorlar. Carmina ona çantalarını uzatıyor ve son bir kez el sallıyor. Evie, Meksikalı kadının ona belli etmeden sırt çantasına üç yüz dolar sıkıştırdığını daha sonra fark edecek.

* * *

Nihayet, otobüs hareket ediyor.

Koltuğunda oturan Evie, başını cama dayıyor. Bu, Las Vegas'tan ilk ayrılışı.

Birkaç saat sonra New York'ta olacak.

O zaman, ona doğru gelen şeyi yapacak.

Craig Davis'i öldürecek.

17

Losing my religion

> Bazen gelecek biz farkında olmadan içimizde yaşar ve yalan söylediğini sanan sözcüklerimiz yaklaşan bir gerçekliği resmeder.
>
> Marcel Proust

Bugün
Uçakta
Saat on dört

– Ondan sonra ne oldu?

Az önce çalan uyarı sinyali türbülans alanının sona erdiğini duyurmuş, Evie'yi de hikâyesini anlatırken girdiği trans halinden çıkarmıştı.

– New York'ta ne oldu? diye ısrar etti Mark. Dr. Davis'i buldun mu?

– Ben...

Genç kız durdu. Kendini bırakıp bu kadar açılmış olmanın şaşkınlığıyla, şu an daha fazla konuşmakta tereddüt ediyordu. Bu adamı sadece birkaç saattir tanıyordu. En mahrem sırlarını ona nasıl anlatabilmişti? O ki, normalde kimseye güvenmezdi. Adam bakışları, dikkati ve ilgisiyle onunla tedirgin edici bir empati kuruyor gibiydi. Kendisini birden tehlikede hisseden genç kız, onun kontrolünden kurtulmanın bir çaresini buldu:

– Benim tuvalete gitmem lazım, diye bir bahane uydurdu.

Mark o zaman Evie'yle "teması kaybettiğini" anladı. Kalkıp kıza yol verdi ve üzüntüyle, uzaklaşmasını izledi.

Kızın hikâyesi onu duygulandırıp sarsarak, onu hoyratça Connor'la birlikte geçen çocukluk yıllarına geri götürmüştü.

Yeniden kızına baktı. Dört motorun uğultusu ninni yerine geçiyor, Layla yumrukları kapalı, başı pencereden yana sarkmış bir halde, mışıl mışıl uyuyordu.

Uçak yeniden dengesini bulmuştu. Yolculara artık cep telefonlarını kullanabileceklerini duyuran yeşil bir gösterge yandı. Pilot kabinine entegre edilmiş bir GSM baz istasyonu sayesinde uçaktan çağrı yapılabiliyor ve çağrı alınabiliyordu. Mark yolcuların yarısı-

nın derhal cep telefonlarına sarılıp bir telaş pin kodlarını girmeye başladıklarını görünce şaşırdı. Derin derin iç geçirdi. Üç yıl içinde, iletişim toplumu bir eşiği daha geride bırakmıştı. Yakında insanlar uykularında, rüyalarında ve sevişirken telefon etmeye devam edebilmek için kulaklarına telefon çipleri taktıracaklardı... İnsanoğlu hiç bu kadar çok iletişim kurmamış, birbirini hiç bu kadar az dinlememişti. Mark yaşadığı çağa sayıp söverken, Nicole'ün telefonunu yanına aldığını hatırladı. Ceketinin cebinden telefonu çıkarıp birkaç saniye önce kınadığı şeyin aynısını kendisi yaptı –insanoğlu bir çelişkiler yumağıdır! Mesaj almamıştı, ama hepsi de tanımadığı bir numaradan gelen pek çok "cevapsız çağrı" vardı. Yola çıktıklarından beri defalarca New York'taki karısına ulaşmaya çalışmış, ama başaramamıştı. Anlaşılan Nicole eve dönmemişti ve Mark'ın onun nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Gene de, ekranda görünen numaraya ulaşmayı denedi.

Telefon iki defa çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi:

Merhaba, şu anda...

Mark karşıdakinin kim olduğunu anlayamadan, mesaj kesildi:

– Mark?

Karısının sesini derhal tanıdı.

– Nicole? Benim.

– İyi misin?

– Neredesin Tanrı aşkına? Meraktan delirmek üzereyim.

– Şey... Seninle uzun boylu konuşamayacağım, sevgilim.

Mark karısının sesinde derin bir kaygı ve büyük bir gerginlik sezdi. Öfkesine rağmen, ilk refleksi ona kızlarının durumunun iyi olduğunu söylemek oldu.

– Layla'nın yanındayım. Durumu gayet iyi! Benimle konuştu!

İsminin söylenmesiyle birlikte küçük kız bir gözünü açtı ve esneyerek gözlerini ovuşturdu.

– Annenle konuşmak ister misin? diye sordu Mark, telefonu ona uzatarak.

– Hayır, diye cevap verdi Layla.

Şaşıran Mark, ısrar etti:

– Annene bir iki laf et, tatlım, sesini duyarsa sevinir...

– HAYIR! diye tekrarladı küçük kız kesin bir tavırla telefonu iterek.

Afallayan Mark, boş gözlerle kızına bakarken Nicole araya girdi:

– Dinle, Mark, kapatmam lazım.

Ama Mark onu umursamadı.

– Dur! Neden seninle konuşmak istemiyor?

– Ben Layla'nın başına neler geldiğini biliyorum, dedi Nicole.

Bu sözler Mark'ın beyninde bir bomba etkisi yarattı.

– Ne demek istiyorsun? diye sordu, sesi boğularak.

Büyük bir öfke ve çaresizlik içinde, yumruğunu sıktı.

– Yaşadığını biliyor muydun yani?

– Üzgünüm, diye özür diledi Nicole.

– Kahretsin, neler oluyor? Bana anlatacak mısın?

– Bana kızmamalısın.

– Acıdan gebermek üzereydim! diye patladı Mark. Bütün o yıllar içinde, nasıl mahvolduğumu gördün! Girdaba kapılmamı seyrettin ve onun yaşadığını bildiğin halde bana söylemedin, öyle mi?

– Düşündüğün gibi değil, Mark. Ben...

"*ARTIK YETER.*"

Arkadan gelen bir erkek sesi karısının sözünü kesmişti.

– O da kim? diye sordu Mark.

– Anlatması karışık. Ben...

"*KAPAT ARTIK, NICOLE!*" diye buyurdu ses.

– Yanındaki kim? diye haykırdı Mark.

– Düşündüğün gibi değil, diye tekrarladı Nicole.

"*KAPAT, YOKSA HER ŞEYİ BERBAT EDECEKSİN!*"

– Seni seviyorum, diye ekledi Nicole.

Ve bu son sözü oldu.

* * *

Mark gözlerini boşluğa dikmiş, put gibi duruyor, bir türlü kendine gelemiyordu. Nicole'le yaptığı kısa telefon görüşmesinin üzerinden on dakika geçmişti. Onu tekrar aramış, ama bu defa karşısına telesekreter bile çıkmamıştı. Karısı kızlarıyla ilgili olarak ona yalan söylemişti: korkunç bir yalan; aldatmaktan da beter; her şeyden beter. İlk kez, aklına habis bir kuşku düştü. Evlendiği kadını gerçekten tanıyor muydu? Önceki günden beri, cevapsız kalan sorulara sürekli bir yenisi ekleniyordu.

Sırasıyla, havaalanında başından savdığı gazeteci, sonra kendi kızı, onu Nicole konusunda uyarmıştı, ama o, söylediklerini zerre kadar umursamamıştı.

Artık ne yapacağını bilemiyordu. Beyninde, ruhunda, vücudunda hem duygusal hem fiziksel bir karmaşa hissediyordu. Daha kırk sekiz saat önce sokakta yaşıyor, kentin yeraltı dehlizlerinde ürkek bir hayvan gibi dolaşıyor ve sadece alkolün gücüyle ayakta duruyordu.

Layla'yı bulmanın sevinciyle, bu işi tek başına halledebileceği vehmine kapılmıştı. Geçici olarak üste çıkmayı ve *delirium tremens* denen yoksunluk krizinin belirtilerini baskılamayı başar-

mış, ama az önce dünyası bir kez daha yıkılmıştı ve kırılgan zaferi feleğin bu yeni sillesine dayanamadı.

Çaresizlik içinde, yeniden titremeye başlamış olan ellerine uzun uzun baktı. Ter içindeydi, soluğu kesiliyordu, hareket etmesi gerekiyordu.

Ayağa fırlarken, tekrardan dalmış olan kızına gözü takıldı. Düzenli bir şekilde soluk alıp veriyor, yüzü beyaz güneş ışığında yıkanıyordu. Bu, onu sakinleştirmeye yetti. O zaman, onu bir tek kızının kurtarabileceğini anladı. Nasıl kızının ona ihtiyacı varsa, onun da kızına ihtiyacı vardı. Yanında kaldığı müddetçe onu koruyor ve bir şekilde kızı da ona aynı şeyi yapıyordu.

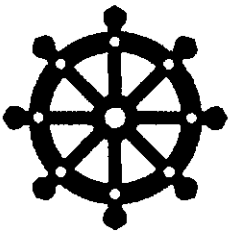
* * *

Evie tuvaletteki lavaboların üzerine eğilmiş, birkaç saat önce sabah kahvaltısında yediği iki parça şeyi kusuyordu. Sabahtan beri midesi feci bulanıyordu ve yolculuk bulantıyı daha da artırmıştı. Zaten son zamanlarda sağlığından şikâyetleri çoğalmıştı: baş dönmeleri, baş ağrıları, kulak uğuldamaları... Hepsinin üzerine bir de, giderek büyüyen ve onu kırılganlaştıran bu hassasiyet.

Doğruldu, ağzını sildi ve yüzüne biraz su çarptı. Aynaya baktığında korkunç bir yüz gördü. Alnına bıçak gibi bir ağrı saplanıyor, kalp atışlarını şakaklarında hissediyordu. Tuvaletin kapalı ve boğucu havası içini daraltıyordu. Çıkması gerekiyordu, hemen, yoksa bayılabilirdi. Bir salise içinde beyninde onlarca görüntü iç içe geçti. Anılar, korkular, başlamasıyla bitmesi bir olan birkaç sevinç anı. Bir an, sanki mırıltılar duyar gibi bile oldu.

Tam dışarı çıkmak üzereyken, omzunda bir kaşıntı hissetti ve tişörtünün üzerinden omzunu ovuşturdu. Ama hareketi kaşıntıyı geçirmediği gibi aksine artırdı ve acıya dönüştürdü. Bu tuhaf histen paniğe kapılarak, neredeyse elinde olmadan, kanatıncaya kadar kaşıdı. Yakasını indirip baktığında, sol omzunun gerisinde mor bir damga oluştuğunu fark etti.

Bunun üzerine, ne olduğunu iyice görmek için sırtını aynaya verdi ve omzuna dövmeyle kazınmış olan tuhaf şekli aynada gördü:

18

Hayatta kalmak

Anılar gerçekten vardır, ama biri onlara
elektrik vermiş ve kirpiklerimize bağlamıştır,
aklımıza geldikleri an gözlerimiz yanmaya başlar.

Mathias Malzieu

Bugün
Uçakta
Saat on dört on beş

714 sefer sayılı uçak on iki bin küsur mil yükseklikte New York'a doğru yoluna devam ediyor, büyük düzlüklerin üzerinde dev bir kuş gibi süzülüyordu.

Evie içeride yaşadıklarından dolayı dehşet içinde, tuvaletin kapısını kapattı. Alnı boncuk boncuk terlemişti; göğsü hızla inip kalkıyor, vücudundan ürpertiler geçiyordu. Yanında oturan küçük kızın yaptığı resimlere tuhaf bir şekilde benzeyen o lanet olasıca dövmeyi, haberi olmadan kim yapmıştı omzuna?

Yemek tepsilerini dağıtan hostesler ile medyanın durmadan haber yaptığı flebit ya da akciğer embolisi gibi yeni "ekonomik sınıf sendromları"na yakalanmamak için bacaklarını hareket ettiren yolcuların arasından kendisine güçlükle yol açarak, yalpalaya yalpalaya yerine döndü.

Koltuğunun bulunduğu sıraya gelince, Layla'yı uyandırmamaya dikkat ederek yerine geçti. Onun için de yemek alma nezaketini göstermiş olan Mark'a teşekkür etti.

– Bir şey mi var? diye sordu Mark, kızın dağılmış yüzünü görünce.

– Yok, sadece yorgunluk, diye cevap verdi genç kız, inandırıcı olmadığını bile bile.

– Eğer yapabileceğim bir şey varsa...

– Sırt çantamı verebilir miydiniz?

Mark koltuğunun altına itelediği çantayı çekip aldı. Fermuar tam kapanmamıştı ve çantayı havaya kaldırınca içinden bir kitap kayıp yere düştü.

Mark almak için eğildi. Kapağı yıpranmış ve sayfalarının uçları tekrar tekrar okunduğunu belli edercesine kıvrılmış, ciltli bir kitaptı. Merak edip kitabın başlığına göz atmak istedi:

Hayatta Kalmak
Connor McCoy

Şaşkınlığını belli eden bir hareket yaptı. Connor bu kitabı birkaç yıl önce, geçmişin iblislerini defetmek için yazmıştı. Hem psikolojik inceleme hem de anı kategorisine giren eklektik bir çalışmaydı. Connor kendi deneyiminden ve yönettiği en çarpıcı terapi seanslarından yola çıkarak, okurlarına korkularıyla baş etme, kaygılarını anlama ve acıya direnme yollarını gösteriyordu. Küçük bir yayınevinden çıkan ve alışılmış standartlara uymayan kitap için ne önemli bir lansman yapılmış ne de hakkında tanıtım yazıları çıkmıştı. Gene de, kulaktan kulağa tavsiyeler sayesinde sonunda okuruyla buluşmuş ve Connor'a çok sayıda hayran kazandırmıştı.

Mark kitabın arkasını çevirdi. Arka kapaktaki fotoğrafta Connor, çok iyi bildiği o garip, melankolik gülümsemesiyle görülüyordu. Dostunun görüntüsüyle bu hazırlıksız karşılaşma Mark'ı gerçekten heyecanlandırmıştı. Eskiden birbirlerine o kadar yakınlardı ki. Cehennemin dibini görmesinden önce, onunla her şeyi paylaşmışlardı. Layla'yla ilgili son haberleri vermek için onu neden aramamıştı? Bunu nasıl düşünememişti?

– En beğendiğim kitap, diye açıkladı Evie. Siz de okudunuz mu?

– Yazarı en yakın dostumdur, diye itiraf etti Mark, kitabı kıza geri verirken.

– En yakın dostunuz mu? Sık sık sözünü ettiği Mark siz misiniz yoksa?

– Evet, Chicago'da aynı mahallede büyüdük.

– Biliyorum.

– Neden en beğendiğin kitap olduğunu söylüyorsun? diye sordu Mark.

– Çünkü bana yardım etti. Söylemesi aptalca ama bazen benim için yazıldığı izlenimine kapılıyorum.

– Bundan daha güzel bir iltifat olamaz herhalde.

– Ama hep merak ettim...

– Neyi?

– Bu kitapta anlattıkları gerçek mi?

– Her şey gerçek, diye güvence verdi Mark.

Bir an sustuktan sonra, sözünü biraz açtı:

– Ama gerçeğin *tamamı* değil.

Evie kaşlarını çattı.

– Yani?

– Connor'ın anlatamadığı önemli şeyler var.

– Neden anlatamadı?

Mark Evie'nin gözlerinin içine baktı. Bazen, saniyenin binde biri kadar bir sürede bir insanı tartabileceğini, hakkında hüküm verebileceğini hissederdi. En azından, ona bir sırrını açıp açamayacağını bilecek kadar.

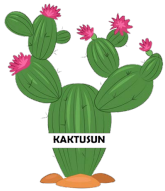
O da bizden, dedi içinden bir ses.

– Neden her şeyi anlatmadı? diye ısrar etti Evie.

– Hapse girmemek için, diye cevap verdi Mark.

19

Mark & Connor
Birinci flash-back

Kasım 1982
Chicago'nun bir kenar mahallesi
Mark ve Connor on yaşındalar

Chicago'nun Güney Yakası'ndaki Greenwood Mahallesi, bir sefalet ve şiddet yuvası. Kilometreler boyunca harap bir manzara uzanıyor: çökmüş kaldırımlar, terk edilmiş binalar, yakılmış araba şasileri, çöplüğe dönmüş boş arsalar. İşyeri sayısı parmakla sayılacak kadar az: demir kepenklerini kendine siper etmiş birkaç bakkal dükkânı, tek bir süpermarket, tek bir banka. Hastane yok. Sadece alkol satan yerlerin işleri yolunda.

Burası Amerika'nın göbeğinde bombalanmış bir Bağdat.

Greenwood'daki hemen herkes Siyah. Ve hemen herkes yoksul. Bir yolunu bulan herkes, sanki durduğu yerde çürüyen bu umutsuz mahalleden çoktan kaçmış.

Küçük Mark Hathaway gettodaki bir devlet okulunun bekçisi olan babasıyla birlikte yaşıyor. Annesi o üç yaşındayken gitmiş. "Annem bizi neden terk etti?" diye sorduğunda, babası ona hep aynı cevabı veriyor: "Çünkü mutlu değildi."

Evet, bir kale gibi berkitilmiş bu okulda mutlu değildi. Okulun bir askeri bölgeye benzediği doğru: pencereler tuğlalarla örülü, kapılar zırhlı ve tabancalar ile sustalı çakılar her sabah metal detektörlü güvenlik kapısını öttürüyor. Çeteler her yerde terör estiriyor. Düzeni sağlamak için velilerden ya da emekli polislerden oluşan milisler kurulmuş, ama hiçbir işe yaramamıştı. Pek çok çocuk okula korkudan titreyerek geliyor. Çoğu açılan yaylım ateşlerine ya da cinayetlere tanık olmuş, travma sonrası stres bozuklukları yaşıyor.

* * *

Saat akşamın yedisi. Mevsim kış. Okulda in cin top oynuyor.

En üst kattaki sınıflardan birinin ışığı yakılıyor.

On yaşındaki Mark, sınıfın dibinde duvara dayalı duran küçük kitaplığa doğru yürüyor. Doğrusu, birkaç düzine ucuz romanın durduğu kontrplaktan etajere "kitaplık" demek biraz fazla. Her akşam, babası birkaç kutu biranın başına oturduğunda, Mark ödevlerini bitirmek için buraya geliyor ve burada kafa dinlemeyi seviyor. Babası alkolik, ama ona şiddet uygulamıyor. Üç ya da dört Budweiser'dan sonra, Reagan'a, Kongre'ye, belediyeye, Siyahlara, Asyalılara, Latinlere, eski karısına ve son olarak, çektiği sefaletten ve mutsuzluktan sorumlu olan tüm topluma küfürler yağdırma alışkanlığını daha yeni edinmiş.

Mark parmağını etajere dizili romanların üzerinden geçiriyor ve aradığı kitabı bulunca duruyor: *To Kill a Mockingbird*.[8]

Kitabın iki yüz sayfasını okumuştu, ama o kadar hoşuna gitmişti ki, bitmesin diye her akşam bir bölümden fazla okumamak için kendini tutuyor. Kitap 1930'ların Büyük Bunalım yıllarında, Alabama'nın küçük bir kentinde iki çocuğunu yalnız başına büyüten bir avukatın olağanüstü hikâyesini anlatıyor. Adam bir gün, bir Beyaz'a tecavüz etmekle suçlanan bir Siyah'ı savunmakla görevlendirilene kadar, hayat sakin bir şekilde akıp gidiyor. Hemşerilerinin hoşgörüsüzlüğüne ve önyargılarına rağmen, avukat adamın suçsuzluğunu ortaya çıkarmaya çalışıyor.

Mark bir sıraya oturuyor, bir kâğıt torbadan fıstık ezmeli bir sandviç çıkarıp kitabına gömülüyor. Bu kitap yaralarına merhem oluyor ve ona zekânın ve dürüstlüğün bazen şiddete ve aptallığa üstün gelebileceği umudunu veriyor. *Zekâ*... Bir süredir, notları orta da olsa, zeki olduğunu anlamıştı. Burada durup, sınıfında iyi öğrencilerin fazla sevilmediğini, genellikle teneffüslerde çenelerinin dağıtıldığını söyleyelim. Bu durumda o da yeteneklerini gizlemeye, sürüyü izliyor gibi görünmeye ve kendi kendini eğitmeye karar vermişti.

Ansızın, sınıfın sessizliğinde, tekrarlayan boğuk bir ses duyuyor. Endişelenerek yerinden kalkıyor. Kanalizasyon boruları? Bir sıçan? Ses, öğretmenin resim ve boya malzemelerini koyduğu büyük dolaptan geliyor. Korku ile merak arasında kalan Mark, birkaç saniye tereddüt ettikten sonra gidip kapıyı açıyor ve dolabın dibinde bitkin bir şekilde yatan, kendi yaşında bir çocukla karşılaşıyor.

Oğlan temkinli bir şekilde deliğinden çıkıyor ve hızla çıkışa doğru yürüyor. Burada, korku her yerde kol gezer ve çoğunlukla,

8. Harper Lee'nin romanı *Bülbülü Öldürmek*.

konuşmadan önce yumruklaşılır. Gene de, oğlan kapının yanına varınca arkasına dönüyor ve iki çocuk bir an şaşkınlıkla birbirine bakıyor.

- Orada ne yapıyordun? diye soruyor Mark.

Daha önce hiç konuşmadıkları halde, onu okuldan tanıyor: hali tavrı uzaylıları andıran, tuhaf ve yalnız bir çocuk. Hatta adını da biliyor galiba: Connor.

– Uyuyordum, diye cevap veriyor beriki.

Çocuk Tom Sawyer'ın arkadaşı Huckleberry Finn'in yüzyıl sonu versiyonu gibi. Darmadağınık saçları, sıska bir vücudu ve üzerine çok küçük gelen, pislik içinde giysileri var.

Connor odadan çıkmak üzereyken, Mark soruyor:

– Aç mısın?

Bir tür sezgiyle, ötekinin derdinin ne olduğunu tahmin ediyor.

– Biraz, diye itiraf ediyor Connor, bir an durarak.

Aslında sabahtan beri boğazından tek lokma geçmedi. Son koruyucu ailesi ona hayatı zindan ediyor: Sözümona "hayatı öğrenmesi" için sistematik olarak aşağılanıyor ve her şeyden mahrum bırakılıyor.

Halbuki, o hayatı zaten tanıyor. Doğumunda ailesi tarafından sokağa bırakılmış, aileden aileye savrulup durmuş, her şeyi yaşamış, her şeyi görmüş. Ama aşağılamalar onun içine işlemiyor. Kendini korumak için, anahtarı bir tek onda olan kendi iç dünyasına kaçıp sığınma alışkanlığını edinmiş.

– Al, diyor Mark, sandvicinin yarısını ona uzatarak.

Kafası karışan Connor, bir an duraksıyor. O, hayatı boyunca kendisinden başka kimseye güvenememişti. Sevgi ve ilgiden mahrum kala kala, her şeye temkinli yaklaşmayı öğrenmişti.

Gözlerini Mark'ın gözlerinin içine dikiyor ve bir şey oluyor: sessiz bir minnet, bir dostluk vaadi. Connor sandvicin yarısını alıyor ve Mark'ın yanına oturup sırtını duvara veriyor.

Bir anda, akranları gibi yeniden çocuk oluyorlar.

* * *

1982, 1983, 1984...
İyi günde, kötü günde...

Mark ve Connor artık her akşam o sınıfta buluşuyorlar. Dışarıda, kaos, uyuşturucu, yanan arabalar, birbirini öldüren çeteler ve elden ele geçen silahlar... Onlar kendilerine, korku duymadan ya-

şadıkları küçük bir barış vahası yaratmışlardı. Haftalar ve aylar geçtikçe, birbirlerini tanımayı ve birbirlerine güvenmeyi öğreniyorlar.

Mark sezgileri güçlü, azimli ve empati kurmayı bilen bir çocuk, ama daha kırılgan ve daha kolay etkileniyor.

Connor sakin ve düşünceli, ama çok ketum ve daha şimdiden bir mutlak arayışının sıkıntısını çekiyor.

İkisi zorluklar karşısında omuz omuza vermeyi kararlaştırmışlar.

Ödevlerini birlikte yapıyor, kitaplar okuyor, müzik dinliyor ve birbirlerini sık sık gülerken yakalıyorlar.

Hayatlarında ilk kez hayatın sadece acı ya da yalnızlık demek olmadığını anlıyorlar.

Hayatlarında ilk kez, insan ilişkilerinin sadece güç ilişkilerinden oluşmadığını görüyorlar.

Her biri ötekinde duygusal bir liman, bir inanç ve bir güç bulacak.

Ne olursa olsun, birine hep güvenebileceği inancı.

Kendini tahrip etmesine asla izin vermeyecek bir güç.

* * *

Şubat 1984

Chicago'da saat sabahın altısı ve göğün rengi maviye dönmeye başlamış bile. Connor, sık sık olduğu gibi gene soğuktan uyanıyor. Yemek odasında, çarşafsız bir yer yatağında uyuyor. Kalkıp mutfağa gidiyor, eviyede yüzünü yıkıyor ve ötekiler uyanmadan evden çıkıyor. Şehir buz gibi soğuk. Normalde, okula gitmek için evinin aşağısından geçen hava metrosuna binmesi gerekir, ama suç işlenmesini sınırlama umuduyla istasyonu kapatmışlardı. Otobüslerin ancak polis eşliğinde sefer yapabilmesi de Greenwood'un özgünlüklerinden biri. Bu durumda, Connor mecburen okula kadar yürüyor, yürürken de daha sonra birkaç sente satacağı boş alüminyum kutular topluyor. Akşamları, kendi yaşında başka çocuklarla birlikte Güney Yakası'ndaki benzin istasyonlarının çevresinde dolaşıp müşterilere birkaç dolar karşılığında benzin koymayı, arabalarını parlatmayı ya da camlarını temizlemeyi teklif ettiği de oluyor.

Zaman içinde, mahallede düzenin nasıl işlediğini, **şiddeti**, ada-

letsizliği ve gizli kuralları öğrenmişti. Ama insan bir şeyi öğrenip asla alışamayabilir.

61. Sokak'a geldiğinde artık doğmuş olan güneş, ışınlarıyla Hyde Park'ı yıkıyor. Burası tuhaf bir yer. Hâlâ gettodasınız, ama otuz bin dolarlık eğitim ücretleri ve en zengin ailelerden gelen öğrencileriyle prestijli Chicago Üniversitesi de burada, hemen yakında. Getto ve üniversite: Üçüncü dünya ile "bilginin mabedi" arasındaki mesafe sadece birkaç yüz metre...

Connor bu sokaktan ne zaman geçse batıya, kampüsten tarafa bakar. Bariyerin iki tarafı arasında hayat neden bu kadar farklı? Birileri için neden o kadar korunaklı, başkaları için o kadar meşakkatli? Bütün bunların bir anlamı var mı? Herhangi bir mantık ya da bizleri sınamaya çalışan bir Tanrı?

Connor'ın bu konuda hiçbir bilgisi yok. Bildiği tek şey, onda "öteki taraf"a geçme gücünün olduğu. Bir gün Mark'la birlikte bu mahalleden gidecek.

Ama nereye?

Ve ne yapmaya?

Henüz netleşmiş değil, ama kafasında şimdiden şekillenmeye başlayan bir cevap var: kendisi gibi insanlara yardım etmeye.

* * *

Ağustos 1986
Mark ve Connor on dört yaşında

– İki tarafın da yirmi sayısı var!

Sıcaktan cayır cayır yanan basket sahasında, Mark ve Connor, belden yukarıları çıplak, terden sırılsıklam, topu birbirlerinden kapmaya çalışıyorlar. Yerde, hoparlör levhası sökülmüş bir *soundblaster* James Brown'ın son albümü "Living in America"yı çalıyor.

Connor topu kapıp zor bir basket deniyor. Top demir çemberde zıplıyor, bir an duruyor, ama içeri girmiyor. Mark topu kapıyor ve akrobatik bir smaçla maçı kazanıyor. Sonra, arkadaşıyla dalga geçmek için bir Kızılderili dansı yapmaya başlıyor.

– Maçı sana ben verdim! diyor Connor.

– Ya, evet! Magic Johnson'ı aratmayacak o smaçı görmedin mi?

İki delikanlı yorgunluktan bitkin bir halde, sırtlarını tel örgüye verip yan yana oturuyorlar. Güneşte ısınmış bir şişe kolayı sırayla yudumluyorlar.

Bir süre sustuktan sonra o hep konuştukları malum konuyu açıyorlar: Gettodan gitmeyi nasıl başaracaklar?

Bir süredir bu bir saplantı halini almış halde. Güney Yakası'nda gelecek yok, umut yok. Gerçekçi tek hedef hayatta kalmak ya da gitmek.

Mark ve Connor şehir merkezindeki *college*'lardan birine girmek için burs alma hayalleri kuruyorlar. Notları iyi, ama okullarının kötü şöhretini unutturmaya yetmez.

Çözümü ancak kendilerinin bulabileceğini ve kurumlardan hiçbir şey beklememeleri gerektiğini çabucak anlamışlardı. Ama gitmek için para lazım, çok para. Ve para kazandıran tek faaliyet var, o da uyuşturucu.

Mahallede, uyuşturucu her yerde. Güç ilişkileri, iş hayatı, sosyal ilişkiler hep uyuşturucu ticaretine bağlı. Kimse bu işin dışında değil. Herkesin uyuşturucu kullanan ya da satan bir akrabası, arkadaşı ya da eşi var. Uyuşturucu, Mahşerin Dört Atlısı'yla birlikte kol geziyor: şiddet, korku, hastalık ve ölüm. Bazı polisler bile, ele geçirilen uyuşturucunun bir kısmına, kendileri kullanmak ya da satmak için el koyarak fiilen uyuşturucu ticaretine katılıyor.

Mark ve Connor işi iyi kıvıran bir satıcının haftada binlerce dolar kazandığını biliyorlar. Çevrelerinde, bazı arkadaşları daha şimdiden bir çeteye katılıp bu kârlı işe atılmak için okulu bırakmıştı. Dolayısıyla, bu fikrin bir gün onların da aklına gelmesi kaçınılmazdı.

– Neden biz de aynısını yapmayalım? diyerek konuyu açıyor Mark.

– Neyin aynısını? diye soruyor Connor, kaşlarını çatarak.

– Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Akıllı ve açıkgözüz. Sistemden yararlanabiliriz. Jargo onun için çalışmamızı teklif etti. Haftada ne kadar kazanıyor, biliyor musun?

Connor sinirleniyor:

– Ben bu işe bulaşmak istemiyorum.

– Sana kullanmaktan söz etmiyorum, satıcılıktan bahsediyorum. İşi iyi kıvırırsak, okumak için gereken parayı iki yılda biriktirebiliriz. Biz bunu soylu bir amaç için yapacağız.

– Ben bunun iyi bir fikir olduğuna inanmıyorum.

– Biz ilk olmayacağız ki! Baba Kennedy içki yasağı döneminde ne yapıyordu sanıyorsun? Kaçak alkol ithal ediyordu. Böyle servet sahibi oldu. Bu sayede, oğlu başkan oldu ve gene bu sayede, siyasi haklarımızı elde ettik.

– Sapla samanı karıştırıyorsun!

Şimdi, öfkelenme sırası Mark'ta:

– Bana başka bir çıkar yol bul, o zaman! Okuyabilmek için başka ne seçeneğimiz var? Buradan gitmezsek on yıl içinde ya mezarda olacağız ya kodeste!

– Bende mucize bir çözüm yolu yok, diye kabulleniyor Connor. Ama...

Utançtan sesi çatallanıyor. Yutkunuyor ve arkadaşının gözlerinin içine bakarak cümlesini tamamlıyor:

– ... ama değerlerimizden ödün verirsek, her şeyden ödün veririz.

Mark buna karşılık bir şey söylemek istiyor, ama bunun yerine, yumruklarını sıkıyor ve bütün gücüyle tel örgülere indiriyor.

Aklına böyle bir fikir geldiği için büyük bir öfke duyuyor ve kendinden utanıyor.

Arkadaşının üzüntüsünü anlayan Connor, omzuna eline koyuyor.

– Üzülme, diye teselli ediyor onu, elinden geldiği kadar inandırıcı olmaya çalışarak. Göreceksin, bir gün talih yüzümüze gülecek, bunu başaracağız. Nasıl bilmiyorum, ama yemin ederim ki bir gün kurtulacağız.

* * *

13 ekim 1987
Saat on dokuz otuz altı

Dizlerinin üzerinde bir kitap, bağdaş kurmuş oturan Connor, ellerini kulaklarına bastırarak kendisini çevresindeki curcunadan yalıtmaya çalışıyor. Ama yapacak bir şey yok, konsantre olmak imkânsız! Çok gürültü var: salonun dibindeki kimsenin dinlemediği, ama kimsenin de kapatmadığı televizyon, odalardan gelen müzik sesleri, birbiriyle kavga edip küfürleşen çocukların çığlıkları. Ödevini yapabileceği bir tek oda yok. Sakin tek bir köşe yok. Derslerden sonra Mark'la birlikte kullandıkları sınıfa da, onları buradan kovmayı kafasına koyan işgüzar bir gece nöbetçisi el koyduğundan beri gidemez olmuşlardı.

Sinirleri bozulan Connor, kapıyı vurup evden çıkıyor. Merdiven boşluğuna geliyor, ama orada oyalanmıyor. Buranın satıcılar tarafından sık sık kullanılan bir yer olduğunu biliyor. Sonunda ayakları onu, bir sürü madeni konteynırın bulunduğu apartman çöplüğüne götürüyor. Burası karanlık ve soğuk. Connor çöp tene-

kelerini teker teker gözden geçiriyor; sonunda usanarak, içlerinden boş ve o kadar kötü kokmayan birine sırtını dayayıp oturuyor. İçini çekerek kitabını açıyor, cebinden kalemlerini çıkarıyor. Ödevlerini çöp tenekelerinin arasında yapmak zorunda kalmak umut kırıcı bir şeydi, ama o, eğitimine devam edebilmek için asla teslim olmayacağına yemin etmişti. Kim bilir, belki şans bir gün döner...

Çok geçmeden, öğretmenlerinden birinin tavsiye ettiği kitaba kendini kaptırıp gidiyor: Howard Zinn'in *Amerika Birleşik Devletleri Halklarının Tarihi*. Amerikan tarihinin, Kızılderililer, köleler, İç Savaş firarileri, dokuma işçileri gibi ezilen nüfus gruplarının tanıklıklarından yola çıkılarak yazılmış, sürükleyici bir panoraması. Halkın yaşadığı tarihin sık sık ders kitaplarında öğretilen resmi tarihten farklılaştığını gösteren bir çalışma.

Kitabına dalıp gitmiş olan Connor, yaklaşan ayak seslerini duymuyor. Başını kaldırdığında, uzaktan tanıdığı iki tipin başına dikildiğini görüyor. Ona alayla bakan, mahallenin küçük kabadayıları bunlar.

– HAYROLA DÜMBELEK, ARTIK ÇÖPLÜKTE Mİ EŞİNİYORSUN?

Connor bir sıçrayışta ayağa kalkıp kaçmaya yelteniyor, ama artık çok geç. Serseriler onu kaptıkları gibi konteynırın içine fırlatıyorlar.

– SEN BİZİM ÇÖPLERE N'APTIĞIMIZI BİLİYOR MUSUN? diye soruyor bir ses, tepesinden.

Connor ayağa kalkmaya çalışıyor ve elini burnuna götürüyor. Her yeri kan içinde.

– YAKIYORUZ! diye haykırıyor satıcı.

Connor başını kaldırıp saldırganlara baktığında, birinin elinde bir bidon benzin olduğunu fark ediyor. Daha bağırmaya bile fırsat bulamadan, vücudu ve bacakları benzin içinde kalıyor.

– ATEŞ İSTİYOR MUSUN? diye soruyor, kabadayılardan biri bir kibrit çakarak.

Dehşet içindeki Connor, bu tip serseriler için insan hayatının hiçbir kıymeti olmadığını bildiği halde, hâlâ onu korkutmaya çalışmaktan başka bir amaçları olmadığına inanmak istiyor.

Ama kibrit dosdoğru gelip üstüne düşüyor ve benzin anında tutuşuyor. Connor vücudunun meşale gibi alev aldığını görüyor ve aynı anda konteynırın kapağı bütün ağırlığıyla üzerine kapanıyor.

Nefessiz kalıyor, çırpınıyor, kendisini bu madeni kafesten dışarı atmaya çalışıyor. Sonunda konteynır devriliyor ve kurtuluyor,

ama alevler hâlâ vücudunu yalayıp yutuyor. Acıdan kıvranarak kendisini sağa sola atıyor, binanın avlusuna çıkıyor ve alevleri söndürüp bu işkenceye son vermek için kendini yere atıp yuvarlanıyor.

Yavaş yavaş görüşü bulanıklaşıyor.

Şans dönmüştü, ama onun umut ettiği yönde değil.

Saniyenin binde biri kadar bir sürede, hayatının yön değiştirdiğini ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anlıyor.

Sonra, komaya giriyor.

On beş yaşında.

Halbuki o sadece ders çalışmak istiyordu.

20

Mark & Connor
İkinci flash-back

13 ekim 1987
Saat yirmi bir on sekiz

Bütün ışıklarını yakmış olan ambulans, Chicago Presbiteryen Hastanesi'nin acil servis otoparkına hızla girerek acı bir fren yapıyor. Bir sedyenin üzerinde cansız yatmakta olan Connor, yanıklarını soğutmak için derhal ılık suyla yıkanıyor. Etine yapışan kavrulmuş giysi parçalarının çıkarılması için anestezi gerekiyor. Gırtlağından aşağı bir tüp salındıktan sonra, koluna serum bağlanıyor ve bakımını Dr. Loreena McCormick'in üstleneceği ağır yanık servisine sevk ediliyor.

Connor'ın ilk muayenesini Dr. McCormick yapıyor: vücut yüzeyinin yüzde ellisi yanık; iki kol, iki bacak, göğsün ön duvarı feci yaralarla kaplı. Boynun altı ve sağ el de yaralı. Yanıklardan bazıları derin ve yaşamsal tehlike arz ediyor. Yüz, mucize eseri alevlerden kurtulmuş.

Loreena ve ekibi Connor'ı solunum cihazına bağlayıp yapay komaya soktuktan sonra lokal tedavilere başlıyorlar. Antiseptik banyonun ardından antibiyotik merhem uygulanan yanıklar, daha sonra, maksimum nemlendirme ve dezenfeksiyon için gece boyu devamlı değiştirilecek steril sargı bezleriyle sarılıyor.

* * *

Mumyaya dönen, her tarafına ateller ve serumlar takılı Connor, hastanenin hareketsiz ve sessiz atmosferinde, gözleri kapalı dinleniyor. Başucunda Loreena McCormick ona sessizce bakıyor. Bu çocuk oğlu olacak yaşta.

Nöbeti biteli saatler olmasına rağmen, karar verip odadan bir türlü çıkamıyor. Dünya ona giderek daha düşmanca, insanlıktan uzak ve barbar geliyor. Artık kırk dört yaşında ve kuşkusuz hiç-

bir zaman anne olamayacağını biliyor. Kabahat mesleğinde, aşk ilişkilerine girmemesinde, ama aynı zamanda, asla üstesinden gelmeyi başaramadığı, çıldırmış bir dünyada bir çocuğu kötülüklerden koruyamama korkusunda.

Düşüncelerine dalmış otururken, kapının iki kanadı birden açılıyor ve içeri, peşinde bir güvenlik görevlisiyle yeniyetme bir çocuk giriyor.

– Bırakın onu göreyim, arkadaşım o benim! diye haykırıyor Mark, üç katı ağırlığında Siyah bir dev olan güvenlik görevlisinin eli ensesinde.

Loreena araya giriyor ve görevliyi çocuğu rahat bırakmaya ikna ediyor.

– O benim arkadaşım! diye tekrarlıyor Mark, Connor'ın yatağına doğru ilerlerken.

– Annesi babası nerede? diye soruyor Loreena. Onları tanıyor musun?

– Onun annesi babası yok.

Loreena Mark'a yaklaşıyor.

– Ben Doktor McCormick, diye açıklıyor. Arkadaşını ben tedavi ediyorum.

– Ölecek mi? diye soruyor Mark, gözleri yaşararak.

Loreena biraz daha yaklaşıyor ve delikanlının ona yalvaran gözlerle baktığını görüyor.

– Ölecek mi? diye tekrarlıyor Mark. Bana gerçeği söyleyin, lütfen.

– Durumu kritik... diyor Loreena.

Birkaç saniye susup açıklamasına devam ediyor:

– ... ama kurtulma şansı olabilir.

Bir el hareketiyle, Mark'a bir sandalyeye oturmasını işaret ediyor.

– Gerçeği öğrenmek istiyorsan söyleyeyim: Arkadaşının vücudunun yarısından fazlası yanık. İki gün onu yapay komada tutacağız. Yani şu an derin bir uykuda ve acı çekmiyor. Genç ve sağlığı yerinde, solunum sisteminde yanık yok, toksik gaz solumamış. Bunlar, iyi haberler.

– Ya kötüleri?

– Sorun şu: Yaraları enfeksiyon kapabilir. Derimiz yandığında bizi bakterilerden koruyamaz. Bu durumda, organizmamız mikropların yoğun saldırısı karşısında korunmasız kalır. Arkadaşının başına gelebilecek tehlike de bu: yaralarının ağırlaşması ya da septisemi. Yani...

– Biliyorum, kana iltihap karışması, diyerek doktorun cümlesini tamamlıyor Mark.

– Bu nedenle sabırlı olmak ve her şeyin yolunda gitmesi için dua etmek gerekecek.

– Ben Tanrı'ya inanmıyorum, diyor Mark. Siz inanıyor musunuz?

Loreena ona şaşkın şaşkın bakıyor.

– Ben... artık bilmiyorum.

– Ben size inanmak istiyorum, diyor Mark. Onu kurtarın, yalvarırım size.

* * *

Connor'ın kafasında
Hayat ile...
... ölüm arasında

Uçuyorum.

Hayır, düşüyorum.

Göğe doğru, hiç bitmeyecek kadar uzun süren serbest bir düşüş.

Tüy gibi hafifim. Yükseliyorum. Pamuk gibi bir halının üzerinde kayıyorum. Bir ışık selinde yüzüyorum.

İyiyim.

Her şeyi görüyorum. Her şeyi anlıyorum.

Her şeyin çoktan yazıldığını.

Her şeyin bir anlamı olduğunu: İyi'nin, Kötü'nün, Acı'nın...

İyiyim.

Ama bunun sürmeyeceğini biliyorum.

Ve her şeyi unutacağımı biliyorum.

* * *

15 ekim 1987

Kritik ilk saatler geçti. Loreena McCormick şu anda tüm ölü dokuları en hızlı biçimde temizlemekle meşgul. Connor'ın derisi kazınmış gibi. Kanlı yerlerde pütürlü ve sert bir doku oluşmuş. Yaraların derinliği hakkında kesin bir şey söylemek için henüz erken. Şu an için klinik durumu istikrarlı, ama solunum ve enfeksiyon riskleri hâlâ güçlü.

Loreena bundan sonra, lokal dolaşımı sağlamak ve yaraların derinleşmesini önlemek için delikanlının göğsündeki ve boynun-

daki yanık dokuyu bisturiyle temizlemeye başlıyor. Sonra Connor'ın kalçalarının altından iki santimetrekarelik bir deri parçası alıyor. Bu numuneyi, iki yıl önce küçük bir deri parçasından hücre üretmeye imkân veren bir yöntem geliştiren Boston'daki bir laboratuara gönderecek. Bu teknik henüz deneme aşamasında, ama o, şansını denemek istiyor. Tedavinin yıllarca süreceğini ve ağır izler kalacağını bilmesine rağmen...

Nihayet, Connor'ın yavaş yavaş kendine gelmesi için, verdiği yatıştırıcıların dozlarını azaltmaya karar veriyor.

* * *

Connor'ın kafasında
Hayat ile...
... ölüm arasında

Hâlâ uçuyorum, ama daha yavaş, daha güçsüz.
Yavaş yavaş vücudum kurşun gibi ağırlaşıyor.
Yükseklerden inip beş duyuma yeniden kavuşuyorum.
Yine korkuyorum. Acı çekmekten. Ölmekten.
Çevremde bulutlar beyazlıklarını kaybediyor, yakıcı, boğucu, kızıl buharlara dönüşüyor.
Her yerim acıyor. Kavruluyorum.
Şimdi her şey kırmızı, her şey lav, her şey ergime.
Her şey acı.
Yolculuğun sonu. Gözlerimi açıyorum ve...

* * *

16 ekim 1987

Ağır yanık servisinin aydınlık ve çok geniş camlı bölmesinde Connor gözlerini açıyor. Kafasının içinde boğuk ve bulanık bir ses uğulduyor. Önce kıpırdamaya çalışıyor, ama bunun akıllıca bir şey olmadığını hemen anlıyor. Bunun üzerine, başını eğiyor ve pansumanlara sarılı vücudunu görüyor. Birden, yaşadığı faciayı hatırlayıp dehşete kapılıyor.

– Selam, dostum, diyor Mark, heyecanla.

– Aramıza hoş geldin, Connor, diye selamlıyor onu Loreena. Kendini nasıl hissediyorsun?

Delikanlı doktora bakıyor, ağzını açıyor, ama cevap veremiyor.

– Endişelenme, diyerek arkadaşını teskin ediyor Mark. Sana çok iyi bakacağız.

17 ekim 1987

Loreena bir hemşirenin yardımıyla genç hastasının göğsündeki bandajlardan birini açıyor. Connor'ın kendisi "görmek" istemişti. Ve şimdi gördüğü şey onu allak bullak ediyor, kanı çekiliyor. İlk başta güçlü adamı oynamak istiyor olsa bile, bakışları yaralarına değer değmez bu istek yok oluyor. Yaraları onda bir ucubeye dönüştüğü, etleri çürümüş bir *Fil Adam* olup çıktığı duygusunu uyandırıyor. Ağlamak istiyor. Hiçbir umut görmüyor. *Bu haldeki bir insan* nasıl iyileşir?

– Korkman normal, diyor Loreena, delikanlının gözlerinin içine bakarak. Connor bu kadın hakkında ne düşüneceğini tam bilemiyor. Bazen katı davranıyor ve her şeyi insanın suratına olduğu gibi söyleyiveriyor. Ama Mark ona güveniyor gibi. Hatta, dostunu rahatlatmak için ona *O bizden* demişti.

– Bak sana anlatayım, diye başlıyor Loreena, yanına oturarak. En derin yaralarının üzerine hayvan derisi nakli yaptık.

– Hayvan derisi mi?

– Evet: domuz derisi. Yaygın bir uygulamadır bu. Bağışıklık sistemin bunu reddedecek, ama bir süre, enfeksiyonları önlemek için biyolojik pansuman işlevi görecek.

– Ya sonra?

– Sonra, insan derisini deneyeceğiz.

– İnsan derisini nereden alacaksınız?

– Senden. Buna ototransplant diyoruz. Bir usturayla, vücudunun yanmamış yerlerinden bir miktar üstderi alacağım. Sonra bunu yaralarının üzerine yapıştıracağım.

– Yetmez ki! diye bağırıyor Connor. Her yerim yanık!

– Bana güvenmelisin, diyor Loreena.

– Bana gerçeği söylemezseniz size nasıl güvenirim?

– Haklısın, diyerek onu onaylıyor doktor hanım. Yetmez. Bu yüzden, Boston'daki bir laboratuvara hücre örneğini gönderdik. Hücrelerini çoğaltıp sana ait daha geniş bir deri yüzeyi elde edecekler. Anladın mı?

– Anladım, gebereceğim.

* * *

Kasım 1987

İlk deri nakli.

Sakinleştiricilerin bana mısın demediği, kelimelerle anlatılmaz bir acı.

Connor'ın sağ koluna atel, boynuna boyunluk takılı.

Mark her gün onu görmeye geliyor. Ona Alexandre Dumas'nın *Monte Kristo Kontu*'nu okuyor. Bir haksızlığa uğrayan ve on beş yıl hapis yatan bir adamın amansız intikamı.

Amansız intikam...

* * *

1987 Noeli

Connor korkunç zayıfladı.

İnsan iki ayda on beş kilo verebilir mi?

Loreena, yapılan önemli kalori takviyesine rağmen, ağır yanıkları olan hastaların, organizmalarını çok yoran ve onları enfeksiyonlar karşısında korumasızlaştıran yoğun bir katabolizma yaşadıklarını anlatıyor.

Sağ elinin durumu çok kötü.

25 aralıkta bir parmağını kesmek zorunda kalıyorlar.

Mutlu Noeller!

* * *

Ocak 1988

Connor'ın uğradığı saldırıdan beri, polisler sadece bir kez ifadesini almaya gelmişlerdi. Onlara her şeyi anlatmıştı. İsim ve adres bile vermişti, ama arkası gelmemişti.

Oysa Mark araştırmıştı: İki satıcı mahallede elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyor, saklanmadan, dikkat çekmemek için özel bir çaba göstermeden.

* * *

Connor'ın zihninde bir düşünce şekillenmeye başlıyor.

Amansız bir intikam düşüncesi.

* * *

Şubat 1988

Nakledilen dokular yer yer tutmuyor.

Cılk yaralar kapanmıyor.

Her şeye sıfırdan başlamak gerekiyor.

Sağ kolunu kullanamaz durumda olduğundan, yazmak için sol elini kullanmak zorunda.

Elini alıştırmak için, bir bloknota saatlerce portre ve desenler çiziyor.

Hep aynı yüz. Onu yatıştıran bir yüz.

Nereden çıktığını bilmediği bir kadın yüzü.

Henüz tanımadığı bir kadının...

* * *

İlkbahar-yaz 1988

Nakiller nakilleri izliyor ve deri yavaş yavaş kendini yeniliyor, ama geride, esnek doku yardımıyla onarılması gereken onlarca, yüzlerce yara izi kalıyor.

Connor bir süredir, hastane ortamındaki gençlere yönelik, mektupla öğrenim sistemiyle yeniden ders çalışmaya başlamıştı. Kendini eğitmekten vazgeçmemişti. Mark'ın sadık dostluğu ve varlığı dışında, onu avutan tek şey bu.

* * *

1988 sonbaharı

Bacağındaki yanıklar onu hâlâ yatağa çiviliyor.

Bir yıldır, müthiş bir öfke içinde yattığı yerde bekliyor.

Acısız tek bir gün geçirmeden.

Kâbussuz tek bir gece geçirmeden.

Kesin olan tek bir şey var: Böyle bir yolculuktan sağlam çıkılmıyor.

Daha iyi çıkılmıyor.

Daha güçlü çıkılmıyor.

* * *

Aralık 1988

Noel sabahı.

Loreena McCormick Connor'ın odasının kapısını açıyor. On dört aydır ilk kez yatak boş. Delikanlı önceki gün şehrin öteki ucundaki bir rehabilitasyon merkezine nakledilmişti, ama taburcu edilirken Loreena orada değildi.

Loreena soğuk mavi bir ışığın doldurduğu odada, dakikalarca hiç kıpırdamadan duruyor. Bazen, hastalarından biri servisinden taburcu olduğunda büyük bir boşluk hissediyor. Ve bu, bugün özellikle geçerli. Connor yastığın üzerine onun için bir zarf bırakmıştı. Zarfın üzerine önce "Dr. McCormick" yazmış, sonra bu fazla resmi ifadeyi karalayıp sadece "Loreena" yazmakla yetinmişti.

Loreena zarfı alıp önlüğünün cebine koyuyor. Daha sonra, evde bakacak içindekilere.

Komodinin çekmeceleri kâğıt dolu. Loreena kâğıtları inceliyor: Tanımadığı bir kadına ait aynı yüzün saplantılı bir şekilde tekrarlandığı onlarca çizim.

Uzun süre gözünü çizimlerden alamıyor.

Sonra, bunları Connor'ın hastane dosyasına koymaya karar veriyor.

Belki bir gün bu konuda daha fazla şey öğrenir.

* * *

Haziran 1989

Connor lise diplomasını alıyor.

Rehabilitasyon merkezinden ayrılıp bir gençlik yurduna yerleşiyor.

Eklemlerini yeniden hareket eder hale getirmek için, altı ay boyunca fizik tedavi ve masaj seanslarının birinden ötekine koşmuştu. Boynu ve göğsü mora çalan kırmızı lekelerle kaplı. Pek çok hareketi yapmasına engel olan büzülmeler, onu yürümek, yemek yemek, oturmak, yazmak gibi en basit hareketleri yeni baştan öğrenmeye mecbur etmişti.

Ama dışarıdan görünmeyen başka yara izleri ruhunu dağlıyor ve ona başka acılar çektiriyor.

* * *

Bir buçuk yıldır ilk kez sokağa çıkıyor ve her şeyden korkuyor:

arabalardan, insanlardan, hayattan... En ufak bir ses onu ürpertiyor. Her şey çok hızlı. Her şey saldırıdan ibaret.

Acıyı dindirmek için, kendisini tek bir çözüm yolu olduğuna inandırıyor: amansız bir intikam.

* * *

Ekim 1989

Onları bulması uzun sürmemişti: İki satıcı, mallarını demiryolunun arkasındaki metruk bir binaya zulalamışlar. Connor alışkanlıklarını öğrenmek ve haklarında bilgi toplamak için onları birkaç gün üst üste takip etmişti. İki yılda ikisi de terfi etmiş. Artık ikinci sınıf torbacılar değil, güney kesiminde eroin ticaretinin önemli bir kısmını kontrol eden gerçek birer çete reisi durumundalar. Bir yerden bir yere nadiren yalnız gittiklerinden, Connor harekete geçmek için uygun zamanı beklemişti.

Ve o uygun zaman şimdi gelmişti.

Adamların bardan çıktığını görmüş ve sarhoş olduklarını anlamıştı. Otoparkta, pas rengi eski bir Mustang'e binmişlerdi. Connor önden gitmelerine izin verip, çektiği acıları yeniden hatırlamak için yolu yürümeyi tercih etmişti.

Sonunda saat sabahın ikisinde harabe halindeki binanın önüne varıyor. Bütün posta kutularının yerinden söküldüğü, karanlık sahanlığa giriyor. Zifiri karanlıkta merdivenleri çıkıyor. Artık korkmuyor. İçeride sesi sonuna kadar açık müziğin titrettiği kapının önüne geliyor. Kapıyı bir tekmede parçalıyor –rehabilitasyon programında bu hareketi yüzlerce defa tekrarlamıştı.

Göçük bir kanepede oturan iki tip, ona hayret içinde bakıyorlar. İçkiden ve uyuşturucudan kafaları iyice dumanlı. Connor odanın ortasına doğru yürüyor. Donuk sarı bir ışığın aydınlattığı bir sefalet yuvası burası. Sehpa yerine kullanılan bir meyve sandığının üzerinde şırıngalar, bir torba toz ve içi dolar dolu bir Bond çantanın üstüne bırakılmış gümüş kabzalı bir tabanca duruyor.

Satıcılardan biri silahı almak için elini uzatıyor, ama çok geç. Connor sandığı devirmiş ve tabanca onun eline geçmişti.

Eli tetikte, namluyu iki adamın üzerine dikiyor.

Berikiler başlarını iki yana sallayarak ona bakıyorlar.

– Tanrı'nın cezası, sen de kimsin? diye soruyor biri.

– Kim miyim?..

Connor donakalıyor. Bu sahneyi onlarca kez hayal etmişti,

ama saldırganların onu hiçbir şekilde tanımayacakları aklından bile geçmemişti.

Bir elini montunun cebine sokup rüşvetçi bir polisten elli dolara satın alınmış iki adet kelepçe çıkarıyor.

– Kendinizi radyatöre bağlayın! diye emrediyor.

– Bekle, konuşa...

Patlama sesi satıcının cümlesini yarıda kesiyor. Adam elini kalçasına götürüyor ve kanadığını görüyor.

– Kendinizi bağlayın, diye tekrar ediyor Connor.

Alçaklar söyleneni yaparak, uzun süredir kimseyi ısıtmayan dökme demirden bir radyatöre kendilerini kelepçeliyorlar.

Kim miyim?

Connor agresif bir rap müziği çalan, sesi sonuna kadar açık müzik setini kapatıyor.

Kim miyim?

Montunu çıkarıp gömleğinin düğmelerini açıyor.

Şu anda, onu yakan adamların karşısında belden yukarısı çıplak duruyor ve ilkel bir ayindeymiş gibi onlara yanıklarını gösteriyor.

Kim miyim?

İki adam hiçbir şey anlamadan bakıyorlar. Gözleri korkudan ve şaşkınlıktan parlıyor.

Connor koridora çıkıyor, yanında getirdiği benzin bidonunu alıp odaya geri dönüyor.

Kim miyim?

Şimdi, roller değişiyor.

Kurban cellat, cellat kurban oluyor.

İyi kötü oluyor, kötü iyi.

Kim miyim? diye soruyor kendine, benzini adamların üzerine dökerken.

Ahlaksızlar uluyorlar, ama o onları duymuyor. Onun kafasında başka çığlıklar yankılanıyor:

HAYROLA DÜMBELEK, ARTIK ÇÖPLÜKTE Mİ EŞİNİYORSUN? SEN BİZİM ÇÖPLERE N'APTIĞIMIZI BİLİYOR MUSUN? YAKIYORUZ!

Kim miyim? diye soruyor, bir kibrit çakarken.

Ateş tutuşmaya başladığında, bir zamanlar Mark'a söylediği şeyi düşünüyor: Değerlerimizden ödün verirsek, her şeyden ödün veririz.

* * *

Aynı gece
Saat sabah beş

Pas rengi bir Mustang, bir devlet okulunun yakınında, kaldırımın kenarına park ediyor.

Connor arabadan iniyor, yerden bir taş alıyor ve bekçi dairesinin pencerelerinden birine fırlatıyor.

Birkaç saniye geçmeden, Mark camda beliriyor.

– Sen ne yaptığını sanıyorsun, Connor? Saatten haberin var mı?

– Giyin, Mark. Cüzdanını, paranı ve kimliğini al ve gel.

– Ne yapmak için?

– Tartışma!

Mark beş dakika sonra arkadaşının yanında.

– Ne oldu? diye soruyor. Berbat görünüyorsun.

– Bin, diye emrediyor Connor, Mustang'i işaret ederek.

– Bu araba da kimin?

– Hadi, sallanma. Yolda anlatırım.

Connor direksiyona geçiyor ve arabayı Loop'a doğru sürmeye başlıyor. Beş dakika gittikten sonra, Mark'a dönüp soruyor:

– Sana ne derdim, hatırlıyor musun? Bir gün, okumak için kendini buradan kurtarma şansın olacak.

– Tabii ki hatırlıyorum.

– Al işte, şansın, diyor, satıcıların evinden aldığı madeni çantayı ona uzatarak.

Mark, Bond çantayı açıyor ve ıslığı çalıyor.

– Bu para da ne!

– Okul paranı bununla ödeyeceksin.

– Ama...

– Dinle, fazla zamanımız yok, bu yüzden işi zorlaştırma.

Connor ceplerini karıştırıyor ve ona bir tren bileti uzatıyor.

– Seni Grand Central Garı'na götürüyorum. Saat altı on beşte kalkan bir New York treni var. Parayı üzerinde götürüyorsun ve bir daha asla buraya ayak basmıyorsun. Anlaşıldı mı?

– Ya sen, ne zaman geleceksin?

– Hiçbir zaman, diye cevap veriyor Connor, garın yeraltı otoparkına girerken.

* * *

Saat sabah altı

İki genç, paralı bir park yerinde duran arabada yan yana otu-

ruyorlar. Connor anlatacaklarını bitirmişti. Mark şokta.

– Artık gitmen gerek, diyor Connor, saatine bakarak. Tren az sonra kalkacak.

– Peki ama sen ne yapacaksın? diye soruyor Mark, panik içinde.

– Gidip polise teslim olacağım, diye cevap veriyor Connor, Mustang'den çıkarken.

Mark da arabadan iniyor ve arkadaşının arkasından yürüyor.

– Sensiz hiçbir yere gitmem!

– Sızlanmayı kes! diyor Connor, sinirle. Benim kurtulmama imkân yok, her şey bitti! Her yerde iz bıraktım. Polisin beni bulması iki saat bile sürmez.

– Orası kesin değil, diyor Mark. Yangın geride iz bırakmaz. Hem sonra, o iki tipe kim üzülecek? Kimse! Polis çeteler arasında bir hesaplaşma olduğunu sanacak, hepsi bu.

İki delikanlı perona varıyor. Sabahın bu saatinde bile hat boylarında koşuşturan çok sayıda yolcu var.

– Hadi, diyor Connor. Sana bol şans, dostum.

– Benimle gel! diye bağırıyor Mark, vagona çıkarken. Hep demez miydik birlikte gideceğiz diye?

Bir şey eklemek istiyor, ama trenin kalkmak üzere olduğunu duyuran tiz bir düdük sesi, Mark'ın sesini bastırıyor.

Peronda kalan Connor, arkadaşının tekrar konuşmasına fırsat bırakmıyor.

– Dinle beni, Mark. Güçlü olman lazım. Sen yeni bir hayata başlayabilirsin, ama benim için çok geç: Artık hiçbir şeye gücüm yok, artık bir hiçim.

– Her şey geçecek, sana yardım edeceğim! İkimiz hep birlikte direndik. Bu şekilde ayakta kaldık!

İstasyon şefi kapıların kapanıp kapanmadığını kontrol ediyor.

Connor peronda birkaç adım atıyor. Birden, içinde biriken bütün korku yüzeye çıkıyor. Tir tir titrediğini, ateşinin yükseldiğini hissediyor. Kafasında her şey birbirine karışıyor. Sesler bozulup işitilmez oluyor. Birden, mutlak sessizlik. Sendeliyor ve yere yığılıyor.

Mark perona atlıyor. Arkadaşına doğru eğiliyor, onu kollarının altından tutup bütün gücüyle vagona çekiyor.

Son bir düdükten sonra, tren tıslamalar ve sarsıntılarla hareket geçiyor.

* * *

Lokomotif gardan çıkarken, güneşin ilk ışıkları üzerine vuruyor. Mark camdan dışarı baktığında turuncuya çalan kırmızı bir ışığın bulutları deldiğini görüyor.

Göğün bu sabahki rengini hayatı boyunca unutmayacak.

İkisinin birlikte gittikleri o sabahki rengini.

21

Bulutların ötesinde

Bizler ceviz gibiyizdir,
Keşfedilmek için kırılmamız gerekir.

Halil Cibran

Bugün
Uçakta
Saat on beş

Uzakta.

Uçağın altında, çok uzaklarda, kalın bir bulut tabakası manzarayı tamamen kamufle ederek, Süper Jumbo Jet'i insanların dünyasından biraz daha yalıtıyordu.

Mark bütün sırlarını böyle açtığına inanamıyordu. Çocukluğuna yaptığı bu yolculuk Nicole'ün ihanetini bir an için unutmasını sağlamış ve ona iyi gelmişti. Bir yerde, açılmak üzerinden bir yük kaldırmıştı.

Aradan geçen onca zamandan sonra, geriye dönüp baktığında kat ettikleri yolu daha iyi görüyordu. On beş yıl arayla, önce arkadaşının hayatına, sonra kendisininkine birer bomba düşmüştü. Bombalardan birinin Connor'ı yok etmesine ramak kalmış ve onu katil yapmıştı. Diğeri –Layla'nın kaçırılması– Mark'ı ölümün eşiğine götüren bir özyıkım sürecine sokmuştu. Her iki durumda da, sadece mücadele ve biraz şansla hayatta kalmışlardı.

Evie, Mark'ın hikâyesini büyülenerek dinlemişti. Genç kız, Connor'ın çocukluğunda kendi hikâyesinin bir yansımasını görüyordu. Connor daha genç bir yaşta, onun bugün kendine sorduğu aynı sorularla yüzleşmek zorunda kalmıştı: Acıyla nasıl baş edilir? Uğranılan bir zarara verilecek en iyi karşılık intikam mıdır?

Uçağın penceresine doğru eğildi ve bulut deryasına bakarken içinde bir sonsuzluk duygusu oluştu.

Bunun üzerine, gözlerini yumdu ve kendi hatıralarına daldı...

22

Evie
Dördüncü flash-back

New York
2006 Noel gecesi
Saat sabah iki buçuk

Hava buz gibiydi ve ayaz vardı.

Soğuktan her yeri uyuşan Evie, Greenwich Village'ın ortasında amaçsızca dolaşıyordu. Sabahtan beri hiçbir şey yemediğinden, karnının guruldadığını hissediyordu. Kasları ve eklem yerleri ağrıyor, soluğu ağzından çıkar çıkmaz buharlaşıyordu. Üç haftadır New York'taydı ve biriktirdiği azıcık para güneşin altındaki kar gibi erimiş, cebinde bir dolar para kalmamıştı. İlk başta, Harlem'deki sefil bir otele, daha sonra Amsterdam Caddesi'ndeki bir barınağa sığınmıştı, ama bu gece nerede yatacağını bilmiyordu. Halbuki, bir on gün daha dayanması gerekiyordu: Craig Davis'i öldürmek için bu kadar zamana ihtiyacı vardı. Annesinin katilinin çalışmakta olduğu hastaneye gitmiş, ama doktor beyin Avrupa'da ailesiyle yılbaşı tatilinde olduğunu öğrenmişti. Adamın ocak ayının ilk haftasında dönmesi bekleniyordu. Neyse neydi, Evie sonuna kadar bekleyecekti. *Revenge is a dish best savored cold...*[9]

Çevredeki burjuva binalarında Noel partilerinin sonuna yaklaşılıyordu. Pencerelerden eğlence sesleri geliyor, müzikler ve kahkahalar duyuluyordu. Altıncı Cadde'de, *Noel ruhunu yaşatın!* yazan ışıklı bir pano gördü. Sonra, biraz ileride: *Bu gece her şey mümkün!* yazan bir başka pano. Gözlerini havaya kaldırdı. Onun günlük yaşamında ailenin, geleneklerin, düşlerin asla yeri olmamıştı. "Noel ruhu" dedikleri şeye gelince, eski filmlerde görülen ve gerçekte hiçbir zaman var olmamış bir zırvaydı. Ya da uzun süre ölmüş ve yerini doymak bilmez bir tüketim çılgınlığına bırakmıştı.

Metalik gri renkte gıcır gıcır bir Aston Martin hızla önünden geçip birkaç metre ötedeki kırmızı ışıkta durdu. Evie arabanın hizasına geldiğinde, ön yolcu koltuğuna rasgele atılmış siyah deri çantayı

9. İntikam, soğuk yenen bir yemektir. (ç.n.)

ve kilitlerin açık olduğunu gördü. Durdu ve kendisini belli etmemek için geri geri üç adım attı. Direksiyona dayanmış, durumu iyi görünmeyen bir adam, gözlerini ovuşturuyordu. Evie tereddüt etti. Hayatında hiçbir şey çalmamıştı, ama kapıyı açmak, çantayı kapmak ve koşarak uzaklaşmak öyle kolay görünüyordu ki. Böyle bir araba bir servet ederdi, Louis Vuitton deri çantanın da taklit olmadığı kesindi. İçinde yüzlerce dolar nakit para olduğuna bahse girerdi. Üstelik, çantayı satabilirse eline epeyce bir para daha geçerdi. Bu şekilde en az iki hafta daha idare edebilirdi. İntikamını alabilirdi.

Arabanın içinde, adam cep telefonunu bir çağrıyı cevaplamak üzere eline almıştı. Evie kaşla göz arasında yan kapıyı açtı ve ganimetini kapıp koşarak uzaklaşmaya başladı. Elli metre kadar sonra yüzünü ekşiterek arkasına döndü: Arkasından koşan adamın çabucak pes edeceğini düşünmüştü. Ne yazık ki, gençti ve hızlı koşuyordu.

Adi herif!

Kar hâlâ lapa lapa yağıyor, yerler jilet gibi kayıyordu. Evie adamın arkasından yetişeceğini anlayınca, ezilme tehlikesini göze alıp ansızın arabaların arasına atlayarak karşıya geçti. Ama bu bir işe yaramadı. Adam arkasından yetişti ve birkaç saniye sonra üzerine atılıp onu sert bir hareketle buzlu kaldırıma serdi. Genç kızın başı kaldırıma çarptı, ama kar çarpmanın şiddetini azalttı.

– Ver onu bana! diye emretti adam, kolunu arkasına bükerek.

* * *

02.37

– Bırakın beni! diye haykırdı Evie, adamın elinden kurtulmak için debelenirken.

Adam çantasını geri almıştı, ama hâlâ kolunu sıkı sıkı tutuyordu. Sonra, onu bir sokak lambasının altına sürükledi. Evie lambanın ışığında adamı inceledi. İnce uzun, yorgun yüzlü, klas giyimli, yakışıklı bir esmerdi. Kaygısını ele veren karanlık bakışları ve çatık kaşları olmasa, Hugo Boss'un son kataloğundan çıktığı söylenebilirdi.

Bu adamla daha önce bir yerde karşılaşmıştı.

Ama nerede?

– Adın ne senin? diye sordu adam.

– S..TİR OL GİT! diye küfretti Evie.

* * *

02.40

– Dinle beni, ben doktorum, sana geceyi geçireceğin bir yer bulabilirim.

– Beni kurtarmak istiyorsun, öyle mi?

– Sana yardım etmek istiyorum.

– Ben senden yardım falan istemiyorum!

* * *

02.42

– Sana sıcak bir yemek yedireyim, diye önerdi adam.

* * *

02.43

– Ben gidiyorum, senin yemeğini falan istemiyorum.

* * *

03.01

Evie suni deri kaplı bir kanepeye oturmuş, camın arkasında sigara içen adama bakarak hamburgerini bitiriyordu. Doktor olduğunu söylüyordu, ama bu doğru muydu? Ona yardım etmek istediğini söylüyordu, ama samimi miydi? İnsanlara güvenmemeyi o kadar iyi öğrenmişti ki, adamın davranışlarındaki her şey kafasını karıştırıyordu. Ona güvenmeyi isterdi istemesine, ama hayal kırıklığına uğramaktan çok korkuyordu.

– Nasıldı bakalım hamburger? diye sordu adam, dönüp yanına otururken.

* * *

03.14

– Bekle! diye bağırdı adam, onu durdurmak için. Böyle çekip gidemezsin. Çok soğuk, tehlikeli bu. Sana geceyi geçirmen için bir yer bulayım.

Evie yaklaşırken ona baktı, ama cevap vermeye gerek bile duymadan başını iki yana salladı.

– Hiç olmazsa bunu al, dedi adam, kartvizitini cebine sokuşturarak. Olur da fikrini değiştirirsen...

Ama Evie böyle bir şey olmayacağını biliyordu.

* * *

03.45

Adamın yanından ayrılalı yarım saat oluyor ve daha şimdiden buna pişman olmaya başladı bile. O kadar üşüyor ki, narin kemikleri âdeta birbirine çarpıyor. Çocukluğundan beri yeminli düşmanı olan migren bütün şiddetiyle kendini hatırlatıyor; baş ağrısından midesi bulanıyor ve dermansızlıktan ilerleyemediği için kaldırımın ortasında durmak zorunda kalıyor.

Çevredeki birkaç binayı inceliyor. Bazılarının, girişte nöbet tutan gece bekçileri var. Diğerlerinin –önünde durduğu bina gibilerinin– bekçisi yok, ama kapıları şifreyle açılıyor. Pek çok dairede, son davetliler artık kalkma hazırlığında. Her halükârda, iyice sarhoş üç çiftin hep birlikte Paradiso Apartmanı'ndan çıkmakta olduğu, Fenweet Sokağı 37 numarada olan bu.

Evie onlara kapıyı tutuyor ve karışıklıktan yararlanıp burada oturduğunu sanmalarını sağlıyor. Asansörü çağırır gibi yapıyor, onlar gidince de kendine birkaç saat uyuyabileceği bir köşe aramaya başlıyor. Kilerlere inen kapının yanında, biraz geride bir köşe buluyor. Sıcak değil, ama hiç yoktan iyidir. Sırtını duvara verip oturuyor, paltosunun içinde tespihböceği gibi büzülüyor ve gözlerini yumup yoluna çıkan o adamı düşünmeye başlıyor. Ağzını açıp onunla konuşmaya başlar başlamaz, sanki onu uzun zamandır tanıyormuş gibi tuhaf bir yakınlık hissetmişti adama karşı. Konuşurlarken adını söylememişti, ama Evie birden, ona kartvizitini verdiğini hatırlıyor. Cebini karıştırıp çıkardığı küçük kartı gözlerinin önüne tutuyor. Zayıf aydınlatmaya rağmen, doktorun adını sökmeyi başarıyor ve ansızın beynine bir balyoz yemiş gibi oluyor.

Adam, Connor McCoy'muş!

Evie derhal ayağa fırlıyor. Otomatiği yakıyor ve çantasından Las Vegas'taki Oasis Otel'de çalışırken odalardan birinde bulduğu kitabı çıkarıyor. Kitabı o zamandan beri, onu kötülüklerden koruma gücüne sahip bir nazarlık gibi sürekli yanında taşıyor.

Hayatta Kalmak
Connor McCoy

Kitabın arka kapağını çevirip gizemli muhatabının, kimliğini doğrulayan fotoğrafına bakıyor. Yüzünün ona neden tanıdık geldiğini şimdi anlıyor. Ne kadar aptal olduğunu düşünüyor. Bu dünyada karşılaşmayı düşlediği tek insanı elinden kaçırmıştı. Çabuk olmalı! Gidip onu bulma kararıyla eşyalarını topluyor.

Tam binadan çıkmak üzereyken, sirenlerini bağırtarak kapının önüne park etmekte olan bir polis arabası görüyor. Polislerin onun için geldiklerini derhal anlıyor. Binada oturanlar içeride sesler duyup karakola haber vermiş olmalı. Varlıklı semtlerin ayrıcalığı: New York polisi devriye göndermek için saatlerce beklemez.

Sanki Bin Ladin'i tutuklamaya gelmiş gibi tepeden tırnağa silahlı ve dev yapılı iki polis arabadan fırlıyor.

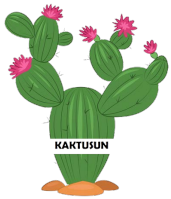
– İşte, orada! diye bağırıyor polislerden biri, el fenerini girişe doğru tutarak.

Kapı şifresini girip, elleri silahlarının üzerinde, içeri dalıyorlar.

– Hadi, Küçükhanım, olay çıkarmadan bizi izleyin bakalım.

23

Parola

Başkalarının sırlarını bilmek
baş döndürücü bir kudret sağlar.

Michael Connelly

Bugün
Uçakta
Saat on altı

714 sefer sayılı uçağın yolcularının epeyce bir kısmı mantarlı risotto ile elmalı krepten oluşan öğle yemeğini yemiş, şekerleme yapıyordu. Diğerleri, kulaklarında kulaklıklar, şirketin sunduğu filmlerden ya da müzik programlarından birine dalıp gitmişti.

Gözleri kapalı olan ve düzenli aralıklarla soluyan Evie, düşler ülkesinde Layla'yla buluşmuştu. Yere inmek için sabırsızlanan Mark, koltuğunda bir sağa bir sola dönüyor, saatine endişeli bakışlar atıyordu. Büyük bir telaş içindeydi. Nicole'ün şaşırtıcı davranışının nedenini anlamak için New York'a varmayı bekleyemezdi. Bir şey yapmak zorundaydı.

Hemen.

Sağındaki koridora doğru eğildi. İki sıra önünde, kravatlı ve gergin bir şirket yöneticisi heyecanla internetten borsa endekslerini tarıyordu. Birden zihninde bir ampul yanan Mark, yerinden kalktı ve elinde Evie'nin çok az bir kısmını içtiği portakal suyu bardağıyla koridordan aşağı doğru yürüdü. Kurbanının yanına geldiğinde, sendeler gibi yapıp meyve suyunu işadamının gömleğine ve pantolonuna deviriverdi.

– BİRAZ DİKKAT ETSENİZE! diye bağırdı, üstü başı rezil olan adam.

– Gerçekten üzgünüm, diye özür diledi Mark, ezilip büzülerek.

Bu arada cebinden bir kâğıt mendil çıkarmış, meyve suyunu kâğıda emdirecek yerde iyice yaymaya çalışıyor, yapış yapış olacak şekilde lekeyi büyütüyordu.

– Bırakın! diye azarladı kurbanı, böyle sakar bir hödüğün elinden bir an önce kurtulma telaşıyla. Ben suyla çıkarırım.

Koltuğundan kalktı, klavyeye dökülen birkaç damla meyve suyunu dikkatle silip bilgisayarını bagaj gözüne yerleştirdikten sonra, homurdana homurdana tuvalete doğru yürüdü.

– ... bin dolarlık Kenzo takım... Japonlarla toplantı... hisse senetleri...

Mark yoluna devam eder gibi yaptıktan sonra geri döndü. Portakal rengi güneş ışınlarından korunmak için storların çoğu indirilmiş olduğundan, uçağın içi şekerleme yapmaya ya da film seyretmeye uygun bir loşluğa gömülmüştü.

Mark olabildiğince doğal hareketlerle bagaj dolabını açtı ve bilgisayarı alıp yerine döndü. Uçağın arka tarafına doğru bir göz attı. Tuvaletin kapısında kuyruk vardı. Şansı yaver giderse, adam bilgisayarını kaybettiğini anlayana kadar, önünde on dakika kadar bir zaman var demekti.

Bilgisayarı kılıfından çıkardı ve dikkatle açtı. Yolculara dağıtılan broşürde, teknolojik bir yenilik sayesinde yüksek hızda internete kablosuz bağlanılabildiğini okumuştu. İnternet Explorer ikonunu tıkladı.

Google'ın web sayfası açıldı. "Telefon rehberi" yazıp arama motorunun önerdiği sitelerden birine girdi. Rehberde, öğleden sonra Nicole'e ulaştığı telefon numarasını kodladı. Arama sadece birkaç saniye sürdü ve şu tuhaf sonucu verdi:

Dr. Connor McCoy, Psikiyatr
Time Warner Center
10, Columbus Circle
New York 100119

Numara Connor'ın yeni muayenehanesininkiydi demek! Nicole'den telefonu kapatmasını isteyen ses en iyi dostuna aitti. Artık bundan emindi. Ama sesi neden anında tanımamıştı? Hem karısının Connor'ın yanında ne işi vardı?

Araştırmasına nasıl devam edeceğini bilemeden, birkaç saniye afallamış bir halde kalakaldı. Eğer doğru hatırlıyorsa, Nicole eskiden, evden uzaktayken mail'lerine bakmak için bir Hotmail hesabı kullanıyordu. Hotmail'i açıp kullanıcı adı kutusuna "nicole.hathaway" yazdı.

Şimdi, imleç şifreyi yazması için bir görünüp bir kayboluyordu. Ama o şifreyi bilmiyordu.

Onunla yaşadığı bütün o yıllar boyunca hiç kıskançlık etmemişti. Evlilikleri karşılıklı güvene dayanıyordu ve Mark asla karısının çantasını karıştırmaya ya da ajandasına kayıtlı randevularına bakmaya yeltenmemişti.

Belki de yapmalıydı...

Bilgisayardan fazla anlamazdı, ama bir şifre kırma programı olsa mutlaka karısının hesabına girmesini sağlardı. Ne yazık ki elinin altında böyle bir araç yoktu. Kullanabileceği tek şey beyniydi ve bu yeterli değildi. En mahir terapistler bile, basit bir psikolojik analizden hareketle bir şifreyi tahmin edemezlerdi. Ya da, bunu beş dakika içinde yapamazlardı. Mark gene de birkaç denemede bulunmadan pes etmek istemiyordu.

İnsanlar şifre olarak ne seçerler? Sağduyusu ona önce şu cevapları verdirdi: soyadları, isimleri, eşlerinin ismi, çocuklarının ismi, ev hayvanlarının ismi...

Dolayısıyla, hepsini sırayla denedi:
nicole
hathaway
layla
mark
pyewacket (Siyam kedilerinin adı)

Hiçbir sonuç alamadı.
Bunun üzerine rakamlara geçti:
06.06.74 (Nicole'ün doğum tarihi)
19.08.72 (kendi doğum tarihi)
15.05.96 (tanıştıkları tarih)
10.09.96 (evlendikleri tarih)
11.01.97 (Layla'nın doğum tarihi)

Noktaları kaldırarak denedi. Ardından, noktaların yerine "/" işaretleri koyarak. Hatta, belki tutar diye, yılları dört rakamlı girerek.

Hiçbir sonuç alamadı.
Başka ne olabilirdi?

Sonra aklına ne gelirse girdi: telefon numaralarını, plaka numaralarını, sosyal güvenlik numaralarını... Karısının boyunu, ayakkabı numarasını ve kilosunu da denedi. Ve de şunları:

En sevdiği renk?
beyaz

En sevdiği roman?
the-prince-of-tides
the.prince.of.tides
theprinceoftides

En sevdiği film?
ruhlarin-kacisi
ruhlarin.kacisi
ruhlarınkacisi
Ama hayal kurmamak gerekiyordu.

Bunun üzerine gözlerini yumdu. Nicole'ün bir konserden sonra, sahneden seyircileri selamlarkenki ışıl ışıl görüntüsü gözlerinin önünde belirdi.

keman

Peşinden, karısının en beğendiği ya da eserlerini kaydettiği veya konserlerde seslendirdiği bestecilerin isimleri geldi:

MOZART
BACH
BEETHOVEN
MENDELSSOHN
ÇAYKOVSKİ
BRAHMS
BARBER
STRAVİNSKİ

Hayır, yanlış yoldaydı. *Aklını başka türlü çalıştır.* Şimdi, beyni yıldırım hızıyla çalışıyordu. Şifrelerin, onları oluşturanların kişiliğinin mahrem bir yönünü açığa vurduğu ilkesinden hareketle, onun tanıdığı Nicole'ün, duygusal açıdan kendisi için değerli bir formül seçmiş olması gerektiğini düşünüyordu: Aile bağlarını ya da Mark'la olan aşk ilişkisini yücelten bir şey olmalıydı bu.

Ama Nicole aynı zamanda temkinli bir insandı. Birkaç yıl önce, birileri internet üzerinden banka hesaplarına girmeye çalıştığında, bundan çok olumsuz etkilenmişti. Mark, güvenliğini artırmak için, karısının rakamlar, harfler ya da simgeleri karıştırarak bir şifre belirlediğine bahse girerdi. O dönemde bankadaki görevlinin salık verdiği gibi, aynı zamanda uzun da olan bir şifre.

Ayrıca mail'lerini her gün kontrol ettiği için şifrenin çok karışık bir şey olmaması gerekiyordu.

İşte araması gereken buydu: *bulması zor*, ama *akılda tutması* kolay bir parola.

Böyle bir şifre oluşturmanın en basit yolu kilit bir cümle üzerinden ilerlemekti: bir atasözü, bir şiir ya da şarkı sözü...

Hayır, Mark karısının daha kişisel bir şey seçtiğine bahse girebilirdi. Aşklarının özünü anlatacak kısacık bir cümle?

Mark birden işin ucunu kaçırdığını hissetti. Korkunç bir baş ağrısı şakaklarını matkap gibi deliyordu. Kafasının içinde her şey çorba olmuştu: şifreler, harfler, rakamlar, mesajlar, anılar... Dikkatini toplayabilmek için gözlerini yumdu. O zaman, karısının yüzü bulanık zihninde kendine bir yol açtı.

Sonra, bir dizi resim aynı anda zihnine hücum etti; sanki meçhul bir güç, kuvvetli ama bir o kadar da kısa yüzlerce flaşla beynini mitralyöz ateşine tutuyordu: ilk karşılaşma, ilk öpüşme, ilk sevişme, ilk tartışma, sevgili olarak çıktıkları ilk tatil...

Paris, Fransa.
Bir yaz gecesi.
Île de la Cité'de küçük bir meydan.
Bir restoran›n teras›.
Bafl bafla bir akflam yeme i.
Bir evlenme teklifi.
Meydanda, ulu ç›narlar.
A açlardan birinin gövdesine
çak›yla kaz›nm›fl bir yaz›.
Alt›nda bir tarih.
Onlardan birkaç y›l önce buradan geçmifl âfl›k bir çift.
Mark ve Nicole yaz›n›n karfl›s›nda bir an konuflmadan duruyorlar.
Sonra birbirlerine, ayn› cümleyi alyanslar›n›n içine yazd›rma sözü veriyorlar.

Mark sağ elini sol elinin yüzükparmağının üzerine koydu. Alyansı hâlâ parmağındaydı. Ayrılığa, sokak yaşamına, her şeye direnmiş, kaybolmamıştı... Yüzüğü güçlükle parmağından çıkardı ve içine kazınmış yazıyı okudu:

aşkın olduğu yerde
asla gece olmaz

Bir damla yaş, yüzünden süzülerek klavyenin üzerine damladı. Mark o zaman bulduğunu anladı.

Cümle çok uzun olduğu ve parolaya ayrılan alana sığmayacağı için, sözcüklerden her birinin ilk harfini girmekle yetindi:

aoyago

Geçersiz parola.

Normaldi bu: Bir tarih eklemek gerekiyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra, doğruluk ihtimali en yüksek olanın tanışma tarihleri olduğuna karar verdi. Giderek artan bir heyecanla yeniden denedi:

aoyago150596

Sonra ENTER tuşuna bastı.

Bu defa, site parolayı kabul etti. Web sayfası yeniden yüklendi ve Nicole Hathaway'in mektup kutusu açıldı.

* * *

Yüzlerce mesaj vardı. Çoğu Nicole'ün seyahatlerini organize eden ve programını yöneten menajeri Sonja'dandı. Mesajların yaklaşık üçte biri spam'di: *"bedava viagra"*, *"penisini büyüt"*, *"tsunamiye bağış yap"* ve benzeri dolandırıcılık hileleri. Birkaç hayranının Nicole'ü konserde dinledikten sonra yolladıkları, ona iltifatlar düzen tebrik mesajları. Birkaç eleştiri: *Anne-Sophie Mutter'le*[10] *karşılaştırılamazsınız bile* ya da *Müzik şirketleri sizi yeteneğiniz için değil, güzel kızınız için seçti* ya da *Sizin yerinizde olsam kızımın kayboluşu üzerinden para kazanmaktan utanç duyardım.*

Hoştu, ama güneşin altında yeni hiçbir şey yoktu. Nicole iki yıl önce de bu tür mesajlar alıyordu. Mark, Connor'dan gelmiş bir mail var mı diye baktı, ama bulamadı. Gene de bir mesaj dikkatini çekti, çünkü ekinde bir video dosyası vardı. Göndereni belli olmayan mesajın metin kısmı boştu. Sadece, kendiliğinden açılan bir QuickTime dosyası.

Mark yüzünü bilgisayara yaklaştırdı. İzleme penceresi küçük, siyah-beyaz görüntü kalitesizdi. Çok geçmeden, bunun bir gözetim kamerası tarafından kaydedilmiş bir film olduğunu anladı.

Ekranda Layla'nın yüzü belirdiğinde kanı dondu ve çevresinde dünya durmuş gibi oldu.

10. **Bilhassa** Mozart ve Beethoven yorumlarıyla tanınan ünlü Alman kemancı.

24

The Good Life

Hayatın en güzel günleri "Daha erken" demekle geçer, sonra "Çok geç" olur.

Gustave Flaubert

Bugün
Uçakta
Saat on altı yirmi

Mark ışıldayan gözlerini ekrandan ayıramıyordu. Sanki ağır çekim bir film izliyordu. Sahnenin, kızının kaçırıldığı gün kaydedilmiş olduğunu anlaması uzun sürmemişti. O gün Layla'nın üzerinde olan kapüşonlu sweet-shirt ile ona olaydan bir hafta önce satın aldığı, küçük pelüş Shrek'i hemen tanıdı.

Mark şaşkınlıktan donakalmış vaziyetteydi, çünkü polis ona hep güvenlik kameralarının kızının hiçbir görüntüsünü yakalamadığını belirtmişti. Artık, soruşturmayla ilgili karanlık noktaların, kızının kaçırılmasından başka şeyleri de gizliyor olması gerektiğini kavrıyordu. Ve bu video, tüm inkârlarına rağmen, polislerin ona hiçbir zaman söylemedikleri şeyler bildiğinin kanıtıydı.

Film ilerledikçe görüntü bozuluyor ve sekmeler çoğalıyordu. Mark Layla'nın bulunduğu yeri bile göremiyordu. Herhalde mağazanın dışındaydı, çünkü etraf karanlıktı ve görüntüdeki parazitler yüzünü kısmen örtüyordu.

Korkudan gözlerini birkaç saniyeliğine ekrandan ayırdı ve elinde olmadan, yan koltukta hâlâ mışıl mışıl uyumakta olan Layla'ya döndü. Onu yeniden kaybetmekten o kadar korkuyordu ki, soluk aldığından emin olmak için kulağını kızına yaklaştırdı.

İçi rahatlayınca yeniden bilgisayar(ın)a döndü ve iki dakika on saniye sürmesi gereken videonun başladıktan bir dakika otuz saniye sonra durduğunu fark etti. Mark önce teknik bir sorun olduğunu sandı. Defalarca PLAY tuşuna bastı, filmi tekrar başlattı, ama hiçbir işe yaramadı: Görüntü yine, film bitmeden kırk sani-

ye önce dondu. Öfke ve hayal kırıklığı içinde, derin bir of çekti.

Sinirleriyle kim böyle oynuyordu? O kırk saniye içinde neler olmuştu?

– HEY, NE YAPTIĞINIZI SANIYORSUNUZ? O BENİM BİLGİSAYARIM!

Mark sıçrayarak uyanır gibi başını kaldırdı. Bay Portakal Suyu sert bir hareketle bilgisayarı elinden kaptı.

– Sadece bakmak için almıştım, diyerek kendini savunmaya çalıştı Mark.

– Bakmak mı? Yemeyin beni!

– Sadece, bir yerine bir şey olmadığından emin olmak istemiştim, diye açıkladı Mark, gene salak rolüne bürünerek. Sakarlığım yüzünden bilgisayarınızı bozdum diye korktum ve inanın, öyle olsaydı...

Ama adam aptal değildi:

– Şikâyette bulunmak istiyorum, diye bağırdı, diğer yolcuları şahit tutmaya çalışarak.

Bu sırada, bir hostes ortalığı yatıştırmak için yanlarına gelmişti bile. Mark'ın içinden bir ses, sükûnetini korumasının ve çıkıntılık etmemesinin lehine olacağını söyledi. Beriki, heyecanla durumu açıklamaya çalışıyordu.

– Bu olayı kaptan pilota bildirmek istiyorum, diye tekrarladı birkaç kez, kelimelerin üzerine basa basa.

– Pekâlâ, Beyefendi. Kendisini durumdan haberdar edeceğiz, diye söz verdi hostes.

Bunu söyledikten sonra, Bay Portakal Suyu'nu yerine götürdü ve ona, *Yerine otur ve çeneni kapa. Olay kapanmıştır* diyen zoraki bir tebessümle baktı.

* * *

– Baba, dondurmam nerede?

Bu küçük ağız dalaşı, Evie ve Layla'yı uykularından uyandırmıştı.

Mark onlara doğru döndü ve neredeyse anında, sorunlarını geri plana atarak, keyifli bir ifade takındı.

– Pekâlâ kızlar, dedi ellerini birbirine vurarak, şu dondurmayı yiyor muyuz artık?

– Eveet! diye bağırdı Layla, coşkuyla.

Mark kızını elinden tuttu ve onlarla beraber gelmesi için Evie'ye işaret etti. Üçü birlikte üst kabine çıkıp Floridita'da otu-

racak bir yer bakmak için merdivenlere doğru yürüdü. Mark'ın bir süre önce gidip içki içtiği *lounge-bar* şimdi iyice bir çay salonuna benzemişti. Barmen Isaac, kalabalıkla baş etmek için yanına iki yardımcı almıştı. Üçü, çocuksu bir neşe içinde ve şaşırtıcı bir el çabukluğuyla, birbirinden etkileyici kokteyller ve kuplar hazırlıyorlardı.

Bir masa boşalınca, gidip ilk oturan Layla oldu. Tatlı mönüsünü Kutsal Kâse'yi tutar gibi eline alıp ağız sulandırıcı tatlılara bakmaya başladı. Mark ve Evie küçük kızın tavırlarına gülüşerek yanına gittiler. Mark, Alyson Harrison'ı görme umuduyla gözleriyle kalabalığı taradı, ama zengin vâris bardan ayrılmıştı.

Ismarladıkları *Frozen Hot Chocolate*'i, Isaac üç kaşık ve üç pipetle birlikte masalarına bizzat getirdi. Masanın ortasına bıraktığı akvaryum büyüklüğündeki devasa cam kâsede, kakao sosunun içinde yüzen, üzeri dağ gibi kremayla kaplı on küsur top dondurma vardı; dondurmaların hepsi çikolatalıydı, ama her biri farklı bir çeşitti.

– Yavaş ye, diye uyardı Mark, iştahla dondurmaya saldıran Layla'yı. Kimse gelip kapmayacak önünden!

Küçük kız ağzında pipet, burnu krema içinde, erimiş çikolatayı büyük bir zevkle içine çekiyordu. Evie onunla tatlı tatlı dalga geçtikten sonra, keyifle dondurmayı yemeye başladı. Mark, genç kızın dudaklarında ilk kez bir gülümseme görüyordu ve bu onu mutlu etti. Evie'nin anlattığı hayat hikâyesinden ve intikam arzusundan çok etkilenmişti. Kızın ona hikâyenin sonunu anlatmamış olmasına üzülüyordu, ama içinden bir ses New York'a inmeden önce başka şeyler de duyacağını söylüyordu. Bu yolculuğun çok yoğun geçtiği, birçok karşılaşmaya vesile olduğu ve sürprizlerle dolu olduğu kesindi. İyisinden ve kötüsünden...

* * *

Evie tatlısını keyifle yerken, bir yandan da şefkatle Mark ve Layla'yı süzüyordu. Doktorun kızıyla ilişkisinde içine dokunan bir şey vardı. Hiçbir zaman gerçek bir ailesi olmayan genç kız, hem sağlam hem de kırılgan olduğunu hissettiği bu adamın, çocuğuyla, başlarına o felaket gelmeden önceki sıcak ilişkiyi yeniden kurduğunu gördükçe duygulanıyordu.

Isaac barda müziğin sesini biraz açmıştı. Bara hoş bir hava hâkimdi. Evie şahane çikolata sosundan bir kaşık daha aldıktan sonra, iyice tadına varmak için gözlerini yumdu. Gözlerini açma-

dan, John Coltrane'in saksofonunun ritmine uyarak başını sallamaya başladı; uzun zamandır tanımadığı bir sükûnet ve huzur anı yaşadığının farkındaydı.

Bir kez daha, tüm düşüncelerinin Connor'da yoğunlaştığını fark etti; Mark'ın hikâyesi Connor'ı ona daha da yakınlaştırmıştı. Onun yaşındayken, Connor korkak değildi. Eyleme geçmeye cesaret etmişti. Göze göz, dişe diş intikamını almış, sonra ülkenin en yenilikçi doktorlarından biri olma gücünü bulmuştu. Hayat karşısında güzel bir zafer.

Ama intikamını alması acısını hafifletmiş miydi?

Gözlerini açtığında, Mark'a sorduğu soru bu oldu.

25

Mark & Connor
Üçüncü flash-back

1989-1995: THE FRESHMAN YEARS[11]

Mark ve Connor yağmurlu bir ekim günü, öğleden sonra Manhattan'a ayak basıyorlar.

Tam on yedi yaşındalar.

Sefil mahallelerinde Central Park, Washington Square, Dünya Ticaret Merkezi ve Özgürlük Anıtı gibi sözcükleri kendilerine tekrarlayarak, New York'u o kadar sık düşlemişlerdi ki.

Karşılarında, filmlerde gördüklerinden tamamen farklı bir manzara var.

Trenden iner inmez, şehre kasvetli ve buz gibi bir hava veren göğün kurşuni rengini görüp tokat yemiş gibi oluyorlar.

Soğuğu ise içlerinde hissediyorlar.

Onlar yarının neler getireceğinden tümüyle habersiz iki kaçak çocuk. Belki de polis izlerini bulacak. Belki de kaçışları öngördüklerinden daha erken son bulacak ve her şey bir hapishanenin iğrenç hücresinde noktalanacak.

Bu arada, hayatta kalmaları gerekiyor.

* * *

Mark dümeni ele alıyor. Övünçle söylediği gibi akıllı ve becerikli olduğunu kanıtlama zamanı geldi. Ne yapacağını bilemeyen ve giderek depresifleşen bir Connor'ın karşısında kesin mücadeleye kararlı; işe, New York Üniversitesi yakınlarında küçük bir daire bulmakla başlıyor. Ardından, canını dişine takarak, fakülteye kayıt başvuruları sırasında karşılarına çıkan idari sorunlarla boğuşuyor. Neyse ki maddi sıkıntıları yok. Connor'ın satıcıların

11. Üniversitenin ilk yılları.

evinde el koyduğu, âdeta gökten inen uyuşturucu parası sayesinde, kiralarını ve okul paralarının bir bölümünü ödeyebilecekler. Bir ayın sonunda, yıllardır hayalini kurdukları, üzerlerinde adlarının yazılı olduğu öğrenci kimlikleri ellerine geçiyor ve heyecanla ders kitaplarına gömülüyorlar.

Ne istediklerini kesinlikle biliyorlar: Psikiyatri doktoralarını tamamlamak ve bir gün kendi muayenehanelerini açmak.

* * *

Saat sabahın üçü.

Connor banyonun kapısını itip ışığı yakıyor. Yan odada uyuyan Mark'ı uyandırmamak için kapıyı arkasından kapatıyor. Ecza dolabı olarak kullandıkları çekmeceyi karıştırıyor, bir ilaç kutusunu alıp içinden iki hap çıkarıyor ve birkaç yudum suyla yutuyor. Bunlar bugün yuttuğu beşinci ya da altıncı hap. Prospektüste dört taneden fazla alınmaması gerektiği yazıyor, ama çok ağrısı var. Bir süre, aynadaki görüntüsünün karşısında, yabancı biriyle karşılaşmış gibi, sersemlemiş bir halde duruyor. Solgun ışığın altında pijamasının düğmelerini açıyor ve yama yama gövdesine büyülenmeyle karışık bir tiksintiyle bakıyor. Kısa bir süre önce, bu yaralı bedeni hayatının sonuna kadar taşıyacağını kavramıştı. Ellerinin ve göğsünün büyük bölümünde his yok, bacakları ise hâlâ korkunç sızlıyor ve onu ağrı kesicilere bağımlı hale getiriyor. Fiziksel ıstıraba, bir türlü düzelmeyen uyku sorunları ekleniyor. Uyuşturucu satıcılarından kurtulduğunu sanmıştı, ama neredeyse her gece rüyalarına girip kâbus görmesine neden oluyorlar. Istıraba son verdiğini sanmış, ama yerini daha da büyük bir ıstırap almıştı: bir katilin teninde yaşama ıstırabı.

Yatmak için yatağına dönerken, dehşet içinde, hayatının geri kalanını intikamının acı yükünü taşımakla geçireceğini anlıyor.

* * *

Connor'ın moralinin çok bozuk olduğu bir gece, Mark elinde telefonla odasına giriyor.

– Alo?

Hattın karşı tarafında, Loreena McCormick'in sesi. Mark kendi başına karar verip onu Chicago'dan aramıştı. Doktor hanım Connor'ın sesini duyduğu için çok heyecanlı, tedavisine devam etmesi

için onu New York'taki meslektaşlarından birine yönlendiriyor.

İnsan tek başına nadiren ayakta kalır...

* * *

Connor yavaş yavaş toparlanıyor. Mümkünse ağrı kesicileri almaktan kaçınıyor, yerine banyoları, masajları ve sıcak kompres uygulamalarını tercih ediyor.

Loreena'nın tavsiyeleri ve Mark sayesinde, kendine belli bir güven kazanıyor, ama başkalarının tepkilerinden hâlâ ürküyor. Yüzünde yanık olmaması iki tarafı keskin bir bıçak gibi, çünkü yüzü ne kadar çekiciyse, vücudu o kadar itici. Kızlarla ilişkilerinde hep aynı endişeyi yaşıyor: İlk bakışta ona bayılıyorlar, ama o hep onlara "kazık attığı" duygusunu yaşıyor. Sonunda onu reddedecekleri inancıyla, çoğunlukla sarılıp öpüşmekten ileriye gitmiyor ve eğer bir şey olursa, "terk edilen" olmak yerine "terk eden olmak" için acele ediyor.

* * *

Yıllar geçiyor.

Connor hâlâ uykusuzluk çekiyor, ama bunu bir avantaja çevirmeye çalışıyor. Uykusunda ona musallat olan satıcılardan kaçmak için, gecelerini ders çalışmakla geçiriyor ve tüm psikoloji kitaplarını yalayıp yutuyor. Çalışkanlığı ve kendini yetiştirme çabası hocalarını etkiliyor. Psikiyatri alanında çok önemli bir isim olan bir hocası, onu yanına asistan olarak alıyor ve her yere onunla birlikte gitme olanağını tanıyor. Böylece, Connor birkaç yıl içinde hapishanelerde, hastanelerde, engellilerin devam ettiği okullarda stajlar yapmaya başlıyor. Gittiği her yerde, herkesten ilgi görüyor. Uğradığı saldırı onu başkalarının acılarına son derece duyarlı bir insan yapmıştı; kendini aşırı bir duygusal kırılganlık halinde tutmaktan çekinmiyor. Kendisini hastalarına olabildiğince yakın hissetmek ve onlara daha fazla yardımcı olabilmek için bulduğu yol bu. Böyle bir tutumun taşıdığı risklerin farkında, ama bu, onun ödemeyi kabul ettiği bir bedel.

Gene de, insan ruhunun sırrı beyindeyse, eğitimini nöroloji okuyarak tamamlaması gerektiğini çabucak kavrıyor. Ve hep aynı tutkuyla, beyinde neler olup bittiğini anlamaya, düşüncenin derin sırlarını deşmeye, rüyaların ve bilinçdışının derinliklerine yolculuk etmeye devam ediyor.

* * *

1996-2001: THE GOLDEN YEARS[12]

Hayatımın kadını

15 nisan 1996

Bir ilkbahar sabahı, Mark Washington Square yakınlarındaki bir eczaneye giriyor. Belli belirsiz bir "günaydın" dedikten sonra sıraya geçiyor. Eczaneye akşamdan kalma baş ağrısını geçirmek için bir kutu aspirin almaya gelmişti. Önceki gece, New York Knicks nihayet Michael Jordan'ın Bulls'u karşısında bir maç kazanarak, sezon sonunda tansiyonu yeniden yükseltmişti. Mark maçtaydı! Bir servet ödeyerek kendisine karaborsadan bir bilet almış, ama buna değmişti! Takımının zaferini kutlamak için bütün geceyi dışarıda geçirmişti. Artık yirmi dört yaşında ve hayat ona gülümsüyor: Kısa bir süre önce üniversite diplomasını almış ve bir rehabilitasyon merkezinde psikiyatr olarak iş bulmuştu. Chicago'daki zor yıllar çok gerilerde kalmıştı. İşini, hayatı, Manhattan'ı çok seviyor...

Elindeki *New York Times*'a dalmış olduğundan, önünde bekleyen genç kadına dikkat etmiyor. Nicole, elinde keman kutusu, büyük bir dikkatle, gözlerinin önünde cereyan eden sahneyi izliyor. Kasadaki tezgâhtar, bebekli bir kadının istediklerini hazırlıyor. Kadın bir kutu bebek maması ve bir paket bebek bezi istiyor. Yorgun bir yüzü var ve sımsıkı kapadığı avucunda on dolarlık bir banknot tutuyor.

– 14,95 dolar, diyor tezgâhtar.

Kadın bir an duraksıyor. Bu kadar tutacağını öngörmediği belli. Endişe içinde, eksik parayı tamamlama umuduyla, pek de inanmadan cüzdanını karıştırıyor.

– Hadi, ödüyor musunuz? diyor tezgâhtar, oflayarak.

– Evet, evet... diyor kadın, bozuk paralarını tezgâhın üzerine yayarken.

Kuyruktaki herkes kadının parayı bir araya getiremeyeceğini tahmin ediyor. Kimisi sabırsızlanıyor, kimisi haline acıyor.

Bunun üzerine, Nicole sıradan çıkıp ilerliyor.

– Galiba bu sizden düştü, diyor yere çömelip kadına yirmi dolarlık bir banknot uzatarak.

Kadın ona afallamış bir suratla bakıyor ve onu rezil olmaktan kurtaran parayı ancak aradan saniyeler geçtikten sonra alabiliyor.

– Teşekkür ederim, diyor gözlerini yere eğerek.

* * *

12. Altın yıllar.

– Küçükhanım!

Mark Nicole'ü yakalamak için kaldırımda arkasından koşuyor. Eczanede, bakışlarını gazeteden kaldırıp onunla göz göze gelir gelmez midesine bir bıçak saplanmış ve yüreği yerinden oynamıştı. Anında kararını veriyor: Adını öğrenmeden bu kadının gitmesine müsaade etmemeli.

– Küçükhanım!

– Evet? diyor Nicole, arkasına dönerek.

– Merhaba, diye kekeliyor Mark, soluklanarak.

Bacaklarını hissetmiyor. Elleri terli.

Bir şey söyle, Mark! Salak gibi dikilip durma!

– Ben... Benim adım Mark Hathaway. Eczanede arkanızdaydım. O kadına nasıl yardım ettiğinizi gördüm...

– Büyütecek bir şey yok, diye cevap veriyor Nicole, omuzlarını silkerek.

– Buralarda mı oturuyorsunuz?

– Bu sizi neden ilgilendiriyor? diye soruyor Nicole, kuşkulu bir sesle.

– Aslında, size bir kahve ikram etmek isterdim...

– İşiniz mi yok sizin! diyor Nicole, yoluna devam ederek.

– Lütfen! diye ısrar ediyor Mark, genç kadının peşine takılarak.

– Sizi tanımıyorum bile!

– İşte, kabul etmeniz için bir neden: Tanışabiliriz.

– Benimle zamanınızı boşa harcıyorsunuz.

– Bir fincan kahve, kimseyi bağlamaz!

– Hayır, teşekkür ederim! Hem sonra, sinirlerim zaten yeterince gerildi, ayrıca kafeine ihtiyacım yok.

– O zaman bir sıcak çikolata alırsınız, afrodizyaktır.

– Gerçekten saçmalıyorsunuz... diyerek içini çekiyor Nicole, bir taksi çevirmek için elini kaldırırken.

– Hayır, doğru söylüyorum: Azteklerin kralı Moktezuma haremindeki kadınları onurlandırmaya gitmeden önce günde elli fincan içerdi.

– Komik olduğunuzu mu sanıyorsunuz?

Kaldırımın yanında sarı bir taksi duruyor. Nicole oyalanmadan taksiye atlıyor.

– Hiç değilse telefon numaranızı verin! diye yalvarıyor Mark.

– Rehberde yazılı, diye cevap veriyor Nicole, haince.

– Adınızı bile bilmiyorum.

– O da rehberde yazılı, diye sesleniyor genç kadın, kapıyı çarparken.

Taksi hareket ediyor. Mark karşı yönden gelen arabalar korna

çalana kadar taksinin arkasından birkaç metre koşuyor.

Mark şimdi kaldırımda, nakavt olmuş bir boksör gibi sersemlemiş bir halde, hareketsiz duruyor. Tuhaf bir biçimde, içinde hayatının kadınını elinden kaçırdığına dair kesin bir his var ve on beş yaşında bir yeniyetme gibi davrandığı için kendine lanetler okuyor.

Beni adam yerine koymamasında şaşılacak bir şey yok: Beni zavallı bir ufaklık, iki kuruşluk espriler yapan gecikmiş bir yeniyetme olarak gördü...

Kadere ve şanslı olduğuna inanan o, genç kadına aslında kim olduğunu gösterme fırsatı bulamadığı için kendisine sövüp sayıyor. En kötüsü: Adını öğrenmeyi bile beceremediği için, onu bir gün yeniden görme umudunu da kaybetmiş oluyor.

Bunu şimdiye kadar kimseye, Connor'a bile söylemeye cesaret edememiş, ama küçüklüğünden beri hep bir tür koruyucu meleğin, önemli bir olay olmak üzereyken onu önceden uyarıp koruduğuna inanmıştı. Ama bugün karşısına çıkan şansı yakalamasına yardım eden olmamıştı.

Adi melek, diye söyleniyor öfkeyle, *beni neden boşladın?*

– Hey! Durduğun yere dikkat etsene! diye bağırıyor, hızla üzerine doğru gelen patenli bir tip.

Mark çarpışmamak için kenara çekiliyor, ama artık çok geç. Hızla geriye doğru savruluyor ve kaldırıma seriliyor.

– İyisin, değil mi? diye endişeyle soruyor patenci, kalkmasına yardım etmek için ona elini uzatırken.

Mark ayağa kalkarken, gözü kaldırımın kenarındaki bir direğe takılıyor.

Direğin üzerinde bir afiş.

Afişte bir yüz.

Yüzün altında, bir konser duyurusu:

Nicole Copland
Carnegie Hall'de
Prokofyev–Çaykovski Kemanı Konçertoları
Boston Senfoni Orkestrası
13 mayıs perşembe

Teşekkürler, koruyucu melek...

* * *

– E, onu nasıl buldun?

Mark ve Connor oditoryumun son balkonunun tepesinden, Pro-

kofyev'in keman konçertosunu seslendiren orkestrayı ve solisti pür dikkat izliyorlar. Dünyaca ünlü konser salonu, en büyük virtüözlere hasredilen parçanın melodik çizgilerinin ritmine uyarak titreşiyor.

– Hadi söyle, nasıl buldun?

İki arkadaş uzun ŞŞŞŞŞT sesleriyle susturuluyor.

– Diyecek bir şey yok: İyi çalıyor, diye fısıldıyor Connor.

– Sen klasik müzikten ne anlarsın?

– Hiçbir şey anlamam, diye kabulleniyor Connor. Her halükârda, kız güzel.

– Sence biriyle birlikte midir?

– Böyle bir kız, mutlaka...

– Sence şansım var mı?

– Açık konuşayım mı?

– Evet.

– İşin zor, dostum! diye itiraf ediyor Connor.

– ŞŞŞŞŞT!

* * *

22.57

Nicole (*sert bir sesle*): Boş yere hayal kurmayın, davetinizi iş arkadaşlarımla yemeğe çıkmaktan kurtulmak için kabul ettim.

Mark (*neşeli*): Anladım.

Mansfield Hotel'in kubbesi yıldızlı barında, küçük bir masada, karşı karşıya oturuyorlar. Mekânın duvarları maunla kaplı ve yıldız gibi parlayan binlerce ampul sıcak ve samimi bir atmosfer yaratıyor. Barmen ciddi bir havayla siparişlerini getiriyor: Nicole için menekşe rengi bir kokteyl, Mark için bir Corona.

Nicole (*biraz daha yumuşak bir sesle*): Eveet, demek psikiyatrsınız?

23.08

Nicole (*alaycı*): Bir psikiyatr için aşktan çok fazla bahsediyorsunuz...

Mark (*inançlı*): Çünkü aşk hayattaki tek ilginç şeydir.

Nicole (*kuşkulu*): Bu çok tartışılır.

Mark: Aşksız bir hayat hayal edin, herkes can sıkıntısından patlardı. Aşk en azından zaman geçirtir...

Nicole (*teslim olarak*): Zaman da aşkı geçirir...

Mark ona bakıyor. Yüzü ince, yanakları hafif çökük. Bakışlarında hüzünlü ve karşı konulmaz bir şey var.

23.12

Mark (*kayıtsız bir havayla*): Yoksa, hayatınızda biri mi var?
Nicole: Pek denemez.
Mark (*merakla*): Pek denemez?
Nicole (*gülümseyerek*): Şu sıralar kemanımla yatıyorum diyelim.
Mark: Umarım sevecendir.
Nicole (*kokteylini yudumlayarak*): O bir *Guarneri*.[13]
Mark: Bir İtalyan...
Nicole: Biraz serseri, ama çok çekici. Ona sürekli kur yapıyorum ve karşılığını alıyorum.

Genç kadın Mark'a bakıyor, gülümsüyor ve yüzüne düşen bir tutam saçı geriye atıyor. Henüz bilmiyor, ama âşık olmak üzere.

23.24

Mark (*sevimli*): Tekrar görüşüyor muyuz?
Nicole (*aniden daha uzak*): Sanmıyorum.

Mark gözlerini kısıyor ve ona ısrarla bakıyor. Genç kadının yüzünden bir gölge geçiyor. Ağzı "Sanmıyorum" dese de, gözleri "Umarım" diyor.

Mark: Kafanıza takılan bir şey mi var?
Nicole (*tereddütlü*): Demin, bana hayatımda biri olup olmadığını sorduğunuzda... Size yalan söyledim.
Mark: Biri mi var?
Nicole: Evet.
Mark: Sizin gibi bir kadın, elbette...

Sessizlik.

Nicole (*çantasından bir şey çıkararak*): İşte.

Mark önce, genç kadının ona bir erkek fotoğrafı göstereceğini sanıyor. Ama o eline bir gebelik testi uzatıyor. Mark sonuca bakmasında bir sakınca olmadığını hissediyor. Sonuç pozitif.

Mark (*tatlı ve sakin bir tebessümle*): Kız da olabilir, erkek de.

Sessizlik.

Nicole: Hâlâ benimle çıkmak istediğinizden emin misiniz?
Mark: Çok daha fazla.

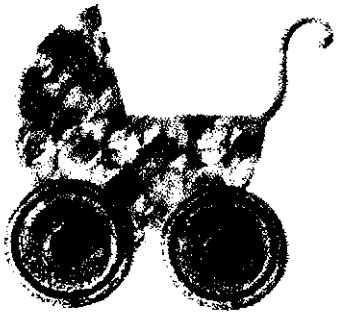
* * *

13. XVII. ve XVIII. yüzyıllarda Stradivarius marka kemanlara eşdeğer kemanlar üreten, yaylı çalgı yapımcısı Cremona'lı ünlü aile.

O bir kız!

Layla

11 aralık 1997 günü
saat 15.00'te dünyaya geldi.
Ağırlığı 2,990 g, boyu 48,5 cm.
Sevincimiz sonsuz!

Marc ve Nicole Hathaway
10 Green Street
Brooklyn, NY, 11238-6050

* * *

Aile babası

10 eylül 2001

Mark ve Nicole beşinci evlilik yıldönümlerini kutluyorlar. Bu vesileyle, birkaç dostlarını bahçede barbeküye davet ettiler. Güzel bir yaz sonu akşamı, fonda çalan Marvin Gaye, Leonard Cohen ve Johnny Cash'le son derece *american life* bir ortam.

Mark mangalının başında, elinde bir maşa, Layla'ya mangalda et yapmanın inceliklerini ve tehlikelerini öğretiyor.

– Bu senin! diyor, küçük kızın kâğıt tabağına tam pişmiş bir tavuk budu koyarak.

– Ketçap koyacağım! diye cevap veriyor Layla, çimlerin üzerinde uzaklaşırken.

Mark partinin iyice ısındığı bir sırada, Connor'ın bir köşede, gözleri uzaklara dikili, düşüncelere dalmış oturduğunu fark ediyor. Mangalı bırakıp arkadaşının yanına gidiyor.

– Şunu bir tat, diyor bir bardak şarap uzatarak.

– Nedir bu?

– Château cheval-blanc 1995, şahane bir bordo.

Mark birkaç aydır şaraplara merak saldı ve bundan büyük zevk alıyor:

– Şu yakut rengine bak. Ya içimi? Yağ gibi kayıyor mübarek. Ya aromalar, aromaları alıyor musun? Frenküzümü, meyankökü, ahududu, kiraz...

– Kiraz mı, emin misin? Ver bir tadayım! diyor Connor.

Sonra, gerçek şarap uzmanlarına özenmeleriyle dalga geçen diğer konukların kahkahaları arasında, kalabalıktan uzaklaşıyorlar.

– Sağlığına, dostum!

– Seninkine de, diye cevap veriyor Mark, kadehini tokuşturarak.

İki yıl önce, kendi muayenehanelerini açmışlardı; işleri çok iyi gidiyor. Connor mükemmel bir psikiyatr, aynı zamanda, sürekli yeni tedaviler arayan yenilikçi bir araştırmacı. Manhattan'da muazzam sükse yapan hipnozla sigarayı bıraktırma yöntemi, muayenehaneye yüksek bir gelir getiriyor. Connor bu başarıdan güç alarak, yöntemini alkol bağımlılığı, depresyon, kronik kaygı bozukluğu ve fobiler gibi başka rahatsızlıkların tedavisine de uyarlamıştı. Mark ise işin daha çok "halkla ilişkiler" kısmıyla ilgileniyor. Medya, avantajlı bir fiziği ve rahatlatıcı bir konuşması olan bu genç psikiyatra kısa sürede gönül vermişti.

– Çocukken çabuk bitmesin diye sulandırarak içtiğimiz o kolaları hatırlıyor musun?

– Evet, diye cevap veriyor Mark. İğrençti.

– Senin şu bilmem ne şatosu şarabından daha iğrenç değil.

– Ne kadar çok yol aldık, aklın alıyor mu? Her şeye rağmen sonunda başardık.

– Bilmiyorum, diye cevap veriyor Connor, düşünceli bir havayla.

– Nasıl yani, bilmiyorsun?

– Bazen, Chicago'dan hiç ayrılmadığım duygusuna kapılıyorum.

– Kâbusların yüzünden mi?

– Daha derin nedenleri var. O adamları öldürdüğüm için ne kadar pişmanım, bir bilsen.

– O adamlar caniydi, gözü dönmüş caniler...

– Belki, ama ben de onlar gibi oldum. Ve en korkuncu, onların parasını kullandım. Kendimizi başka türlü kurtarabilirdik, bundan eminim.

– Hayır, diye kestirip atıyor Mark. Gayet iyi biliyorsun ki, o para olmasa hâlâ orada olurduk. Kesinlikle. Bu ödenmesi gereken bedeldi, yükü sen taşımak zorunda kaldığın için üzgün olsam da, bu böyle. Dinle Connor, bunların hepsi geçmişte **kaldı**. Geleceğe

bak, yüzünü geleceğe çevir...

– Benim için, her şey daha dün gibi.

– En zor olanı başardık. Artık başımıza bir şey gelmesi mümkün değil.

Layla babasının kucağına atlayarak konuşmalarını bölüyor.

– Bak baba, sana pasta getirdim. Beni uçuracak mısın?

Mark kızına sarılıyor, ama gözlerini Connor'ınkilerden ayırmıyor.

– Başımıza bir şey gelmesi mümkün değil, diye tekrarlıyor kendisini buna ikna etmek istercesine.

– Başımıza *her şey* gelebilir, diye düzeltiyor onu Connor.

– Hayır, bugün daha güçlüyüz, daha sağlamız.

– Tam tersine, her şeyi kaybedebiliriz.

Mark bir saniye düşündükten sonra cevap veriyor:

– Benim gibi yapmalısın: evlenmeli, çoluk çocuğa karışmalısın...

– Bunu yapacağımı sanmıyorum. İnsan sevince kırılganlaşıyor.

– Hayır, diyor Mark, daha güçlü oluyor.

Ama Connor ikna olmuş değil:

– Sevdiklerini kaybetmekten korktuğunda kırılganlaşıyorsun. Yaralanman kolaylaşıyor, yakınlarına bir şey söylenmesi bile seni yaralamaya yetiyor. Kırılgan biri olmayı kabul edemem.

– Neden?

– Aksi takdirde geçmiş gelir, enseme yapışır, diyor Connor, bardağındaki şarabı bitirirken.

Mark bir karşılık vermek istiyor, ama Layla onu oyuna sürüklüyor:

– Hadi baba, beni uçuracak mısın?

* * *

2001-2006: THE DARKNESS YEARS[14]

Bu sabah neredeydiniz?

Ertesi gün, 11 eylül 2001

– Layla, çantanı al! Sen okula geç kalacaksın, ben işe.

– Ama daha uykum var!

– Ee, n'apalım şekerim, dün akşam baba sözü dinleyip daha erken yatman gerekiyordu.

– Ama partiye katılmak istiyordum...

– Biliyorum. Hadi, montunu giy ve gidip annene hoşça kal de.

14. Karanlık yıllar.

Kızı üst kata çıkarken, Mark dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve kalan portakal suyunu içerken çantasına yerleştiriyor.

– Hoşça kal, sevgilim! diye sesleniyor, yatak odasına doğru.

– Akşama görüşürüz, diye cevap veriyor Nicole, Layla merdivenlerden yıldırım gibi inerken.

Ve güneşli Brooklyn sabahında, baba kız birlikte evden çıkıyorlar.

– Araba nerede? diye soruyor Layla, kaldırımda yürürken.

– İleride, bebeğim. Hadi gel, kucağıma.

– Artık çok ağırlaştım! diye espri yapıyor Layla.

– Bakalım, ağırlaşmış mısın?

Mark kızını tek koluyla havaya kaldırıyor, okul çantasını da öteki eline alıyor.

– Benim He-Man olduğumu bilmiyor muydun yoksa?

– He-Man kim?

– Evrendeki en güçlü adam!

– O sen misin?

– Tabii ki! "Gölgelerin gücü adına, bütün güç bende artık..." deyip bütün kötü güçleri yeniyorum.

– Bu gerçek mi? diye soruyor Layla, kuşkuyla.

– Öyle sayılır, tatlım, gerçek sayılır.

Mark kucağında kızı kaldırımda koşarken, bir yandan da önceki gece Connor'ın ona söylediklerini düşünüyor. Arkadaşı şu sıralar hiç iyi değil. Mark'ın tersine, işinde elde ettiği başarı ona zerre kadar huzur vermiyor. Geçmişi ona hâlâ işkence ediyor, pişmanlık içini kemiriyor ve tehlikenin bir gün yeniden baş göstereceğine inanıyor.

– Arabayı gördüm! diye bağırıyor Layla. Bip'le ben açabilir miyim?

Mark kızının uzaktan kumandayla kapıları açışına bakarken, kendine tehlikenin nereden gelebileceğini soruyor.

Hava ılık ve gökyüzü masmavi.

Direksiyona geçmeden önce, saatine bir göz atıyor: 08.46.

Bir dakika dolmadan, ilk uçak Kuzey Kulesi'ne gömülecek.

Bir dakika dolmadan, New York feleğini şaşıracak.

* * *

26 mart 2002

Flaş haber-CNN/ABD

"Üç gündür süren aramalara rağmen, çarşamba günü Oran-

ge County'deki bir alışveriş merkezinde kaybolan beş yaşındaki Layla Hathaway'den hâlâ haber yok, sayın seyirciler.

Layla, kemancı Nicole Hathaway ile New Yorklu psikolog Mark Hathaway'in kızı. Mark Hathaway FBI'ın aksi yöndeki telkinlerine rağmen, kızını kaçıranlara kameralarımızın önünden seslenmeyi seçti."

Mark ekranda beliriyor; darmadağın yüzü bembeyaz, gözlerinin altı morarmış.

"Kızımı kaçıranlara şunu söylemek istiyorum: Ona zarar vermesinler... Benden fidye isteyin ödeyeyim. Benden ne isterseniz yapayım. Ama kızıma zarar vermeyin. Yalvarırım..."

* * *

Her şeyin zamanı, gökler altında her işin vakti var;
doğmanın vakti var, ve ölmenin vakti var [...]
öldürmenin vakti var, ve şifa vermenin vakti var;
yıkmanın vakti var, ve bina etmenin vakti var;
ağlamanın vakti var, ve gülmenin vakti var [...]
yırtmanın vakti var, ve dikiş dikmenin vakti var;
susmanın vakti var, ve söylemenin vakti var;
sevmenin vakti var, ve nefret etmenin vakti var. [...]

Kitabı Mukaddes, VAİZ, Bap 3

* * *

10 ocak 2005

– Ben gidiyorum, Connor.

Mark az önce arkadaşının bürosuna girmişti. Muayenehanelerini birkaç ay önce, Time Warner Center'ın yeni binasına taşımışlardı. Uzun zamandır gündemde olan, ama Mark'ın katılamadığı bir taşınma. Layla'nın üç yıl önce kaybolmasından beri Mark işe gelmiyor, bütün zamanını kızını aramakla geçiriyor.

– Nereye gidiyorsun?

– Bilmiyorum. Her neyse, adımı tabeladan çıkarabilirsin. Hisselerimi satın almak istersen Nicole'le görüş, sorun çıkarmayacaktır.

– Kendine mukayyet ol, dostum! diyor Connor, arkadaşına sarılarak. Yaşadığın korkunç bir şey, ama yalnız değilsin. Seni seven bir karın var ve ben hep buradayım. Birbirimize bugün her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var.

– Biliyorum, diyor Mark, Connor'ın kollarından sıyrılarak. Ama

artık mış gibi yapamıyorum, gücüm yetmiyor buna.

Connor gene de yenilgiyi kabul etmiyor:

– Sen ve ben hep mücadele ettik ve başardık! Hatırlıyor musun? Her zaman! Bir zamanlar sen bana nasıl yardım ettiysen, bırak şimdi de ben sana yardım edeyim.

Ama Mark onu duymuyor bile. Bunun üzerine Connor kendisini ikna etmeye çalışırcasına şunları söylüyor:

– Sonunda hayatta kalıyorsun, asla unutmuyorsun, acı hep yüreğinin dibinde bir yerde, pusuya yatıp bekliyor, ama hayatta kalıyorsun. İşte benim yıllardır yaptığım bu ve bunu sana da öğreteceğim.

Ama Mark artık onu dinlemiyor. Connor çaresizlik içinde son bir uyarıda bulunmayı deniyor:

– Aptallık edeyim deme: Çok uzaklaşır, derinlere dalarsan geri dönemezsin.

Mark omuzlarını silkiyor ve kapıya doğru yürüyor. Daha şimdiden, başka yerlerde.

– Onunla birlikte dönmeyeceksem, geri dönmemeyi tercih ederim.

26

İntikamımız affetmek olacak[15]

İyi yaşayın. En iyi intikam budur.

Talmud

Bugün
Uçakta
Saat on yedi on

– Artık yiyemeyeceğim! dedi Layla, puflayarak kaşığını elinden bırakırken.

Mark, Evie ve Layla hâlâ Floridita'daki masalarında oturuyorlardı. Karnı doyan küçük kız, sonuna kadar yiyemediği kalan dondurmalara düş kırıklığıyla bakıyordu. Babası sevgiyle saçlarını karıştırdı, sonra yandaki pencereye doğru eğildi. Aşağıda sonsuza kadar devam eden, bulutlardan bir halı uzanıyordu. Evie'ye açtığı sırlar, derinliklere gömülü pek çok anıyı canlandırmıştı. Ve o bütün yaşadıklarından şu dersi çıkarıyordu:

– Connor gibi yapmamalısın, dedi Evie'ye dönerek. İntikam almak isterken hayatını mahvetmemelisin.

Genç kız ona şüpheyle baktı.

– Sanırım anlamıyorsunuz...

– Bilakis, diye kızın sözünü kesti Mark. Acını anlayabiliyorum, çünkü benimkine benziyor! Acı çekiyorsun ve bu kaçınılmaz. Annenin başına gelen korkunç bir şey, öfke içinde olman son derece normal...

– ... intikam almak istemem de öyle, diye ekledi Evie, gözleri parlayarak.

Mark elini kızın omzuna koydu.

– Olumlu bir güce dönüştürmek şartıyla, öfke bir koz olabilir.

– Bütün bunlar psikolojik zırvalar! diye bağırdı genç kız.

15. Tomas Borge.

Mark devam etmeden önce birkaç saniye kızın itirazını düşündü.

– İntikam almak acını dindirmeyecek, bana inanabilirsin ve bunu sana psikiyatr kimliğimle söylemiyorum.

– Connor burada olsaydı...

– Connor burada olsaydı, açılan yaranın asla kapanmadığını söylerdi sana. O bunu bizzat yaşadı.

– Ama o adam... diye mırıldandı Evie, acı dolu bir sesle, Craig Davis denen o adam... Bana yaptığı kötülüğün on katı, yüz katı kötülük etmek istiyorum ona.

– Onu öldürürsen annen geri gelmeyecek ve o olay hayatın boyunca peşini bırakmayacak. Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak...

Mark genç kıza bir bardak su koydu. Evie bir yudum aldıktan sonra heyecanlı bir sesle içini döktü:

– Kendimi bildim bileli, annem ve ben onun gibi tipler tarafından aşağılandık ve küçümsendik hep...

– Hiç şaşırmadım, diye cevap verdi Mark.

– Artık kendimi ezdiremem.

– Haklısın, diyerek onu onayladı Mark. Ama bunu başarmanın intikamdan başka yolları var.

Evie gözlerini kaldırıp ona şüpheyle baktı.

– Sizce ne yapmalıyım?

Mark cevabının genç kızda uyandıracağı düşmanca tepkiyi düşünerek birkaç saniye tereddüt etti.

– Affetmelisin.

– Hayır! Affedemem! diye isyan etti genç kız. Unutmak istemiyorum!

– Affetmek unutmak değildir, diye açıkladı Mark sakince. Bağışlamak da değildir. Kini besleyen intikam arzusunun tersine, af bizi o zehirli duygudan kurtarır.

Bu defa, Evie de bir an tereddüt etti. Sonra, titreyen bir sesle sordu:

– Ya öldürülen sizin kızınız olsaydı, affeder miydiniz?

– Bunu yapabilir miydim, bilmiyorum, diye itiraf etti Mark, sorudan kaçmaya çalışmadan. Ama eminim, denerdim.

Layla'ya baktı: Dondurmayı süsleyen kâğıttan şemsiyelerle oynuyordu.

– Bence dünyada en zor şey affetmek, diye sürdürdü sözlerini. Her halükârda, güçlü olmayı en çok gerektiren şey bu.

Mark sakin bir sesle devam etti:

– Ama sen kendin için affetmek zorundasın, Evie. Kendini geç-

mişin pençesinden kurtarmak ve nihayet normal bir hayat sürme olanağına kavuşmak için.

Evie omuzlarını silkti.

– Benim için her şey bitti. Hiçbir şeyim yok: ailem, param, gelecek beklentim...

– İnsaf et! diye tepki gösterdi Mark. Önünde koca bir hayat var! Adım atmamak için kendine bahane arama.

– Ama o adam bir katil! diye bağırdı Evie, boğulurcasına.

Bunun üzerine Mark lafı, kıza baştan beri söylemek istediği şeye getirdi:

– Biliyor musun, Evie, şu David Craig'in arkasında, bence asıl cezalandırmak istediğin kişi...

Genç kız bekledi. Mark devam etti:

– ... asıl öldürmek istediğin kişi sensin.

– Hayır! diye bağırdı Evie, öfkeyle. Artık ağlamak üzereydi.

Mark genç kızın şoku atlatmasına fırsat bırakmadan, yüklenmeye devam etti:

– Tabii ki öyle! Annenin sözünden kuşkulandığın için kendini affedemiyorsun. Bir şekilde, olup bitenden kendini sorumlu tutuyorsun ve işte buna tahammül edemiyorsun.

– Bu doğru değil! diyerek kendini savundu Evie. Ama gözlerinden süzülen yaşlar her tür itirafa bedeldi.

– Sen farklı davransan her şey başka türlü olurdu sanma, dedi Mark, onu mantıklı olmaya davet ederek. Senin hiçbir kabahatin yok, Evie, hiçbir kabahatin yok.

Genç kız artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

– Bunu neden yaptım? Ona neden inanmadım?

– Her şey düzelecek, diyerek ona sarıldı Mark.

– Bana hep yalan söylemişti, ama o gün yalan söylemiyordu, o gün söylemiyordu.

– Her şey düzelecek.

Evie başını Mark'ın omzuna gömüp kendini bıraktı. Hiç beklemediği bir anda, Mark, içinde çok derinlerine gömülü bir şeyi açığa çıkarmıştı.

Bir dakika boyunca kimse konuşmadı. Sonunda Layla sesini alçaltıp sordu:

– Baba, Evie neden ağlıyor?

– Çünkü çok üzgün.

– Annesi yüzünden mi?

Mark sessizce başını sallayarak onu onaylayınca, küçük kız Evie'ye sarıldı.

– Üzülme, dedi Layla, genç kızın saçlarını okşayarak.

Biraz yatışan Evie, gözlerini kaldırıp Mark'a baktı. Mark ona kâğıt bir mendil uzattı ve birkaç saniye boyunca havada bir minnet titreşimi dolaştı.

– Baba, benim çişim geldi, dedi Layla birden, bebek sesiyle.

– Ben götüreyim, diye önerdi Evie.

Mark izin verdi ve işleri bitince koltuklarına dönmek üzere sözleştiler. Mark hesabı öderken, uzaklaşmakta olan Evie ile Layla'nın arkasından şükranla baktı. Birbirine sahip çıkan iki kız kardeş gibi el ele tutuşmuşlardı.

* * *

Mark Isaac'e dondurma kâsesinin büyüklüğüyle orantılı bir bahşiş bırakmış, bardan ayrılmaya hazırlanıyordu ki, onu tekrar gördü.

Salonun arka tarafında yalnız başına oturmakta olan Alyson Harrison, ikinci şampanyasını bitiriyordu.

– *Pink Champagne*... dedi Mark, genç kadının masasına yaklaşırken.

Alyson güneş gözlüğünü çıkardı ve gözlerini kaldırıp ona baktı.

– Bana gene bunun Hemingway'in en sevdiği içki olduğunu mu söyleyeceksiniz? Benim aklıma daha çok viski gelirdi...

– Her halükârda, Cary Grant ile Deborah Kerr'in tercih ettikleri içki buydu.[16]

Alyson, Mark'ı eliyle masasına davet etti. Sabahki sohbetlerinden beri, geri gelmesini umut ediyordu. Yüzü ona yabancı gelmeyen bu adamın, yakışıklılıkla ya da ayartıcılıkla ilgisi olmayan tuhaf bir çekim gücü vardı. Parantez uzun sürmemişti, ama birkaç saat önce ona açıldığında, uzun zamandır yaşadığı dehşet duygusundan kurtulduğunu hissetmişti.

– Sizi bir yerden tanıyor olabilir miyim? diye sordu.

– Bu numaralar kur yapmakta hâlâ kullanılıyor mu? diye sordu Mark, şakayla karışık.

– Hayır, ben ciddiyim.

Mark açık oynadı:

– Diyelim ki, birkaç yıl önce medyada kendi çapımda bir şöhrettim.

16. Yönetmen Leo McCarey'nin filmi *An Affair to Remember*'ın unutulmaz sahnesine gönderme.

– Hangi alanda?

– Psikiyatri. Bir aralar CNN ve MSNBC'de çok göründüm. Her trajik olaydan sonra izleyicileri rahatlatmak için programa çıkıyordum: Columbine katliamı, 11 Eylül saldırıları, şarbonlu saldırılar...

– Artık yapmıyor musunuz?

– Hayır, bitti.

– Neden?

– Başka bir trajik olay nedeniyle. Sadece, bu defa trajedinin kurbanlarından biri bendim. İnsan bu gibi durumlarda, başkalarına bilmiş bilmiş verdiği öğütlerin sonuçta kendi derdine pek de çare olmadığının farkına varıyor.

Mark'ın yüzünden bir gölge geçti. Alyson hikâyenin devamını öğrenmek için can atıyordu, ama oluşan sessizlik onu tekrar kendi dertlerine döndürdü. Yol boyu içtiği içkiler başını ağrıtmaya başlamıştı. Buna rağmen, kendisine bir kadeh şampanya daha koyup sanki buna zorunluymuş gibi bir dikişte içti. Aynı şeyi tekrarlayacaktı ki, Mark onu vazgeçirmek için elini tuttu.

– Sizi uçaktan indirmek için taşımaları gerekirse, korkarım, paparazzi dostlarınız zil takıp oynayacaktır. Onlara bu fırsatı vermeyin.

Genç kadın omuzlarını silkti.

– Umurumda bile değil.

– Neden kendinize böyle yükleniyorsunuz?

– Çünkü elimde kalan tek özgürlük bu, diye cevap verdi Alyson, gözleri parlayarak. Çünkü artık hayatımın hiçbir kıymeti yok.

– Biliyorum, erkeklerin bunu sormamaları gerekir, ama kaç yaşındasınız Alyson? Yirmi dört? Yirmi beş?

– Yirmi altı.

– Yirmi altı yaşında, nasıl olur da artık hayatın hiçbir kıymeti olmadığı söylenebilir?

– Bu, benim sorunum.

Mark onu bilhassa kışkırttı:

– Benden size acıyıp ağlamamı beklemeyin sakın. Bir insanın arzu edeceği her şeye sahipsiniz: para, gençlik, hiç kuşkusuz sağlık... Hayatınızın hiçbir kıymeti olmadığını iddia ediyorsunuz, o halde değiştirin hayatınızı. Başka insanlarla başka şeyler yapın. Her şeye sıfırdan başlamanız bile mümkün: Parayı bastırıp yüzünüzü, adınızı değiştirebilir, yepyeni bir hayat kurabilirsiniz.

– İnsan hayatını yeni baştan yapamaz. Sadece sürdürür. Bunu

herkes bilir, sayın psikiyatr.

– Bu sabah size bir soru sordum, ama bana cevap vermediniz.

– Hatırlamıyorum, dedi Alyson, rahatsız bir tavırla.

– Kendinizi neden cezalandırmaya çalıştığınızı öğrenmek istemiştim.

Alyson ilk başta sessiz kaldı. Sonra, sadece birkaç saattir tanıdığı bu adama her şeyi anlatma ihtiyacına karşı koyamayacağını hissetti. Onu yiyip bitiren sırrı bir an önce açmak zorundaydı. Bunun korkunç sonuçları olabilirdi kuşkusuz: hapishane, şerefsizlikle suçlanma... Ama iyi düşünecek olursa, hayatı hapishaneye döneli yıllar oluyordu. Şerefsizlikle suçlanmaya gelince...

Mark genç kadınla göz göze gelince, ona bu soruyu son kez sorduğunu anladı:

– Kendinizi neden cezalandırmaya çalışıyorsunuz?

– Küçük bir çocuğu öldürdüğüm için, diye cevap verdi Alyson.

27

Alyson
Üçüncü flash-back

Beverly Hills, Kaliforniya
2002 ilkbaharı

Saat öğleden sonra iki.

Görkemli bir Akdeniz villasının odalarından birinde, Alyson'ın tek gözünü açmasıyla yumması bir oluyor.

Ay, başım!

Önceki gece şu anki sevgilisinin doğum gününü kutlamak için büyük bir parti vermişti. Medyatik Beverly Hills gençliğini bir araya getiren ve sabahlara kadar süren bir parti. Alyson ancak şafak sökerken, büyük bir mide bulantısıyla ve zilzurna sarhoş bir halde yatmıştı.

Nihayet saate bakmaya karar verdiğinde, öfkeyle küfrü basıyor ve yataktan fırlıyor.

Lanet olsun!

Huntington Beach'te VIP için yeni bir spor salonunun açılışına katılma sözü vermişti ve şu an geç kalmış durumdaydı. Tuvalete doğru birkaç adım atıyor, ama bir türlü ayılamıyor: Bir mengene şakaklarını sıkıyor, midesi cayır cayır yanıyor, ağzı kupkuru, gözkapakları yapışık. Şu an, akşam gülümseyerek içtiği votkaların ve tekilaların her biri için pişmanlık duyuyor. Birkaç yıldır, akşamdan kalma sabahlar hayatının değişmez parçası olmuş durumda. Halbuki, her defasında bir daha böyle içmeyeceğine yemin ediyor, ama aldığı güzel kararları asla uzun süre tutamıyor.

Yüzüne biraz su çarptıktan sonra, sürünerek, Porto Rikolu yaşlı hizmetçi Graziella'nın sabahtan beri toplamaya çalıştığı, akşam altı üstüne gelen mutfağa gidiyor.

– Neden beni uyandırmadın? diye çıkışıyor kadına.

– Uyandır dememiştin ki.

– Peki niye bu kadar bekledin? Saat iki olmuş!

Hispanik hizmetçi fırından bir tepsi çıkarıp masanın üzerine koyuyor.

– Bak sana krep yaptım, sevdiğinden.

Ama Alyson tabağı hırçın bir tavırla itiyor.

– Yağ ve şeker! Deli misin nesin sen! Senin gibi şişkolaşmaya niyetim yok!

Graziella yediği azarı sessizce sineye çekiyor. Yirmi yıldır Richard Harrison'ın yanında çalışıyor ve Alyson'ı doğduğundan beri tanıyor. Eskiden araları iyiydi. Alyson ona günlerini, kaygılarını, sırlarını anlatırdı. Ama bir süredir araları bayağı açık.

Genç kadın keyifsizce bir parça yulaf ezmesi alıp portakal suyuyla ıslatıyor.

– Midem kötü, diye yakınıyor, camlı teras kapısını açarken.

Mutfak, gitar şeklinde büyük bir havuza ve muhteşem bir *pool-house*'a bakıyor. Alyson tikağacından bir sandalyeye oturuyor, ama birkaç saniye sonra yağmur atıştırmaya başlayınca kaçmak zorunda kalıyor.

Bir havanın bozması eksikti! diye homurdanıyor içeri geçerken.

Mutfağa dönünce iki tablet aspirin alıp bir bardak suda eritiyor.

– Aspirin yerine parasetamol alsan daha iyi ederdin, diyor Graziella. Aspirin midenin yanmasını azdırabilir.

– Nereden biliyorsun? diye parlıyor Alyson, öfkeyle. Sen hizmetçisin, doktor falan değil!

Bu hakaretten sonra mutfaktan çıkıyor ve kendisini banyoya kilitleyip soğuk bir duş alıyor. Soğuk su onu yatıştıracağına daha da asabileştiriyor. Odasına dönüp Blue Cult marka dar kesim bir jean ile Ferragamo marka sandaletlerini giyiyor; sonra üstüne giyecek bir şey bulmak için, sinir içinde dolaplarının altını üstüne getiriyor.

– Nereye koydun? diye haykırıyor, bir hışım mutfağa dalarak.

– Neyi? diye soruyor Graziella.

– Tişörtümü!

– Yüzlerce tişörtün var.

– Stella McCartney'den aldığım pembe tişörtümü!

– Bulamıyorsan, kuru temizlemede demektir.

– Ama ben sana yıkamanı söylemiştim!

– Bana hiçbir şey söylemedin. Hem şımarıklığı kes artık, Alyson. Artık yirmi iki yaşındasın, on iki değil.

– Benimle böyle konuşamazsın!

– Ben seninle, annen burada olsaydı seninle nasıl konuşacaksa öyle konuşuyorum.

– Ama sen benim annem değil, yanımda çalıştırdığım birisin.

– Yanında çalıştırdığın biri olabilirim, ama gene de sana seninle ilgili şu dört acı gerçeği söyleyeceğim: Her geçen gün biraz daha tahammül edilmez oluyorsun. Şımarık, sığ ve bencil bir çocuk gibi davranıyorsun. Ne vicdanın kaldı ne insanlığın. Paranın getirdiği ne kadar kötü şey varsa kaptın: kibir, kadir kıymet bilmezlik, erdemsizlik. Zenginliğin insana sadece haklar değil, sorumluluklar da yüklediğini hâlâ anlamadın. Sorumlulukların umurunda bile değil! Hayatta hiçbir amacın, hiçbir projen yok. Evet, ben belki yanında çalıştırdığın biriyim, ama bu, bir süredir senden utanç duymama engel değil...

Graziella'nın yüzüne çarptığı acı gerçekleri kaldıramayan Alyson, masanın üzerindeki tahıl kâsesini kaptığı gibi suratına fırlatıyor. Ne yaptığının farkında değil.

Graziella yaşlı bir kadın, ama refleksleri hâlâ güçlü olduğundan tam zamanında kenara çekiliyor ve kâse onun yüzü yerine duvarda parçalanıyor.

Kavganın şiddetinden ve aniliğinden donakalan iki kadın, birkaç saniye afallamış bir halde karşılıklı duruyorlar.

İlk pes eden, evden kaçıp alev rengi cipine sığınan Alyson oluyor. Tir tir titreyerek, buğulu gözlerle kontak anahtarını çeviriyor ve malikâneden uzaklaşmak için gaza basıyor.

* * *

Bunu neden yaptım?

Şimdi, şimşekli ve gök gürültülü şiddetli bir sağanak, kusursuz bir düzen içinde yan yana uzanan evleri ve çiçekler içindeki bakımlı bahçeleri sular altında bırakıyor. Wrangler Jeep, palmiyeler ve firavunincirleriyle çevrili yollarda son sürat ilerliyor.

Neden o kadar iğrenç davrandım? diye soruyor Alyson kendine, gözleri yaş içinde.

Graziella'nın az önce söylediği her şey doğru. Bir süredir, geri zekâlı bir kız çocuğu gibi davranıyor. Aşırı alkol ve uyuşturucu yüzünden kendine hâkim olamıyor ve düşüncesizliği onu bazen felaketin eşiğine getiriyor.

Yağmurun şiddeti giderek artarken, genç kadın Beverly Hills'in havalı mahallelerinden uzaklaşıp Kaliforniya demiryollarının labirentlerine dalıyor. Düşünmeden, Huntington Beach yönüne sapıyor, ama spor salonunun açılışına gitmeyeceğini şimdiden biliyor.

Utanç duygusunun verdiği eziklikle kafasını toparlamaya çalı-

şıyor. Hayat tarzını değiştirmesi gerekiyor, acilen. Aksi takdirde, kontrolü kaybedecek ve tamiri imkânsız şeyler yapacak.

Alyson arabayı yavaşlatıp gözyaşlarını siliyor. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur o kadar hızlanıyor ki, silecekler ön camı temizlemeye yetişemiyor.

Genç kadın kendini teselli etmeye çalışıyor: Henüz genç, sadece birkaç yıl kaybetti. Durumu toparlamak, okula dönmek, sahte dostlarla görüşmeyi kesmek ve kuş beyinli erkek güzelleriyle çıkmayı bırakmak için daha zaman var.

Cip rüzgârın şiddetinden sarsılıyor. Otoyolda, trafik işaretleri sürücüleri dikkatli olmaları için uyarıyor.

Alyson'ın içinde yeniden bir umut doğuyor sanki. Evet, hemen eve dönecek, Graziella'dan özür dileyecek ve gözlerini açtığı için ona teşekkür edecek. Öğleden sonrayı onunla geçirecek, güzel kararlarını onunla paylaşacak ve küçükken yaptığı gibi yemeği hazırlamasına yardım edecek. Bu akşam, babasına iyi haberi verecek. Tesadüf bu ya, Richard bu hafta Los Angeles'ta. Babasının onun için hep büyük projeleri vardı, ama o salaklığından ve meydan okumak için kendini ondan uzaklaştırmıştı. Ama önemi yok, babası kızıyla yine gurur duyacak!

Kararlarını bir an önce uygulamak için acele eden Alyson, ilk çıkışı yakalamak amacıyla arabaların arasında slalom yapıyor. Otoyol, ticari bölgeler ile park yerlerinin birbirini izlediği, Los Angeles'ın tipik bölgelerinden birine çıkış veriyor. Alyson yağmurun oluşturduğu perdenin arasından trafik levhalarını seçmek için gözlerini kısıyor. İşin doğrusunu söylemek gerekirse, yön duygusu pek güçlü değil. Girmek istediği sapağı kaçırıyor ve sonunda kendini bir park yerinin giriş rampasında buluyor. Şiddetli rüzgârla birleşen sağanak gerçekten feci. Alyson, gizemli ve korkunç bir kurbağa sağanağıyla sona eren *Manolya* filmini düşünüyor. Fırtınanın dinmesini beklemek için kenara çekmiş bekleyen pek çok araba var, ama Alyson yoluna devam ediyor.

Aniden cep telefonu çalmaya başlıyor. Telefon çantasında; çantası ise ön yolcu koltuğunun önünde, yerde duruyor.

Herkes araba sürerken cep telefonuna cevap vermemek gerektiğini bilir, ama gene de bu hatayı yapar...

Alyson telefonunu almak için eğiliyor. Niyeti, sadece arayanın kim olduğuna bakmak. Onu sonra, uygun bir zamanda arar...

BEKLENMEDİK VE ŞİDDETLİ BİR DARBE.

Alyson panik içinde doğruluyor. Bir şeye çarptı. Kaldırım kenarına mı? Bir hayvana mı? Sert bir fren yapıyor ve el frenini çe-

kip cipin kapısını açıyor. Üç saniye içinde kalp atışları iki kat hızlanıyor. Arabadan inmesiyle, korktuğunun başına geldiğini anlaması bir oluyor: Çarptığı cansız bir nesne değil...

Bir insan.

Bir çocuk.

* * *

– Nasılsın? Bir şeyin yok ya?

Alyson oğlana doğru koşuyor ve çocuğun cansız vücudunu görünce dehşete kapılıyor. İncecik, minnacık bir beden. Üstünde ya da yerde kan yok, ama başının duruşu, yol kenarındaki beton çiçekliklerden birine çarpmış olabileceğini düşündürüyor.

Ne yapacağını şaşıran Alyson, çaresizlik içinde, yardım aramak için sağına soluna bakıyor.

– İmdaaat! Yardım edin!

Ama etrafta kimse yok. Gök gürültülü sağanak yağış tüm şiddetiyle devam ettiğinden sokaklar bomboş.

Panikleme! Panikleme!

Arabasına dönüyor, cep telefonunu çıkarıp 911'i arıyor, ama kuşkusuz yağış nedeniyle meydana gelen kazalardan dolayı polis imdat numarası meşgul çalıyor.

İkinci, sonra üçüncü kez deniyor. Olmuyor.

Yağmur yüzünü kırbaç gibi dövüyor. Sonunda, çocuğu hastaneye kendisi götürmeye karar veriyor.

Onu büyük bir itinayla kucaklayıp cipe taşıyor.

– Kurtulacaksın! Dayan!

Arabayı çalıştırıp yaşadığı paniğe rağmen otoyola çıkmayı başarıyor. Şehir merkezinin doğusundaki General Hospital çok uzak değil.

Alyson yağmurdan sırılsıklam. Tanrı'ya inanmıyor, ama gene de ona yakarıyor.

Lütfen, lütfen, kurtulsun! Ne olur, kurtar onu!

Yolda her şey karanlık ve sağanaktan şekil değiştirmiş durumda. Saat öğleden sonra üç, ama gören geceyarısı der.

Beni onun hayatını alarak cezalandırma.

Çok geçmeden, araba acil servisin otoparkına varıyor, ama manevra yapan iki cankurtaran ana girişi tıkıyor. Alyson onların yoldan çekilmesini beklemek yerine, dipteki boş park yerlerini gösteren ışıklı işaretleri izleyip cipi uygun bir yere bırakıyor. Kapıyı açıp aracın çevresini dolaşıyor ve çocuğu kucaklıyor. Ama

onu kollarına aldığında korkunç gerçeği kabul etmek zorunda kalıyor: Oğlan ölmüş.

Kendinden geçmiş bir halde korkunç bir çığlık atıyor ve çocuğu sıkıca göğsüne bastırıyor.

Çocuğu abraya koyup kapıları kapatana kadar uzunca bir süre geçiyor. Sersemlemiş, ne yapacağını şaşırmış bir halde yere kapanıyor. Ve âdeta son bir refleksle, babasının numarasını tuşluyor.

* * *

Yarım saat sonra

Yağmur kesilmiş, park yerine şimdi ıslak bir pus çökmüştü.

Gri camlı muazzam bir Hummer[17] General Hospital'ın otoparkına giriyor. Arabadan ilk inen Richard Harrison oluyor; onu dev yapılı bir Siyah izliyor. Curtis, Harrison'ın hem özel koruması hem de karanlık işlerini gören adamı. Harrison iş dünyasında yükselirken, çevresinde, her şeyini ona borçlu olan, onun için hayatını verebilecek bir avuç insan bulundurmaya hep dikkat etmişti. Curtis de bunlardan biri.

İki adam, alçak bir duvara dayanmış, başı önünde oturmakta olan Alyson'ı hemen görüyorlar. Kızın giysileri sırılsıklam. Yüzü mosmor olmuş, tir tir titriyor, dişleri birbirine çarpıyor, âdeta sinir krizi geçiriyor. Sıkılı avuçlarından birinde, çocuğun gümüş künyesini tutuyor. Kazadan sonra arabanın önünde bulduğu künyeyi avucunu kanatacak kadar sıkıyor. Richard ona doğru eğilip elini yüzüne koyuyor ve ateşten yandığını fark ediyor.

– Onu eve götür, diyor Curtis'e. Graziella onunla ilgilenir. Durumu ağırlaşırsa Doktor Jenkins'i çağır ve uçağı hazır beklet.

Curtis, Alyson'ı bir battaniyeye sarıp Hummer'a götürürken, Richard cipin kapısını açıyor, çocuğun cesedini görüyor ve kapıyı derhal kapatıyor.

– Ya "öteki"? diye soruyor Curtis, sesini alçaltarak.

– Ötekiyle ben ilgilenirim, diye cevap veriyor Richard.

* * *

17. İlk başta Amerikan ordusu tarafından kullanılan bu 4x4, Körfez Savaşı sırasındaki görüntülerle popüler olmuş, sivil bir modeli piyasaya sürülmüş ve aralarında Arnold Schwarzenegger'in de bulunduğu bazı Hollywood starları arasında moda olmuştur; Schwarzenegger'in çok sayıda Hummer'ı olduğu bilinmektedir.

Mohave Çölü
Kaliforniya'nın doğusu

Richard Harrison üç saattir kızının cipini sürüyordu. Dev megapolden çıkmış, çöle dalmıştı. Yolcu koltuğunda ekose bir battaniyeye sarılı bir çocuk cesediyle, dehşetin sonuna yapılan bir yolculuk... Richard en kötü kâbuslarında bile, bir gün böyle bir cehennem azabı çekeceğini hayal etmemişti. Halbuki hayatında her tür sınavdan geçmişti: 1965'te genç bir subayken Vietnam, hastalığının sonuna kadar yanından ayrılmadığı karısının kanseri, iş yaşamında her gün verdiği ekonomik savaş... Yetişme çağındayken, korkularını bastırmak için hep olacakları önceden kestirmeye çalışır, en berbat korkularını, ehlileştirme umuduyla, gerçekleşmiş gibi zihninde kurardı. Yaşı ilerledikçe katılaşmış, ama bu alışkanlığını korumuştu. Bu şekilde, şu son yıllarda kendini hastalığa ve ölüme hazırlamış, ikisiyle de yüzleşme gücünü elde ettiğine inanmıştı. Ama kızının öldürdüğü bir çocuğu kendi elleriyle gömeceği, işte *bu* hiç aklına gelmemişti. Ve kendine bu işi sonuna kadar götürüp götüremeyeceğini soruyordu. Yola çıktığından beri defalarca durup kusmuştu ve nefesi daraldığından şu an pencereleri sonuna kadar açmış, arabayı öyle sürüyordu. Buna rağmen boğulur gibi oluyor ve beyin kanaması geçirmekten korkuyordu. Ama kızını yüzüstü bırakamazdı. Daha birkaç hafta önce alkollüyken araba kullanmaktan ehliyetine üç ay el konmuştu. Şimdi, ehliyetsiz araba kullanırken bir çocuğu öldürmekten tutuklansa kim bilir kaç yıl hapis cezasına çarptırılırdı ve o, bütün ilişkilerine rağmen onun için hiçbir şey yapamazdı.

Kendini sorunu halledebileceğine ve Alyson'ı hapse girmekten kurtarabileceğine ikna etmeye çalıştı. Palm Spring'i geçtikten biraz sonra, bir nalbur dükkânında durup bir kazma ile kürek satın almıştı. Parayı nakit ödemiş, güvenlik kamerasına yakalanmamak için başını çevirmişti ve kimsenin onu tanımadığından neredeyse emindi. Ülkenin en zengin adamlarından biriydi, ama –ekonomi basını dışında– bir Bill Gates ya da Warren Buffet kadar medyatik değildi. Kasadaki aptal sarışının da *Business Week*'i *TV Guide* kadar düzenli takip etmediğine bahse girebilirdi.

Ama Alyson'ın durumu farklıydı: Çılgınlıklarıyla magazin basını okurları arasında büyük şöhret yapmıştı ve en azından Los Angeles'ta onu tanımayan yoktu. Öte yandan, kızının telefonda anlattıklarına rağmen, Richard kazaya kimsenin tanık olmadığına inanmakta zorluk çekiyor ve polisin kısa zamanda izini bulmasın-

dan korkuyordu. Bu nedenle hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Çok hızlı.

* * *

Cip, kaktüsten başka hiçbir bitkinin bitmediği dağlık masiflerde ve kayalık düzlüklerde bir saat daha yol aldı. Akşam olurken, Richard, Nevada sınırı yakınlarında, kuş uçmaz kervan geçmez bir düzlüğe vardı. Anayoldan çıkıp parçalanmış kayalardan ve tozlu taşlardan oluşan bir araziye girdi. Bu çorak arazinin ortasında, gözüne bir erguvan ağacı çarptı. Toprak, kuruluktan yol yol çatlamıştı. Farları açık bırakarak arabadan indi.

İlk kazma darbesini indirdiğinde saat akşamın yedisiydi.

Cesedi mezara koyduğunda on olmuştu.

Son kürek toprağı attığında geceyarısıydı.

Richard sabahın birinde çocuğa son duasını etti, arabaya atladı ve aynı yoldan geri döndü.

Saat üçte, cipi ateşe vermek üzere Curtis onu çölün ortasında bekliyordu.

Saat altıda, Richard Beverly Hills'e döndü ve kızını havaalanına götürdü.

İki saat sonra, milyarderin özel jeti, içinde Alyson'la İsviçre'ye gitmek üzere havalandı.

* * *

Richard ABD'de kaldı ve olacakları bekledi.

İlk gün hiçbir şey olmadı. İkinci gün de öyle, üçüncü gün de, dördüncü gün de.

Bir haftanın sonunda, Richard izlerinin asla bulunamayacağını ve kızının bu işten yakayı sıyırdığını tahmin etti.

Ama insan böyle bir olayı belleğinden silebilir ve kendisini hiç olmadığına inandırabilir mi?

28

Önündeki hayat

Gelecek bize geçmişin bir armağanıdır.

André Malraux

Bugün
Uçakta
Saat on sekiz.

*Bayanlar, Baylar uçağımız birazdan New York'a doğru iniş*e geçecek. *Lütfen yerlerinize oturunuz, masalarınızı kapatınız ve kemerlerinizin bağlı olduğundan emin olunuz.*

Kabin amirinin anonsu Alyson'ın hikâyesini bıçak gibi kesti. Genç kadın, kötü bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kaldırıp etrafına bakındı. Floridita boşalmaya başlamıştı ve iki hostes son müşterileri yerlerine dönmeleri için uyarıyordu.

– Yaptığım affedilir bir şey değil, dedi Alyson, gözkapaklarına bulaşan rimelleri silerek. En kötüsü, her şeyi halletme işini babama bırakmış olmam. Olaydan sonra, aylarca İsviçre'de kaldım, detoks ve depresyon tedavisi gördüm. Döndüğümde, hiçbir şey olmamış gibi yaptılar!

Alyson'ın anlattıklarından hem sarsılan hem de dehşete kapılan Mark, gene de duruma uygun doğru sözcükleri bulmaya çalıştı:

– Hiçbir şey affedilemez değildir, ama hayatta değiştiremeyeceğimiz şeyler vardır. Kendinize dünyanın bütün azaplarını çektirseniz bile, bu, o çocuğu geri getirmez.

– Bu bir teselli değil.

– Evet, değil, zaten ben de sizi teselli etmeye çalışmıyorum. Sorumluluğunuzu kabul etmek ve daha da fazla acı çekme riskini almak zorundasınız. Ama hayatınız bitmedi. Yapabileceğiniz dünya kadar şey var: Başka çocukların yardımına koşabilir, toplumsal ya da insani faaliyetlere katkıda bulunabilirsiniz. Hem de sadece paranızla değil. Seçim sizin, ama kendinizi geçmişinize hapset-

meyin. Hem sonra, belki de her şeyi anlamıyoruzdur...

Mark cümlesini tamamlamadı. Âdeta mucize sonucu yeniden bulduğu kızını ve kendi acısını düşünüyordu. Alyson, devam etmesi için ona soran bakışlarla baktı.

– Belki de acının bir faydası vardır, acı başka bir şeyin yolunu açıyordur. Belki de, bütün bunların anlamını biz göremiyoruzdur...

Genç kadın gözlerini yere eğdi ve sordu:

– Bir çocuğun ölümünde nasıl bir anlam aranabilir?

Mark ağzını açtı, ama verecek cevap bulamadı.

* * *

– Artık gerçekten yerinize dönmeniz gerekiyor, Beyefendi, dedi hosteslerden biri, masadan kalkması için kararlı bir sesle Mark'ı uyararak.

Mark, gözleri hâlâ Alyson'ın gözlerinin içinde, bir otomat gibi yerinden kalktı. Onunla konuşmaya devam etmek, onu bu dramı bir pranga gibi taşımamaya ikna etmek, geçmişini silmeden kendisine bir gelecek kurmaya teşvik etmek isterdi.

Uçak sallanmaya ve bulutlara doğru alçalmaya başlamıştı. Bu defa, hostes daha ısrarcı oldu ve onu alt kabine inen merdivenlerin başına kadar götürdü.

Aceleden, Mark cüzdanını masada unutmuştu. Alyson bunu fark ettiğinde o çoktan aşağı inmişti. Genç kadın cüzdanı inceledi, derisinin yıpranmış olduğunu düşündü, ama açıp içine bakma dürtüsüne direndi. Cüzdanı bir ara ona geri verme umuduyla cebine koydu.

Onu yeniden görmesini sağlayacak bir vaat gibi.

* * *

Aynı anda Manhattan'da, Connor, Mozart Kliniği'ndeki odasının duvarını süsleyen ultramodern saate göz attı. Muayenehanesinde tedavi edemediği en ağır vakalara burada bakıyordu. Yarım saat içinde Mark'la buluşacaktı ve bu anı endişe ve sabırsızlıkla bekliyordu.

Birkaç metre ötesinde, yalın çizgili bir kanepeye gömülmüş oturan Nicole, ayakkabılarını çıkarıp bacaklarını altına almıştı. Connor onun titrediğini fark edince gidip bir örtü getirdi. Nicole örtüyü aldı ve ona bakışlarıyla teşekkür etti. Connor elini onun

omzuna koydu ve bir süre sessizce durdular. Battery Park üzerinden batan güneş, odayı, kliniğin soğuk mavi renkleriyle tezat oluşturan bakır rengi ılık bir ışıkla yıkıyordu.

– Sence, gerçeği öğrendiğinde tepkisi ne olacak? diye sordu Nicole, sonunda.

Connor da kendisine bu soruyu soruyordu. Mark'la arasındaki dostluk, olacakları kaldırabilecek miydi? Kendisini öyle olacağına ikna etmek için, girdaba kapılmış üç kişinin ona doğru sürüklendiği o korkunç Noel gecesini hatırlamaya çalıştı...

29

Her şeyin başladığı gece (devam)

Nereye gittiğini bilmiyorsan,
nereden geldiğini hatırla.

Afrika atasözü

2006 Noel gecesi, Manhattan'ın göbeği...

03.30 – CONNOR & ALYSON

Kar Soho'da sokak lambalarının altında pırıldıyor.

Connor, Aston Martinini park ettikten sonra, sadece uyumak için gittiği soğuk ve kimliksiz bir *loft* olan dairesine gidiyor. Elektrik düğmesine basınca, sanki içeride tadilat çalışmaları hâlâ sürüyormuş gibi, sadece tavandan sarkan çıplak bir ampul yanıyor. Connor dalgın adımlarla kahverengi parke döşeli büyük salonu geçiyor; ortada hâlâ boşaltmaya zaman ayıramadığı birkaç koli duruyor. Mutfak da salon kadar çıplak. Dolaplar boş ve vitroseramik ocak hiç kullanılmamış gibi tertemiz. Krom kaplama buzdolabından bir şişe beyaz şarap çıkarıyor ve bir bardak şarap doldurup salona dönüyor. Salon buz gibi soğuk olduğundan klimayı açıyor, ama alet sadece soğuk hava üflüyor. Isınmak için, şarabını bir dikişte bitiriyor ve bir bardak daha koyuyor. Belki de şişeyi salona getirmemeliydi. Sık sık olduğu gibi, işinden uzaklaştığı an içinde büyük bir boşluk hissediyor. Hiçbir şeyin dolduramayacağı bir boşluk: hiç kimsenin, hiçbir zenginliğin, hiçbir uyuşturucunun asla dolduramayacağı. Böyle işte, onun özel hayatı, oturduğu daire kadar soğuk: umutsuzca boş.

Kravatını çözüyor ve duvardan duvara uzanan cama doğru yürüyor. Aşağıda, kaldırımda, atkısını taktığı, kendisi kadar yalnız kardan adamı görüyor. Kadehini bu kader arkadaşına doğru kaldırıyor, sonra kanepenin üzerine çöküp mekanik bir hareketle duvara monte edilmiş dev ekranlı televizyonu açıyor. Sesi kapatıyor ve bir kanaldan ötekine zaplamaya başlıyor. Bir sinema kanalında, Noel gecelerinde geçen eski filmlerden parçalar gösterili-

yor: *It's a wonderful life, Miracle on the 34th Street...*

İnsanlar Noel'in özel bir gece olacağına inanırlar: her şeyin olabileceği bir gece...

Ne demezsin!

Connor gözlerini yumuyor. Çantasını çalmaya kalkışan o tuhaf ve mutsuz kız gözünün önünden gitmiyor: Onun geceyi soğukta ve korku içinde geçireceğini biliyor. Genç kızın, nefretinin ağırlığı altında ezildiğini, uçurumun eşiğinde olduğunu hissetmiş, ama ona yardım edememişti.

Bu yüzden kendini suçlarken, telefonu çalmaya başlıyor. Kaşlarını çatıyor. Herhalde çağrısına cevap vermeyi unuttuğu Nicole arıyor. Cevapla tuşuna bastığında, ekranda "özel numara" yazısı beliriyor.

– Alo?

– Şey... Connor McCoy'la mı görüşüyorum?

– Evet.

– Geç olduğunu ve sizi rahatsız ettiğimi biliyorum, ama...

Panik içinde, genç bir kadın sesi bu.

– ... beni size babam yönlendirdi... Beni bir tek sizin kurtarabileceğinizi söyledi.

Genç kadının sözcükleri hıçkırıklarla boğuluyor.

– Neyiniz var? diye soruyor, Connor.

– Ben birini öldürdüm.

Connor irkiliyor. Hattın karşı ucunda artık sadece hıçkırıklar ve iç çekme sesleri var.

– Sakin olun, Hanımefendi. Kim olduğunuzu öğrenebilir miyim?

– Adım Alyson Harrison.

Connor pencereye doğru birkaç adım atıyor. Camdan, evin biraz aşağısında, bir arabaya yaslanmış duran genç bir kadını seçiyor.

– Neredesiniz, şu anda?

Kar tanelerinin arasında gözden kaybolan genç kadın, başını en üst kattaki bir pencereye doğru kaldırıyor. Ve Connor'ı görüp cevap veriyor:

– Aşağıda.

* * *

Bir saat sonra

Salonda ışık yanmıyor. Alyson salondaki kanepede uyuyor. Klimadaki arıza Connor'ı bu eve taşındığından beri ilk kez şömineyi yakmak zorunda bırakmıştı; şu anda salonda güzel bir ateş çıtır

çıtır yanıyor. Pencerenin yanında ayakta durmakta olan Connor, yeni "hastasına" şaşkınlık içinde bakıyor.

Onun kim olduğunu biliyor. Gazetelerde ve dergilerde fotoğraflarını görmüştü. Çılgınlıklarını işitmişti ve adının genellikle skandallarla ve sosyete basınıyla birlikte anıldığını biliyor. Ama demin konuştuğu genç kadın, ne küstah ne de şımarık biri gibi davranmıştı. Onu her geçen gün uçuruma biraz daha yaklaştıran bir geçmişin pençesinde kıvranan genç kadın, alçakgönüllülükle yardımını istemeye gelmişti.

Alyson yaklaşık bir saat boyunca ona korkunç hikâyesini anlatmıştı: Küçük çocuğun yaşamına mal olan trafik kazası, babasının ortadan kaldırdığı ceset, bastırma, sonra "bununla birlikte yaşayamama", özyıkım sarmalı ve intihar girişimleri. Genç kadın bu cehennemden bir çıkış yolu olmadığından korksa da, bu kâbusun bir şekilde bitmesini istiyor. Bu gece gidip polise teslim olmaya hazırdı, ama buna cesaret edememişti. Son çare olarak, babasının eskiden verdiği bir öğüde uymuş ve kaderini bir hekimin ellerine teslim etme kararlılığıyla Connor'a başvurmuştu.

Connor şömineye bir odun daha atıp ateşi canlandırıyor. Şimdi, kitabının çıkmasından birkaç ay sonra, Richard Harrison'dan bir not aldığını hatırlıyor. Ünlü işadamı kitabından çok etkilenmiş ve onunla buluşmak istemişti. Connor nota cevap vermemiş ve birkaç ay sonra, o sırada başarının zirvesinde olan milyarder, basına Alzheimer hastası olduğunu açıkladığında, buna pişman olmuştu.

Alyson, hikâyesinin sonunda, "Öldürdüğüm o çocuk her gece rüyama giriyor" diye itiraf etmişti. Bu sözler Connor'ı ürpertmişti, zira genç kadını dinlerken kendisini duyar gibi olmuş ve onun acısını kendi içinde hissetmişti. Bunun üzerine, ona yardım edeceğine söz vermişti.

Connor genç kadına bir yatıştırıcı verip geceyi evinde geçirmesini teklif etmişti. Sabah olduğunda ona yeni terapilerden söz edecekti, ama şimdi dinlenmesi gerekiyordu. Genç doktorun sözleriyle sakinleşen Alyson, ateşin yanına uzanmış ve çok geçmeden bir battaniyenin altına kıvrılıp uyumuştu.

* * *

04.45 – CONNOR & EVIE

Düşüncelere dalıp gitmiş olan Connor, bir sigara yakmaya hazırlanırken telefonu gene çalıyor. Gecenin bu saatinde ikinci de-

fa aranmanın şaşkınlığı içinde, Alyson'ı uyandırmamak için telefona hemen cevap veriyor.

– Doktor Connor McCoy?

– Evet, benim.

– Polis...

Sizi 1989'da Chicago'da iki kişiyi öldürmek suçundan...

– ... 14. Bölge'den Komiser Dave Donovan...

Sizi bir katile yataklık etmekten...

– ... sizi böyle geceyarısı rahatsız ettiğim için özür dilerim, Doktor.

– Size nasıl yarımcı olabilirim, Memur Bey?

– İki memurumuz az önce, Village'da bir binanın girişinde reşit olmayan bir genç kızı tutukladı. Annesinin öldüğünü ve New York'ta hiçbir yakınının olmadığını söylüyor.

– Evie Harper mı?

– Bize verdiği isim de bu. Sizin hastanız olduğunu söylüyor.

– Bu... doğru, evet, doğru, diyor Connor. Durumu nasıl, iyi mi?

– Çok üşümüştü, ama şimdi daha iyi. Aslında, sosyal hizmetleri aramam gerekirdi, ama ondan önce size haber vermek istedim.

– Hemen geliyorum, diyor Connor, telefonu kapatmadan önce.

Rahatlayan Connor, Evie'yi bulduğu için büyük bir sevinç hissediyor. Yoksa bu gerçekten her şeyin olabileceği bir gece mi?

– DİKKAT ET... JEREMY! DİKKAT!

Connor ani bir hareketle kanepeye dönüyor. Uykusunda çırpınan Alyson, görünmez bir düşmanla mücadele ediyor.

Connor genç kadının yanına çömeliyor ve onu usulca uyandırıyor.

– Benim biraz dışarı çıkmam gerekiyor, diye açıklıyor Alyson'a.

– Ama döneceksiniz, değil mi? diye soruyor genç kadın, uyanmaya çalışırken.

– Evet, işim biter bitmez, diye söz veriyor ona Connor.

Connor genç kadına bir bitki çayı hazırlamak için mutfağa geçiyor.

– Çarptığınız çocuğun adı Jeremy miydi?

– Hakkında bildiğim tek şey bu, diyor Alyson. Künyesinde yazan isim buydu.

– Künye?

– Bileğine takılı ince bir bilezik, kilidi açılıp düşmüş. Arabamın önünde bulup almıştım.

Konuşurken bir yandan da çantasını karıştırıyor ve yassı halkalardan oluşan bir zinciri çıkarıp sehpanın üzerine koyuyor.

Connor salona dönüyor ve Alyson'a dumanı tüten bir fincan uzatıyor. Küçük bileziği eline aldığında beyninden vurulmuşa dönüyor ve durumu Alyson'a belli etmemek için insanüstü bir çaba harcaması gerekiyor. Paltosunu giyiyor, "Birazdan dönerim" diye geveleyip evden çıkıyor. Asansöre bindiği an gözyaşlarını bırakıyor.

Çünkü Jeremy'nin kim olduğunu biliyor.

* * *

14. Bölge Komiserliği

– Tamam, bitirdim, diyor Connor, komisere gözünün önünde doldurduğu formu uzatarak. Tıbbi sorumluluğu üstleniyorum.

Polis belgeyi gözden geçirirken, Connor koridorda bir aşağı bir yukarı volta atıp duruyor. Bu Noel gecesi, komiserlikte yoğun bir hareketlilik var: Yanlarında serseri ve sarhoşlarla, trafik kazası geçirenlerle her köşeden bir polis çıkıyor. Connor uzaktan yakından polisle alakalı ne varsa nefret ettiğinden, buradan da nefret ediyor. Broadway'de *Sefiller*'i izlediğinden beri, kendisini sürekli Javert'in dönmesinden korkan Jean Valjean gibi hissediyor. Satıcıların ölümünün er geç açığa çıkacağına ve hayatının hapishane duvarları arasında noktalanacağına inanıyor.

– Tamamdır, diyor sonunda memur, formu dosyaya koyarak.

Sonra, telefonu açıyor ve birkaç kelime geveledikten sonra Connor'a dönüyor.

– Kızı getiriyorlar, diye bildiriyor, bir genelev patronu edasıyla.

– Çok naziksiniz.

Gene de Connor'ın, Evie serbest bırakılana kadar bir on dakika daha beklemesi gerekecek.

– Selam, diyor, nihayet karşıdan gelen kızı gördüğünde.

– Selam, diye cevap veriyor Evie, ona doğru birkaç adım atarak.

Leş gibi pis, ayakta zor duruyor ve gözlerini güçlükle açık tutuyor. Soğuk, uykusuzluk ve hücrede geçirdiği saatler onu fena hırpalamış.

– Gidelim mi? diyor Connor, genç kızın sırt çantasını elinden alarak.

* * *

Aston Martin'in rahat koltuklarında sessizce yol alıyorlar. Beyazlara bürünmüş kent, gözlerinin önünden akıp geçiyor. Cama düşmeye devam eden tek tük kar tanesi, güçlü silecekler tarafından anında yok ediliyor.

– Geldiğiniz için teşekkür ederim, diyor Evie, bitkin bir sesle. Geceyarısı uyandırdığım için de özür dilerim.

– İyi yaptın, diye cevap veriyor Connor. Senin için endişeleniyordum.

Yollar boş olmasına rağmen, kar dikkatli olmayı gerektiriyor. Connor, Houston Street kavşağında yavaşlıyor ve güneye doğru sapıyor.

– ... ayrıca, ben fazla uyumam zaten.

– Biliyorum, diyor Evie.

Lafayette Street'ten geçerlerken, Connor kaşlarını çatıp soruyor:

– Nasıl biliyorsun?

– Kitapta yazıyor.

– Hangi kitapta?

– *Sizin* kitabınızda, diyor Evie, sırt çantasından *Hayatta Kalmak*'ın yıpranmış bir nüshasını çıkarırken.

Şaşalayan Connor, başını iki yana sallıyor ve ilk kez, genç kızın yüzü muzip bir ışıkla aydınlanıyor. Bu gerçek bir gülümseme değil, ama en azından bir gülümseme başlangıcı.

Evie cama doğru eğiliyor. Henüz gün doğmamış, ama gecenin sonunun geldiği hissediliyor. Araba Aşağı Manhattan'ın dar sokaklarına giriyor, gökdelenlerin gölgesinde, camdan ve çelikten oluşan bir labirentte yoluna devam ediyor. Church Street'e dalıp bir zamanlar İkiz Kuleler'in bulunduğu Sıfır Noktası'na varıyor.

– Nereye gidiyoruz? diye soruyor Evie.

– Mozart Kliniği'ne. Muayenehanemde olmadığım zamanlar orada çalışıyorum.

– Ben hastaneye gitmek istemiyorum, diye uyarıyor onu genç kız.

Kuşkularının ve güvensizliğinin tekrar öne çıkması için birkaç saniye yetiyor. İçinde hep bir kurtuluş yolu gibi sakladığı intikamını alamama korkusu...

– Dinlenmen ve tedavi olman gerekiyor, diye karşılık veriyor Connor, itiraz kabul etmez bir tonla.

Ama Evie hiçbir şey duymak istemiyor:

– İnmek istiyorum! diye bağırıyor, kapının koluna yapışarak.

– Seni kodeste bırakmalıydım, diye içini çekiyor Connor, arabayı yavaşlatmadan.

Araba hızla giderken, genç kız aniden kapıyı açıp emniyet kemerinin kilidini çözüyor.

Connor Trinity Church'ün önünde sert bir fren yapıyor. Artık sabrı taşmış bir vaziyette, arabadan dışarı fırlıyor, öteki tarafa dolaşıyor ve genç kızı yakasından yakalıyor.

– Kendini öldürmek mi istiyorsun sen? diye patlıyor, Evie'yi çekerek arabadan çıkarırken.

Doktorun öfkesi karşısında şaşalayan Evie, tokat yemekten korkar gibi gözlerini yumup başını yana çeviriyor.

– Şu haline bak! diye haykırıyor Connor. Kadidin çıkmış! Bitkinsin, yüzünde renk kalmamış, şimdiden ihtiyarlamışsın!

Genç kız arabanın dikiz aynasında yüzüne bakıyor, ama görüntüsü içini o kadar fena yapıyor ki derhal gözlerini kaçırıyor.

Connor devam ediyor:

– Gebermek istiyorsan böyle devam et, doğru yoldasın! New York'u tanımıyorsun. Seni şu kaldırımda bıraksam bir hafta dayanamazsın! Ya ölürsün ya da vizitesi on beş dolara fahişelik yaparsın! İstediğin bu mu?

Connor büyük bir öfkeyle arabasının kaportasına yumruğunu geçirirken, afallamış olan Evie'nin yanaklarından kızgın gözyaşları boşalıyor.

* * *

İşte her şey söylenmiş artık. Orada öylece durup ölü kulelerin gölgesinde, doğmakta olan buz gibi güne bakıyorlar. Kırgın, mecalsiz ve hissizleşmiş gibiler.

Sonra Connor ağır adımlarla ilerleyerek direksiyona geçiyor ve motoru çalıştırıp bekliyor. Evie bir hortlak gibi, kaldırımda kıpırtısız duruyor.

– Bir hafta dayanamazsın, diye tekrarlıyor Connor, kendi kendine konuşur gibi.

* * *

Aston Martin, Wall Street'in labirentimsi karanlık sokaklarından çıkıp Hudson kıyılarına varıyor. Connor ters yöne dönüp Battery Park City'ye giriyor. Okyanusun ağzında inşa edilmiş bu lüks kompleks, Dünya Ticaret Merkezi inşa edilirken temelden çıkarılan toprakla doldurulmuş bir alanda yükseliyor.

Connor manyetik kartıyla otoparka giriyor ve en alt kata inip arabayı park ediyor. Arabadan iniyor ve onu birkaç metre arkadan takip eden Evie'yle hiç konuşmadan otoparkı geçiyor. Gene

hiç konuşmadan bindikleri asansör onları dosdoğru, Financial Center'ın iki katını işgal eden ultramodern bir tesis olan Mozart Kliniği'nin girişine çıkarıyor.

Resepsiyonda, Connor güvenlik amiriyle kısa bir konuşma yapıyor ve Evie'nin hasta kabul dosyasını kendi eliyle doldurmaya başlarken, bir hemşire genç kızı odasına götürüyor.

* * *

Yirmi dakika sonra

Connor odanın kapısını usulca itiyor. İçeride hiçbir lamba yanmadığı halde, sokaktan yükselen gece mavisi bir ışık çevreyi aydınlatıyor. Hastane pijamaları giymiş olan Evie, kolunda bir serum, gözleri boşluğa dikili, yatakta yatıyor.

– Ne haber, iyi misin? diye soruyor Connor.

Sessizlik.

Diyaloğu yeniden başlatmak için, içindekileri ona tek tek söylemeye başlıyor:

– Sanırım, hayatında pek destek ve anlayış görmedin, kendini korumak için etrafına kalın bir kuşku ve güvensizlik duvarı ördün...

Evie kılını bile kıpırdatmıyor, ama Connor soluklarını işitebiliyor.

– Haklısın: Hayatın sertliğiyle böyle baş edilir, ancak böyle hayatta kalınır. Ben de uzun süre senin gibiydim Evie, kimseye güvenmiyordum.

Genç kız Connor'ın bakışlarını üzerinde hissettiğinden, gözlerini yumuyor.

– Ama kendini tecrit etmen ve yalnızlığa hapsolman sorunlarını çözmez.

Connor pencereye doğru birkaç adım atıyor. Konuşmaya devam ederken, gözleri, karanlıkta ışıl ışıl parıldayan elli kadar tekneye görkemli bir sığınak sunan North Cove marinasına dalıp gidiyor.

– Mesleğimi yaparken sık sık vaatte bulunmam, diye açıklıyor, samimi bir tonla. Duyguların ve derin korkuların sathına girildiğinde, kesinlikler kaybolur. Bir hastaya, bana danıştıktan sonra kendisini mutlaka daha iyi hissedeceğini hiçbir zaman garanti edemem.

Birden odanın kapısı açılıyor ve bir hemşire, Connor'a sesleniyor:

– Telefondan aranıyorsunuz, Doktor McCoy. Acil galiba.

Connor genç kıza dönüyor. Gözleri hâlâ kapalı, solukları düzenli, uykuya dalmış gibi. Genç adam gene de tuhaf açıklamasını tamamlıyor:

– Buna karşılık, sana şu sözü verebilirim: Sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama buna bir şans tanı-

mak istiyorsan, bana güvenmen gerek...

Connor yatağın üzerine eğiliyor ve veda niyetine ona şu sözleri mırıldanıyor:

– Güven olmazsa, elimden hiçbir şey gelmez.

* * *

07.00 – CONNOR & MARK

Connor resepsiyon görevlisinin uzattığı ahizeyi alıyor.

Hattın karşı ucunda ona tanıdık gelen bir kadın sesi:

– Ben Nicole.

– Seni arayacaktım, ama... diye başlıyor Connor.

Ama Nicole sözünü kesiyor:

– Bana yardım etmen lazım, Mark konusunda.

– Geri mi geldi?

– *Evet, ama...*

Nicole'ün sesi çatallanıyor.

– Sokakta yaşıyormuş, düşünebiliyor musun? Ta o zamandan beri, evsizlerle birlikte yaşıyormuş! Bir şeyler yapmak zorundayız, durumu hiç iyi değil: Bitmiş vaziyette, zor nefes alıyor.

– Sakinleş, diyor Connor. Her şeyi baştan anlat.

Nicole sesi hıçkırıklarla kesile kesile, Mark'ın onu bir saldırıdan kurtardıktan sonra, nasıl geceyi evinde geçirmeyi kabul ettiğini anlatıyor. Yaralı olmasına rağmen gün ışımaya başlar başlamaz yanında köpeğiyle tekrar gitmek istemişti. Nicole çaresizlik içinde, sevdiği adamı ikinci kez kaybetme düşüncesinin dehşetiyle, soğukta uzaklaşıp gitmesini izlemişti. Uzun süre, kaldırımın ortasında hareketsiz durmuş, sonra havlayarak kendisine doğru gelen Labrador'u görmüştü. Hayvanın kardaki izlerini takip ederek iki sokak aşağı yürümüştü.

Mark fazla uzaklaşamamıştı. Karın içinde, iki kolu yana açık baygın yatıyor, köpeğin yakarırcasına havlamalarını duymuyordu.

– Bir şey yapmazsak ölecek, diye bitiriyor sözlerini Nicole.

– Yanından ayrılma, diyor Connor. En kısa zamanda oraya bir ambulans yolluyorum.

* * *

Noel gecesi sonuna yaklaşıyor.

Connor soğuğa rağmen, ambulansın dönmesini beklemek için

avluya çıkıyor. Arkasında, Financial Center'ın cam ve granit kuleleri yükseliyor. Sabah ayazında biraz ısınmak için, ırmak boyunca uzanan kordonda biraz yürümeye karar veriyor.

Girdaba kapılmış üç kişinin ona doğru sürüklendiği korkunç bir Noel gecesi yaşamıştı.

Alyson
Evie
ve Mark.

Uçurumun eşiğinde üç insan. Ama hâlâ yaşayan.

Bu sabah, kendisini ağır bir sorumluluğun altında ezilmiş hissediyor.

Onlara yardım edebilecek mi?

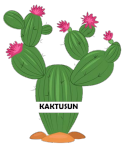
Ve bunu nasıl yapacak?

Düşünceli düşünceli bir sigara yakıyor ve limanda devriye gezen sahil muhafaza teknelerine bakıyor. Şimdi kuvvetle esen rüzgâr, bulutları batıya doğru sürüklüyor. Güzel bir gün olacak. Connor başını kaldırıyor. Çok yüksekte, gökteki bir açıklıktan, arkasında uzun beyaz bir çizgi bırakarak giden bir uçak görüyor.

Ve o zaman aklına bir fikir geliyor.

30

Aç gözlerini

Gözü kapalı yaşamak kolaydır...

John Lennon

Korku hep olacak. İnsan, içindeki
her şeyi yok edebilir: sevgiyi, inancı,
nefreti, hatta kuşkuyu. Ama hayata
tutunduğu sürece korkuyu yok edemez.

Joseph Conrad

Bugün
Uçakta
Saat on sekiz otuz

Uçak devasa gölgesini pamuksu bulutların üzerine düşürerek inişini sürdürüyordu.

Mark, Layla ile köşesinde uyuklar gibi görünen Evie'nin yanına, yerine döndü.

– Kemerini bağladın mı?

Küçük kız başını evet anlamında salladı.

– Az sonra inmiş olacağız, dedi Mark, kızının yanağını okşayarak. Eve döneceğin için mutlu musun?

Layla ona tatlı tatlı baktı, ama sorusuna cevap vermedi.

Mark ısrar etmedi ve başını pencereye doğru çevirdi. Şimdi, ipliksi kalın bulutlar uçağı nemli ve gri bir kefen gibi sarıyordu. Airbus tuzağa düşmüş bir böcek gibi, gökteki örümcek ağlarının ortasında debeleniyordu âdeta.

Sonunda, Layla esrarlı bir cümleyle sessizliğini bozdu:

– Biliyor musun, ben seni karanlıktayken gördüm...

– Karanlıktayken?

– Tüneldeyken, diye belirtti küçük kız, babasına üzgün bir ifadeyle bakarak. Metro tünelindeyken...

Tünel, karanlık, metro...

Mark'ın, kızının Manhattan'ın kanalizasyon şebekesinde ve ye-

raltı tünellerinde geçirdiği dönemden söz ettiğini anlaması birkaç saniye sürdü. Evsizlerin acımasız dünyasında geçen cehennemi iki yıl. Şehrin bağırsaklarında, metro ve demiryolu tünellerinde sığınacak yer aramakla geçen iki koca yıl. Kendisini marjinallerin ve keşlerin faunasına diri diri gömdüğü iki koca yıl. Umutsuzluğunu ve çaresizliğini alkolde boğmaya çalışarak geçirdiği iki koca yıl...

Birden paniğe kapıldı: Layla bunu nereden biliyor olabilirdi? Cehenneme inişinden ona kim bahsetmişti? Nicole mü? Onu kaçıranlar mı?

– Tünele girdiğinde üzülüyorum baba, diye devam etti küçük kız. Bir daha oraya dönme!

– Ama... diye kekeledi Mark, nereden biliyorsun...

– Çünkü seni gördüm, diye tekrarladı Layla.

– Beni gördün, peki sen neredeydin?

– Yukarıda... dedi küçük kız, parmağıyla tavanı işaret ederek.

Şaşkına dönen Mark, o "yukarı"yı görmek için başını havaya kaldırdı.

– Artık içme, dedi Layla, yalvaran bir sesle. Bir daha gitme. Eve dönüp annemle yaşa.

Allak bullak olan Mark, yaptıklarını savunmaya çalıştı.

– Gittim, çünkü artık yapamıyordum. Senin için o kadar, o kadar çok korkuyordum ki... Sensiz hayatımın bir anlamı kalıyor muydu, bilmiyordum.

Mark birkaç saniye içinde gene bütün gerçeklik duygusunu yitirmiş, sisler içinde yüzmeye başlamıştı. Layla'ya baktı. Koltuğunda büzüşmüş oturan kızı o kadar küçük görünüyordu ki. Mark, bilgisi dışında kalan çok önemli bir şey olduğunu anlıyordu: yolculuğun başından beri gözünün önünde olan bariz bir şey...

– Bana bir şeyi açıklaman gerekiyor, tatlım, dedi, Layla'ya doğru eğilerek.

– Neyi?

– Neden annenle konuşmak istemiyorsun?

Küçük kız bir an düşünmek için durdu. Sonra, belki de zamanının geldiğini hissederek, usulca itiraf etti:

– Çünkü o zaten biliyor.

– Neyi zaten biliyor?

– Benim öldüğümü, dedi Layla.

* * *

Aynı anda, üst kabinde Alyson Harrison pencereden dışarı baktı: Bulutlar yavaş yavaş dağılıyor ve aradan okyanus görünüyordu.

Yüzünü buruşturmuş, Mark'ın Floridita'da masanın üzerinde unuttuğu cüzdanı elinde sıkıyordu. Cüzdanın içine bakmak için neden dayanılmaz bir istek duyuyordu? Bu, meraktan farklı bir şeydi: Hayati bir ihtiyaç, kesin bir zorunluluktu; sanki bir ses kulağına, hayatının buna bağlı olduğunu fısıldıyordu.

Parlak deri cüzdanın içinde fazla bir şey yoktu: iki kredi kartı, birkaç dolar, bir ehliyet, bir kartvizit ve Mark'ın karısıyla çekilmiş bir fotoğrafı. Alyson, Nicole'e hayranlıkla baktı ve onu güzel ve sıradışı buldu; sahip olmayı düşlediği, ama asla sahip olamayacağı bir zarafeti vardı kadının. Tam cüzdanı kapatmak üzereydi ki, çiftin fotoğrafının arkasına yapıştırılmış bir başka fotoğraf olduğunu fark etti. Beş altı yaşlarında, kalkık burunlu, muzip muzip gülümseyen bir kız çocuğunun fotoğrafıydı bu. Spor kıyafeti, kısa saçları ve beysbol kasketiyle erkek çocuklarını andırıyordu. Ellerini çenesinin altında birleştirmişti ve sol bileğinde, Jeremy adının yazılı olduğu bir künye seçiliyordu.

Alyson'ın zihninde acı bir şimşek çaktı. Şimdi her şeyi anlıyordu: Arabasıyla çarptığı çocuk... Mark'ın kızıydı! Panikten, yağmur yüzünden ve beysbol kıyafeti nedeniyle onun bir erkek çocuğu olduğunu sanmış ve künyedeki isim bu izlenimini doğrulamıştı. İleride, künyeyi Layla'ya, artık bileği kalınlaştığı için takamayan bir kuzeninin hediye ettiğini öğrenecekti.

Dehşete kapılan Alyson, yerinden fırladı ve hostesin sert uyarılarına rağmen alt kabine inen merdivenlere doğru hızla yürüdü.

* * *

– Neden... neden öldüğünü söylüyorsun? diye sordu Mark, kızının cevabından serseme dönmüş bir halde.

– Çünkü bu doğru, diye cevap verdi Layla, âdeta pişmanlık içinde.

– Ama bu imkânsız, burada, yanımda olduğuna göre.

Layla her şeyin bu kadar basit olmadığını anlatmak istercesine, kibarca omuzlarını silkti.

– Ne kadar zamandır ölüsün? diye sordu babası, kendini zorlayarak.

– Baştan beri, diye itiraf etti Layla, sakince. Araba çarptığından beri.

– Araba?

– Cip, diye açıkladı çocuk.

– Sen... sen kaçırılmadın mı?

– Hayır, bir kazaydı. Oynamak için mağazadan çıkmıştım. Fır-

tına yüzünden yolumu kaybettim.

Bu kadarı Mark'ı aşıyordu, beklenmedik bir tepki verdi:

– Ama neden çıktın? diye azarladı kızını. Sana bin kere söylemiştik, asla uzaklaşmaman gerektiğini. Yağmur yağıyordu, tehlikeliydi...

– Çocuklar için yağmur altında yürümek eğlencelidir, diye cevap verdi Layla, yatıştırıcı bir sesle.

Mark gözlerinin yandığını hissediyordu. Bu konuşma ne kadar gerçekdışı olursa olsun, henüz bunu kabul etmeye hazır olmasa da Layla'nın ona gerçeği söylediğini biliyordu.

– Ben ölüyüm, ama buna üzülmemelisin, dedi küçük kız, babasının elini tutarak.

– Bunu benden nasıl isteyebilirsin? diye sordu Mark, yakarır gibi.

– Bazen olanlar öyle olması gerektiği için olur, diye açıkladı Layla, kaderci bir edayla.

Mark artık her şeyin olup bittiğini ve ne yaparsa yapsın olanları kavrayamayacağını anlıyordu. Bunun üzerine, sanki Layla'ya sarılması onu ölümün pençelerinden koparabilirmiş gibi, kızını sıkı sıkı kucakladı.

– Bazen olanlar sadece zamanı geldiği için olur, diye ekledi Layla, motor uğultularının bastırdığı alçak bir sesle.

– Hayır! diye bağırdı Mark, son bir çabayla.

Bağırışı, uçağın arkasından gelen bağırtılara karıştı. Arkasına döndü ve ona doğru koşan Alyson'ı gördü. Ona bir metre kala genç kadın birden durdu.

– Çarptığım çocuk... diye başladı, boş bir sesle.

Elinde tuttuğu fotoğrafı yere bıraktı. Resim havada döne döne inip Mark'ın ayaklarının dibine düştü.

– ... erkek sanıyordum, diye tamamladı cümlesini. Ama o... sizin kızınızmış.

Mark ve Alyson başlarını Layla'nın koltuğuna doğru çevirdiler.

Küçük kız artık orada değildi.

Ama hepsi bu kadar değildi.

Hostesler, altı yüz yolcu, herkes buharlaşmış gibiydi! Dev A380 boşalmıştı. Göğün ortasında, beş yüz küsur tonluk uçağın içinde sadece üç kişi vardı:

Mark,

Alyson,

Evie.

31

Eskisi gibi

Mavi hapı alırsan hikâye orada durur,
yatağında uyanırsın ve istediğine inanırsın.
Kırmızı hapı alırsan Harikalar Ülkesi'nde kalırsın
ve sana tazının nereye kadar gittiğini gösteririm.

Matrix filminden diyalog

Bugün
Uçakta

– Neler oluyor...

Alyson haykırmak istedi, ama çığlığı boğazında düğümlendi.

Evie dehşet içinde gözlerini sonuna kadar açtı.

Bu imkânsız...

Çılgına dönen Mark, şaşkın gözlerle esrarengiz bir şekilde boşalan koltuklara bakıyordu. Uçakta kimse kalmamıştı. Bir saniye içinde, yolcuların ve uçuş ekibinin tamamı yok olmuştu.

Mark, peşinde iki kadınla, orta koridordan yukarı doğru yürüdü. Tüm koltuklar boştu. Üzerlerinde ne giyim eşyası ne çanta ne kitap ne gazete vardı. Alyson koşarken, bagaj gözlerini açıp içlerine baktı: boş, boş, boş.

– Layla! diye inledi Mark. Layla!

Ama umutsuzluk çığlığı cevapsız kaldı.

Alyson ve Evie biraz teselli bulmak için birbirlerine baktılar. *Bu gerçek değil*, diye düşündü Evie, içini rahatlatmak için. Ama kâbus o kadar gerçeğe benziyordu ki, müthiş bir korku içinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

– Pilotlar! dedi Mark. Pilotlara ne oldu?

Görünüşte uçak New York'a doğru sorunsuz bir şekilde inmeye devam ediyordu, ama kokpitte hâlâ birileri var mıydı?

Mark, yanında Alyson ve Evie'yle, üst kabine giden merdivenleri koşarak çıktı. Birinci mevki ve VIP koltukları da uçağın diğer yerleri kadar boştu. Servis alanına ilk dalan Mark oldu; buradan, iki kat arasında yer alan pilot kabinine geçiliyordu. Kokpitin ka-

pısı kilitli değildi; Mark kapıyı endişeyle itti.

Devasa kokpitin ön kısmında, sekiz kontrol ekranı, büyük *joystick*'lere benzeyen dikey kolları çevreliyordu. Ama pilot ve yardımcı pilot koltukları boştu.

Alyson ve Evie, Mark'ın arkasından kabine girdiler. Üçü birden, dehşet içinde camlı yüzeye yaklaştılar. Uçak alçaktan uçuyordu. Bulutların arasından çıkmış, Manhattan'a yaklaşıyordu. Akşam oluyordu ve durumun dehşetine rağmen, 714 sayılı uçuşun son yolcuları gözlerinin önüne serilen manzara karşısında hipnotize olmaktan kendilerini alamadılar. Işık gökyüzünde bakırımsı gölgeler oluşturuyor, altına çalan kahverengi bir fon üzerine dünyanın en ünlü gökdeleninin silueti vuruyordu.

Ama en kafa karıştırıcı olan, gözlerinin önünde uzanan manzarada, Dünya Ticaret Merkezi'nin göğü delen iki kulesinin bulunmasıydı.

Önceden olduğu gibi...

Mark'ın kızını kaybetmesinden önce.

Alyson'ın Layla'yı ezmesinden önce.

Evie'nin annesini kaybetmesinden önce.

Zamanda geriye yolculuk etmek ve "eski" New York'u görmek o kadar tuhaftı ki.

Görünmez bir gücün yönettiği uçak yavaşlamıştı. Beyaz gövdesinin görüntüsünü gümüşi camlara yansıtarak bir planör hafifliğiyle İkiz Kuleler'in yanından geçti.

Mark, Alyson ve Evie birbirlerine sokulmuşlardı. Kolları, elleri, omuzları birbirine değiyordu. Korkuyor ve bu sınavdan yalnız başlarına geçmek istemiyorlardı.

Ne oluyordu? Üçü de yaşamakta oldukları şeye mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyordu. Bir rüya mıydı bu? Aşırı dozda kokainin ya da aşırı alkolün yarattığı halüsinasyonlar mı? Hayır. Bu tuhaf yolculuk onları en derin acılarına geri götürmüştü. Hayatlarının en belirleyici anlarını zihinlerinde tekrar yaşayarak, olanlara biraz geriden bakmaya ve hayatlarını düzene sokmaya çalışarak, iblisleriyle yüzleşmişlerdi. Ölüme hazırlanırcasına...

Ölüm...

Bu yolculuğun asıl varış noktası bu muydu? Bu uçuş bir çeşit araf olabilir miydi? Ölümden dönme tecrübesi yaşayanların geçtikleri uzun, ışıklı bir tünelden mi geçiyorlardı?

Mümkündü...

Uçak East River'ın üzerinde bir yarım tur atıp adanın güneyine döndü. Şimdi, gerçekten çok alçaktan, suyun ve karanın sadece

birkaç metre üzerinden uçuyordu. Şehir de ıssız ve hareketsiz görünüyordu. Uçak Battery Park'ı geçti ve Ellis Adası ile Özgürlük Anıtı'na kadar New York Körfezi'nin üzerinden süzüldü.

* * *

Uçağın düşmesinden birkaç saniye önce, Alyson Mark'ın kolunu yakaladı ve ona mırıldandı:

– Üzgünüm.

Mark başını salladı. Buğulu bakışlarında, sevgi nefrete ağır basıyordu.

Son hareketi Evie'ye doğru dönmek oldu. Genç kızın gözlerinde panik okuduğundan elini tutup sakinleştirmeye çalıştı:

– Korkma.

* * *

Uçak suya şiddetle çarptı.
Kısa bir çığlık duyuldu.
Sonra mavi oldu.
Sonra siyah.
Ya sonra?
Ve sonra...

32

Hakikat

Mutluluğu bulmak için, mutsuzluk riskini almak gerekir. Mutlu olmak istiyorsanız, ne olursa olsun mutsuzluktan kaçmaya çalışmayın. Daha çok mutsuzluğu nasıl –ve kimin sayesinde– yenebileceğinizi düşünün.

Boris Cyrulnik

Bugün
Mozart Kliniği
Saat on dokuz

Üç beden.

Mark,

Alyson,

Evie.

Bir hastane odasında yan yana uzanmış yatan üç beden.

Her biri koza biçiminde ses geçirmez bir bölmeye yerleştirilmiş üç beden.

Bilgisayara bağlı elektrotların takılı olduğu kasklar takmış üç baş.

Connor ve Nicole, bir konsolun arkasında ayakta, üç hastanın saatlerdir süren hipnoz durumundan çıkmasını kaygı içinde bekliyorlar.

Uçak hiç olmadı.

714 sayılı uçuş hiç olmadı.

Uçak kazası hiç olmadı.

Mark, Alyson ve Evie'nin bir uçak yolculuğu sırasında karşılaşıp tanışmaları, hipnoza dayalı bir grup terapisinin senaryosundan başka bir şey değildi. Connor'ın o malum Noel gecesi ondan yardım istemeye gelen üç kişiyi tedavi etmek için tasarladığı, terapi amaçlı bir tür rol oyunuydu.

Ne o ne de Connor, Mark'a Layla'nın öldüğünü söylemeyi doğru bulmuştu. Öylesine büyük bir çaresizlik ve kafa karışıklığı içindeydi ki, bu haber onu intihara ya da deliliğe sürükleyebilirdi. Korkunç haberi ona iletmek için Connor'ın aklına bu mizan-

sen gelmişti; bu, Evie'yi intikam almaktan vazgeçirmeye, Alyson'ı da Layla'yı öldürmüş olmanın yol açtığı utanç ve suçluluk duygusundan kurtarmaya yarayacaktı.

Nicole kocasına endişeyle baktı. Daha birkaç dakika önce sakin sakin uyur gibiyken, şimdi vücudu hafif hafif titriyor, hipnotik transtan çıkmak üzere olduğunu haber veriyordu. Neredeyse aynı anda Evie başını oynattı, Alyson da kolunu uzattı.

"Koma"dan çıkışın yakın olduğunu anlayan Connor, önünde dizili bilgisayar ekranlarını inceledi. Hastane, manyetik rezonansla görüntüleme alanında en son teknolojilerle donatılmış olduğundan, hastalarının beyin faaliyetlerini gerçek zamanda izleyebiliyordu. Deney süresince, monitörlerden gözünü ayırmamıştı. Hipnoz seansı sırasında, beyin faaliyeti genellikle çok yoğun oluyor, baskılama mekanizmalarının gevşemesi zihinsel imge üretimini ve duygulanımı artırıyordu.

Connor ekrandan, davranışları kontrol eden alın lobunda bir aktivite artışı olduğunu saptadı; bu, deneklerin, bedenleri üzerinde kontrolü yeniden kazandıklarına işaret ediyordu. Gerçekten de üç hasta yavaş yavaş kendine geliyordu.

– Size ihtiyacım var, dedi Connor, düofonun düğmesine basarak.

İki hemşire, hastaların uyanmasına yardım etmek ve saatlerdir organizmalarına, güçlü bir halüsinojen-psikotrop madde olan dimetiltriptamin bazlı bir solüsyon zerk eden serumları çıkarmak üzere koştular.

Gözlerini ilk açan Mark oldu. Kaskını çıkarıp ayağa kalkmaya çalıştı, ama sendeledi ve oturmak zorunda kaldı. Beyninde binlerce görüntü şimşek gibi çakıyor ve birbirine karışıyor, müthiş bir duygu karmaşası yaşıyordu: kızıyla buluşmalarının heyecanı, onun yaşadığını bilmenin tarifsiz sevinci, uçağın havalanışı sırasında yaşadığı korku, dehşet verici halüsinasyonlar, asla baş edemeyeceğini sandığı alkol yoksunluğu, Alyson'la o tuhaf karşılaşmaları ve Evie'nin onu çok etkileyen itirafları.

– Kendini nasıl hissediyorsun? diye sordu Connor.

Mark cevap vermek istedi, ama henüz tam ayılmadığından elini başına götürdü. Görüntüler beyninde ıstırap verici şimşekler gibi çakmaya devam ediyordu: Connor'la çocukluğundan sahneler, Nicole'le aşk hikâyesinden parçalar, Layla'nın kocaman dondurmanın karşısında gülen yüzü, en sonunda ona öldüğünü açıklarkenki kırılgan ifadesi...

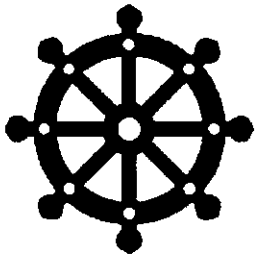
Connor arkadaşına doğru ilerledi. Elini omzuna koyup ona cesaret verdi:

– Geçecek, dostum, geçecek.

Nicole ile bir hemşirenin kolundan tuttuğu Alyson güçlükle doğruldu. Kaskını çıkardı ve yere yığılmamak için ellerini dizlerine koydu. Başı dönüyor, nefes almakta zorlanıyordu. Hipnoz çok yorucu geçmişti; gerçekliğe intibak etmesi epeyce zaman aldı.

Evie bacaklarını, kollarını ve boynunu gerdi. Serumu çıkarılırken, üzerine büyük bir ağırlık çöktü, ardından kısa bir katalepsi hissi geldi. Çevresinde dolanan siluetleri seçmeye çalışarak gözlerini defalarca kırpıştırdı. İlk refleksi omzuna bakmak oldu: Alyson gibi onun dövmesi de yok olmuştu.

Connor konsoluna dönüp o ana kadar yarı karanlığa gömülü olan odanın ışığını yavaş yavaş açtı. Gömlek cebine işlenmiş olan kliniğin simgesi, hepsinin gözü önünde belirdi:

Mozart Kliniği

* * *

Connor başarmış mıydı? Bunu söylemek için henüz çok erkendi. Sonuç ne olursa olsun, bu deneyde kariyeri boyunca öğrendiği ne varsa kullanmış, bilgisinin sınırlarını zorlamıştı.

Hipnoz onu hep büyülemişti. Yıllardır tütün ve alkol bağımlılığı, depresyon, migren, uykusuzluk, bulimia ve anoreksi tedavisinde bu tekniği kullanıyordu. Hipnoz, blokajların ve zihinsel savunma mekanizmalarının baypas edilmesini sağlıyordu. En önemlisi, hipnotik trans halinde, terapist ve hastası her insanın hayatına yön veren binlerce verinin saklı olduğu bilinçaltına inebiliyorlardı. Hipnotik trans halinde, hasta unutulmuş anılara dönebiliyor ve uyanıkken gerçekmiş gibi rüyalar görebiliyordu.

Mark, Alyson ve Evie'ye iyileşme yolunda rehberlik etmek için, Connor bu senaryoyu bir rol oyunu gibi kurgulamıştı. Dış dünyayla "bağlantısı kesilen" ve beyinleri bir tür sanal gerçekliğe bağlanan üç hastanın, en derin korkularıyla yüzleşmeleri gerekmişti. Connor hastaları yas, kabullenme ve bağışlama yolunda daha iyi

yönlendirmek için ağır bir sesle tane tane telkinde bulunarak saatlerce onlara kılavuzluk etmişti. Hipnoz bu şekilde, yıllar boyu klasik terapi gerektirecek zihinsel süreçleri birkaç saat içinde yaşamalarını sağlayarak terapi için hızlandırıcı bir rol oynamıştı.

Bu derin trans halini pekiştirmek için Connor manyetik bir kask geliştirmişti; kaskın görevi şakak korteksini yoğun bir manyetik alana maruz bırakarak hastaların bilincini bulandırmaktı. Dimetiltriptaminle birleşen manyetik etki, güçlü halüsinasyonların yanı sıra, çocukluk yıllarına ya da hayatlarının travmatik dönemlerine ait yoğun anıların canlanmasına yol açmıştı.

Şimdi tamamen uyanmış olan Mark, Alyson ve Evie birbirlerine tereddütle bakıyorlardı. Connor Noel'den beri, onlarla bireysel psikolojik görüşmeleri sürdürüyordu ve birbirleriyle asla karşılaşmamalarını sağlamıştı. Dolayısıyla, "gerçek hayat"ta birbirlerini ilk kez görüyorlardı ve hiçbiri diğeriyle konuşmaya cesaret edemese de, artık birbirlerine kopmaz bir bağla bağlandıklarını biliyorlardı. Fiziksel olarak kendilerini hâlâ anormal bir durumda ve saatlerdir soluklanmadan koşmuşçasına dermansız ve güçsüz hissediyorlardı. Ama en belirgin değişim zihinlerindeydi. Tıpkı bir bilgisayarın sabit diski gibi, beyinleri yeniden programlanmış, dosyaları birleştirilmiş, virüslerinden ve virüs bulaşmış dosyalarından temizlenmiş gibi geliyordu. Ama onca zamandır atında ezildikleri ıstırabın ağırlığından kurtulmuşlar mıydı?

* * *

Klinikten çıktıktan sonra Battery Park City'nin kordonunda buluştular.

Güçlü bir rüzgârın dövdüğü, nehir boyunca uzanan kordon, jogging yapanların, işportacıların ve patencilerin işgali altındaydı. Güneş alçalmaya başladığı halde, gökyüzünde hâlâ, çocukların top ve frizbi oynadıkları çimlerin bahara özgü yeşilini belirginleştiren canlı bir parıltı vardı.

Biraz geride duran Connor, onları nelerin beklediğini merak ederek üç hastasına bakıyordu. Bu tür bir terapinin sonuçlarını öngörmek mümkün değildi. Hipnozdan çıktıktan sonra, insan kendini hep daha özgür ve hafif hissederdi, ama uzun vadeli sonuçlar garanti değildi. Connor'ın iyileştirdiğini sandığı, ama anlaşılmaz bir şekilde intihar eden hastaları olmuştu. Buna karşılık, bazı meslektaşlarınca "umutsuz vaka" olarak görülen başka hastalar, bugün dengeli ve mutlu bir hayat sürüyordu.

Alyson onlardan biri mi olacaktı? Genç kadın bir taksiye atlamıştı. Connor, camın arkasından şoföre bir yer tarif ettiğini ve birkaç saniye konuştuğunu gördü. Sonunda sarı taksi hareket etti ve aracın trafikte gözden kaybolmasından önce, genç kadın ve nörolog birbirlerine kısa ama derin bir bakış attılar. Alyson'dan Connor'ın zihninde kalan son imge, veda işareti olarak cama dayadığı elinin görüntüsü oldu.

Nicole arabasını almak için uzaklaşırken, Mark ve Connor gözleri boşluğa dikili, sessizce, yan yana durdular.

– Bilsen her şey ne kadar gerçek gibiydi... diye itiraf etti Mark, sonunda.

Connor ona anlayışla baktı.

– Layla... diye devam etti Mark, sesi titreyerek, o kadar gerçek... o kadar canlıydı ki...

– Sana yardım etmek için bulduğum tek yol buydu, diye açıkladı Connor. Noel'de geri döndüğünde, kızının öldüğünü öğrenecek durumda değildin. Bu haber seni de öldürürdü.

– Doğru, diyerek onu onayladı Mark.

Bakışları denize, Özgürlük Anıtı ve Ellis Adası tarafına doğru kaydı.

– Bana onunla son bir kez konuşma imkânı sağladığın için teşekkür ederim, dedi sonunda. Bu benim için o kadar önemliydi ki...

Connor dostuna baktı. Gözlerinden sessiz yaşlar damlıyordu. İki adam birbirlerine sarıldılar.

– Biliyor musun, iyiydi. Mutlu bir havası vardı, orada, yukarıda... diye ekledi Mark.

Yukarıda...

Bu sözcük zihinlerinde tuhaf bir şekilde yankılandı ve ikisi de yeniden sessizliğe gömülerek *yukarıda*'nın anlamı üzerinde düşündü. Hipnoz altındaki bir zihnin ürünü müydü, yoksa gerçek öteki dünya mı?

Nicole arabasıyla gelip önlerinde durarak onları düşüncelerinden kopardı. Genç kadın camı indirdi ve endişesini gizlemeye çalışan kayıtsız bir tonla kocasına sordu:

– Nereye gitmek istiyorsun?

Mark hiç duraksamadan arabaya binerken cevabını verdi:

– Evimize.

* * *

Artık güneş batmak üzereydi. Battery Park kulelerinin pembeleşen rengi, on dakika sonra kahverengiye ve griye dönecekti.

Connor, kış bahçesini çevreleyen marinanın parmaklıklarına karşı oturmakta olan Evie'nin yanına gitti. Bölge, saldırılardan zarar görmüş olmakla birlikte, 11 Eylül'den geriye gözle görülür hiçbir iz kalmamıştı. Gene de, Sıfır Noktası çok yakındaydı ve havada hâlâ çok fazla ölüm, rüzgâr ve yaşam vardı...

Irmağa bakan banklardan birinde bağdaş kurmuş oturan genç kız, North Cove'da dizili zarif yelkenlilere boş gözlerle bakıyordu.

– Kendini nasıl hissediyorsun? diye sordu Connor, dirseğini parmaklığa dayayarak.

– Fena değil, diye cevap verdi Evie, mekanik bir sesle.

Connor gözlerini genç kızdan ayırmadan bir sigara yaktı ve dumanı hırsla içine çekti. Tedavisinin başarılı olmasını, Evie'nin annesinin katilinden intikam almaktan vazgeçmesini o kadar çok istiyordu ki.

– Öleceksiniz, dedi Evie, bir süre sonra.

– Neden?

– Sigaradan.

Connor omuzlarını silkti.

– Öldüren o kadar çok şey var ki...

– Demek ölmekten korkmuyorsunuz?

Connor duman kıvrımlarının dağılmasını beklerken birkaç saniye düşündü.

– Doğrusu, yaşamak daha çok korkutuyor, diye itiraf etti, kendisini de şaşırtan bir içtenlikle.

Gene de, izmariti nehre attı ve yeni bir sigara yakma dürtüsüne direndi.

Bu son haftalarda pek uyumamıştı. Her gece, mükemmeliyetçi bir azimle, bugünkü grup terapisinin adımlarını belirlemek için durup dinlenmeden çalışmıştı. Şimdi, biriken tüm bu yorgunluk, beklenmedik bir şekilde geri tepiyor, bedenini parçalayıp zihnini bulandırıyordu. Halbuki "misyonunu" henüz tamamlayamamıştı. Evie'nin eyleme geçmeyeceğinden emin olması gerekiyordu. Ve bundan emin olmanın tek bir yolu vardı. Tıp fakültesinde öğretilmeyen alışılmadık, sert bir yöntem. Ama o zaten başkaları gibi bir hekim değildi... Başarısı, parası, lüks arabası, iki milyon dolarlık dairesi: Bütün bunlar boştu ve o bunu biliyordu. O, hiçbir zaman New Yorklu psikiyatrların seçkin çevresine dahil olmamıştı. Connor, o dünyaya ait değildi, onunki Chicago'nun dökküntü mahallelerinin, talan edilmiş çocukluğun, şiddetin ve korkunun dünyasıydı.

Son bir tereddütten sonra Evie'ye yaklaştı, banka geçip yanı-

na oturdu ve paltosunun cebinden gümüş kabzalı bir tabanca çıkardı.

* * *

Bu, yirmi yıl önce satıcıların evinden aldığı silahtı. Sanki altıncı bir his, bir gün gene ihtiyacı olacağını söylemişçesine, hiçbir zaman kurtulmayı düşünmediği ezici bir yük.

Silahı gören Evie hiç renk vermedi. Connor gibi o da en aşağılardan geliyordu: kavgaların, darbelerin dünyasından, insanın başına iyi şeylerden çok, kötü şeylerin geldiği bir dünyadan.

– Onu buldum, dedi Connor.

– Kimi? diye sordu Evie, bakışlarını Connor'ın gözlerine dikerek.

– Craig Davis'i, annenin katilini.

Şimdi aralarında sadece birkaç santim mesafe vardı. Connor, Evie'nin hafifçe ürperdiğini ve gözlerinde ansızın bir kıvılcım çaktığını gördü.

– St. John Katedrali'nin hemen arkasında, küçük bir binada oturuyor. Bir haftadır her akşam oraya gidiyorum. Daire numarasını, sokak kapısının şifresini, nöbet saatlerini ve nereden alışveriş ettiğini öğrendim.

Evie, Connor'ın ona doğruyu söylediğini sezdi, ama kendisine yapacağı tuhaf öneriyi kuşkusuz bir an bile aklından geçirmedi:

– İstersen gidip onu öldürmeye hazırım, dedi psikiyatr, başıyla tabancayı göstererek.

Evie, Connor'ın teklifi karşısında afalladı.

– Gerçekten intikam almak istiyorsan, diye devam etti nörolog, bu iş bu akşam bitebilir. Bir kelime söylemen yeterli. Bir saat içinde dünyada Craig Davis diye biri kalmaz.

Bunların boşa söylenmiş sözler olmadığını anlayınca, Evie'nin kafası daha da karıştı.

– Şimdi, karar senin, dedi Connor, kaderini genç kızın ellerine teslim ettiğinin tümüyle bilincinde ayağa kalkarken.

* * *

Bir dakika ya geçti ya geçmedi, Evie kalkıp Connor'ın yanına, parmaklıklara gitti. Tek kelime etmeden, psikiyatrın hayatına damgasını vuran acı olayın son tanığını usulca elinden aldı.

Tiksinti ile hayranlık karışımı kararsız bir duyguyla silaha bir

iki saniye baktı, sonra kaldırıp tüm gücüyle Hudson'ın soğuk sularına fırlattı.

Güneş artık tamamen kaybolmuştu. Işıklı gökdelenler yelpazesinin karşısındaki rıhtımda neredeyse hiç kimse kalmamıştı. Evie ve Connor uzun süre sessiz, hareketsiz, birlikte ama yalnız başlarına oturdular. Sonra birden rüzgâr sertleşti ve Evie'nin içi titredi.

Kliniğe dönerlerken, Connor paltosunu genç kızın omuzlarına koydu.

Birbirlerine sakin bir bakış attılar ve Connor onu kurtardığını hisseti.

Ve Evie'nin de onu kurtardığını.

Sonsöz No.1

Sonra...
Mark & Alyson

Mark bir daha Connor'ın muayenehanesindeki işine dönmedi. Terapiden iki ay sonra, evsizlere yardım eden bir kuruluşta "sokak psikiyatrı" olarak iş buldu. Gün boyu kentte mekik dokuyarak, alkolden uzaklaştırmaya, sokaktan vazgeçirmeye ve bir daha sokağa düşmemelerini sağlamaya çalıştığı yüz kadar evsizle ilgileniyordu. Kendini tamamen bu yeni mücadeleye verdi ve başarılı oldu. Cehenneme iniş tecrübesi onu bambaşka biri yapmıştı: Kendinden emin ve iddialı genç psikiyatr gitmiş, yerine yaralanmaya daha açık, ama daha insan bir adam gelmişti.

* * *

Sık sık, bir sokağın köşesinde, bir merdivenin basamaklarında ya da bir parkın salıncağında Layla'yı gördüğü oluyordu. Hep o uçaktaki ciddi ve sakin, güzel yüzüyle. Konuşmuyor, ama ona, Mark'ın da usulca karşılık verdiği küçük bir el işareti yapıyordu. Bu, Mark'ın onun orada, gölgesinin içinde, çocukluğunun koruyucu meleği gibi kendisine göz kulak olduğunu bilip rahatlamasını sağlıyordu. Bundan ne Connor'a ne Nicole'e bahsetti, çünkü bu görüntülerin sadece kendi zihninde canlandığını gayet iyi biliyordu. Ama varsın olsundu: Bu hayal dünyası, tekrar ayakları üzerinde durmak için kurduğu dengenin parçasıydı.

Ve önemli olan sadece buydu.

* * *

Mark bir eylül sabahı radyoyu açtığında, Alyson Harrison'ın Amazon bölgesinde, bir helikopter kazasında öldüğünü öğrendi. Babasının kurduğu vakıflardan birinin başına geçen genç kadın,

son birkaç aydır bu büyük tropik ormanın yok olmasına karşı ekolojik mücadeleye büyük katkılarda bulunuyordu.

* * *

Helikopterin enkazına ulaşmak haftalar aldı, ama ne Brezilyalı pilotun ne de zengin vârisin cesetleri bulunabildi.

* * *

Kasım ayında, Mark Lhassa'dan postalanmış bir kart aldı. Fotoğrafta bir Tibet manastırının girişinde duran bir yasa çarkı heykeli görülüyordu.

Kartpostalda imza yoktu, ama Mark, Alyson'dan geldiğini hemen anladı.

Kartta şunlar yazıyordu:

Sık sık sizi düşünüyorum.

Belki de haklıydınız: Belki de insan hayatını sürdürmekle yetinmeyip onu yeni baştan kurabilir. Her halükârda, ben bundan sonra bu umuda tutunacağım.

Bu arada, size bir şey iletmek istiyorum. Bu notu babamın tuttuğu defterlerden birinde buldum. Bunu bir gün size verme umuduyla sakladığına inanmak istiyorum...

Sonra üç sözcük geliyordu: *eylem, boylam, rakım...* Yanlarında da bir dizi rakam. Bir süre anlamadan bakan Mark, sonunda ne olduklarını anladı.

Bunlar Layla'nın gömülü olduğu yerin GPS koordinatlarıydı.

* * *

Aralık ayının bir cumartesi günü Mark ve Nicole arabayla Mohave Çölü'nün dağlık masiflerini ve kayalık düzlüklerini geçtiler. Işıksız bir öğle sonrası, Nevada sınırı yakınlarında, kuş uçmaz kervan geçmez bir düzlüğe geldiler. GPS alıcısının verdiği bilgileri takip ederek, anayoldan çıkıp parçalanmış kayalardan ve tozlu taşlardan oluşan bir araziye girdiler. Bu çorak arazinin ortasında, gözlerine bir erguvan ağacı çarptı. Toprak kuruluktan yol yol çatlamıştı. Arabayı durdurup küçük kızlarının gömü-

lü olduğu yere doğru el ele ilerlediler.

Ölümünden altı yıl sonra, onunla nihayet vedalaşabildiler.

* * *

Sonra, tekrar hayatın olağan akışına döndüler.

Bir gün, Mark kendini gülümserken yakaladı ve gelecekten bahsetti.

Zamanla, Layla'nın hayalleri seyrekleşti.

Bunun nedeni artık kızını düşünmüyor olması değil, başka türlü düşünüyor olmasıydı.

Artık korkunç bir acı çekmeden onu düşünebiliyordu.

Bir akşam, Nicole ona hamile olduğunu söyledi ve Mark haberi sevinçle karşıladı.

Bir oğulları oldu, üç yıl sonra bir oğulları daha.

* * *

Ve yıllar yılları kovaladı...

Bu hikâyenin başlamasından on yıl sonra, bir temmuz günü akşamüstü, Heathrow Havalimanı'nda tuhaf bir karşılaşma gerçekleşti.

O yaz, Mark ve Nicole oğulları sekiz yaşındaki Theo ile beş yaşındaki Sam'e Avrupa'yı gezdirmek için uzun bir tatile çıkmışlardı. Atina, Floransa, Paris ve Londra'yı gezdikten sonra, ailecek Lizbon'a uçmaya hazırlanıyorlardı.

– Hadi gel, Sammy! diye seslendi Mark, küçük oğlunu omzuna almak için.

Nicole de Theo'yu kolundan tuttu ve dördü hep birlikte, uçağa biniş kapısına giden yürüyen merdivenlere bindiler.

Merdivenlerden karşı yönde bir çift iniyordu. Tipinden Güney Amerikalı olduğu anlaşılan adam, karısına ve bakır tenli, güzel bir melez olan küçük kızına sevgiyle bakıyordu.

İki aile aynı hizaya geldiklerinde, Mark karşısındaki kadınla göz göze geldi. Kadının Alyson Harrison olduğunu hemen anladı. Fiziksel olarak bambaşka biri olup çıkmıştı: Dal gibi ince, alımlı sarışın, şimdi sakin havalı, olgun ve etine dolgun esmer bir kadın olmuştu. Değişmeyen sadece gözleriydi.

Mark sık sık Alyson'a ne olduğunu düşünüyordu. Sözümona ölümünden birkaç ay sonra, bir gazetede, üvey kızının trajik bir şekilde hayatını kaybetmesinin ardından Richard Harrison'ın dul eşinin

Green Cross imparatorluğunun dizginlerini eline aldığını okumuştu.

Ve her şey bu kadardı.

Yıllar boyu tüm dünyada magazin basınının manşetlerinden inmeyen Alyson, basına son reveransını bu haberle yapmıştı.

Mark kendine Alyson'ın artık onda ne gibi duygular uyandırdığını sorduğunda, hiçbir acı hissetmediğini, hatta genç kadının huzur bulmuş olmasını dilediğini fark etti.

Yürüyen merdivende onunla karşılaştığında, Alyson'ın, ölüm numarasını yapmasına yardımcı olan helikopter pilotuyla birlikte, başka bir kimlik altında hayatını yeniden kurduğunu ve nihayet mutlu olduğunu tahmin etti.

Alyson da onu tanımıştı. Birbirlerine uzun uzun bakmakla yetindiler, ama ikisi de bakışlarından neler hissettiklerini okuyabildi.

Sonsöz No. 2

Onların hikâyesi...
Evie & Connor

Chicago

Evie koşarak hastaneden çıktı ve yirmi dakikadır onu beklemekte olan taksiye bindi. Şoföre Magnificent Mile'daki bir restoranın adresini verdikten sonra, hâlâ üzerinde olan beyaz önlüğünü çıkarıp aracın arka koltuğunda üstünü değiştirmeye başladı.

Connor'la ilk karşılaşmasının üzerinden on yıl geçmişti. Aşırı duygulu yeniyetme genç kız, artık yirmi beş yaşında güzel bir genç kadın olmuştu. İki ay önce, parlak bir dereceyle tıp diplomasını almıştı ve bu hafta Chicago Presbiteryen Hastanesi'nin ağır yanık servisinde ihtisasına başlıyordu. Yıllar yıllar önce, Connor'ın tedavi gördüğü yerde. Aslında tam da tesadüf olmayan bir tesadüftü bu...

Evie bu göreve tayin olabilmek için her şeyi yapmıştı. Connor'ın doğduğu ve çocukluğunu geçirdiği şehre gelmek istemişti. Onun izinden yürümek istiyor, onunla bütünleşebilmek için gördüğü her şeyi görmek, çektiği bütün acıları çekmek istiyordu.

Mezuniyetini kutlamak için Connor'ı restorana davet etmişti. Bu şekilde, on yıldır onun adına yaptığı her şey için Connar'a teşekkür etmek istiyordu: hep yanında olduğu, okul parasını ödediği, Mark ve Nicole'le birlikte oluşturduğu aileye onu kabul ettiği için.

Hem ona bir itirafta da bulunacaktı.

Uzun zamandır gizlediği, yüreğinde ağırlık yapan bir şey...

* * *

Evie, iki gün önce, yeni personel için düzenlenen rehberli bir hastane turu sırasında bir zamanlar ağır yanık servisini yöneten, hastanenin duayeni Loreena McCormick'le tanışmıştı. Onu hiç

görmediği halde kim olduğunu biliyordu. Connor ondan ve hastanede kaldığı süre boyunca kadının kendisini ona nasıl adadığından bahsetmişti.

– Hâlâ bu dünyadaysam bu onun sayesindedir, demişti, ender kendini bırakma anlarından birinde.

Bu nedenle, Evie doktor hanımla tanışmayı merakla bekliyordu. Buna karşılık, Loreena McCormick'in, Evie'yi tanımıyor olması gerektiği halde ısrarla ona bakmasından rahatsız olmuştu.

Ertesi gün ondan, sadece esrarengiz bir hastanın dosya numarasını veren bir elektronik posta alınca, şaşkınlığı daha da artmıştı.

Evie dosyayı araştırmış, ama çok eski tarihli olduğundan internet üzerinden belgeye ulaşamamıştı. Bunun üzerine, gecenin bir vakti, nöbeti bittikten sonra üçüncü bodrumdaki arşiv bölümüne inmişti. Kartonların ağırlığından bel vermiş etajerler arasında saatlerce dolaştıktan sonra, numarası verilen dosyayı bulup yerinden çıkarmıştı.

Dosya Connor'a aitti.

* * *

Evi dosyayı elleri titreyerek açtı. Röntgenlerin ve ameliyat raporlarının arasında, Connor'ın hastanede kalırken çizdiği onlarca deseni buldu. Boğazı düğümlenerek, dikkatle çizimlere baktı. Büyük bir yumuşaklıkla çizilmiş, hep aynı kadının yüzü...

Ve bu yüz onun yüzüydü.

* * *

Bu olayı kaderin bir oyunu olarak yorumlamaya karar verdi. Ona Connor'a olan aşkını itiraf etme cesaretini verecek bir işaret...

Evie'nin Connor'a bağlanması yeni bir olay değildi, kökleri çok derinlere gidiyordu.

Hipnoz seansından sonra Connor, gençliğini bu denli hatırlatan genç kızdan kendini sorumlu hissetmişti.

Terapi sırasında Mark da, "O bizden" diyerek bunu teslim etmişti: Aynı acı sınavlardan geçtikleri, aynı aşağılanmaları yaşadıkları doğruydu.

Başından itibaren, birbirlerine yakınlık duymuşlardı ve Connor'ın Evie'ye duyduğu sevgi yıllar içinde iyice büyümüştü.

Evie'nin ise dünyada ondan başka kimsesi yoktu. Yardımını

kabul ederek hayatını onun ellerine bırakmış ve Connor onun her şeyi olmuştu. Sık sık, daha Las Vegas'ta yaşarken günlüğünün sonuna not ettiği listeyi hatırlıyordu. Annesiyle hiç tatile gitmemişti. Annesi yeni karaciğerine kavuşamadan ölmüştü. Ama Evie New York'a gitmeyi başarmış ve sonunda onu anlayan biriyle karşılaşmıştı.

Son dileğine gelince –*"Bir gün biri bana âşık olsun"*– istediği tek bir şey vardı: o birinin Connor olması.

* * *

Restorana ilk gelen Connor oldu. Otopark görevlisine havalimanından kiraladığı spor BMW'nin anahtarlarını verdikten sonra, Chicago Nehri'ne bakan panoramik terasa çıkmak üzere asansöre bindi. Onu, karşısında uzanan gökdelen ormanını keyfince seyredebileceği güneşli bir masaya oturttular. Hayata gözlerini açtığı ve otuz yıl önce trajik koşullarda terk ettiği bu şehre onca zamandan sonra ilk kez adımını atıyordu. Sürgün olarak terk ettiği Chicago'ya fatih olarak dönüyordu.

Bu son on yıl baş döndürücü geçmişti. Hipnozla tedavi alanındaki deneyleri artık meslektaşları tarafından da benimseniyor ve tıp fakültelerinde okutuluyordu. Bu yöntem sayesinde, yüzlerce kişiyi tedavi etmiş ve iki yıl üst üste Amerika'nın En İyi Hekimi unvanını almıştı.

Aile yaşamına gelince: Neredeyse her gün görmeye devam ettiği Mark'ın iki oğlunun vaftiz babasıydı. Artık birlikte çalışmamalarına rağmen, iki arkadaş yakın dost olarak kalmıştı. Nitekim, Connor'ın yaklaşık iki yıldır mücadele verdiği, içine dert olan sırrını açma cesaretini bulduğu tek kişi Mark'tı...

* * *

Evie takside, spor ayakkabılarını çıkarıp ayağına bir çift iskarpin geçirdi. Çantasını karıştırıp içinden küçük bir makyaj çantası çıkardı. Hop! Biraz pudra, kirpiklerine sürdüğü biraz rimel, işte her şey tamamdı. Connor'ın desenlerindeki kadın gibi güzel olmak istiyordu.

Ona âşık olduğunu açıkladığında tepkisi ne olacaktı? Bu konuda kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu. Ama artık duygularını daha fazla gizleyemezdi, çünkü aşkı büyüdükçe onu boğuyor, sağlığına zarar veriyordu.

Hayatında iyi olan ne varsa hepsini Connor'a borçluydu. Sık sık, nöroloğun çantasını çalmaya kalkıştığı o meşhur Noel gecesi, yolu onunkiyle karşılaşmasa ne olurdu diye düşünüyordu. Şimdi nerede olurdu? Hapiste mi? Öteki tarafta mı? Garsonluk yaptığı üçüncü sınıf bir motelde mi? Bazen hayatta başarı ufacık bir şeye bağlı oluyordu: bir karşılaşmaya, bir karara, bir tesadüfe, pamuk ipliğine...

Bütün bu yıllar içinde, durmadan ondan onay görmeye çalışarak onu etkilemeye uğraşmıştı. El attığı her işi onun için yapıyordu. Zira kendisini bir tek onunlayken gerçekten kendisi gibi hissediyordu. Connor onun eksik parçasıydı. İkisi de birbiri hakkında her şeyi biliyordu. Genç kadın onun kırıklarını, çatlaklarını, korkularını hissediyordu.

Hepsinden önemlisi, geleceğini düşündüğünde, yanında hep onu görüyor ve çocuklarının babası olarak başka bir erkek hayal edemiyordu.

* * *

Connor saatine baktı ve madensuyundan bir yudum aldı. Bu daveti neden kabul etmişti? Kendisine bu acıyı neden çektiriyordu?

Uzun süre, Evie'yle çok yakın olmuşlardı, bu son zamanlarda ise Connor yurtdışında konferanstan konferansa koşarak ve ona hiç telefon etmeyerek kendini uzaklaştırmıştı. Neden? Zira genç kadına âşık olduğunun farkına varmış ve artık aşkını basit bir sevgi olarak göstermeyi başaramayacağını anlamıştı. Onun her şeyini seviyordu: sesini, hareketlerini, gülümsemesini, teninin dokusunu. Evie onun hakkında her şeyi biliyordu. Onunla birlikte olduğunda, Connor ruhunun derinliklerine gömdüğü şeylerin yeniden uyandığını hissediyordu: umut, kendisini başkalarına açma arzusu ve geleceğe inanç. Nörolog olarak, aşk sürecinin, sadece biyoloji, hormonlar ve nörotransmitterlerin işi olduğunu biliyordu. Ama bu sorununu çözmüyordu. Kendisini bu aşkın pençesinden kurtarması gerekiyordu.

Evie'nin kalbini kazansa bile, onu bir gün kaybetme düşüncesi Connor'ı vazgeçirmeye yetiyordu. Kırk beş yaşını doldurmuştu. Kariyerinin ve şöhretinin zirvesindeydi. Şimdilik hâlâ cazip ve çekiciydi. Ama ya yarın? On yıl, on beş yıl, yirmi yıl sonra?

Birden, artık dayanamayıp ayağa fırladı. Bu turistik restoranda, asla sevemeyeceği bir kadını bekleyerek ne halt ediyordu?

Masanın üzerine bir kâğıt para attı, çıkışa doğru yürüdü ve terastan ayrılmak üzere asansörü çağırdı.

* * *

Taksi Evie'yi restoranın önüne bıraktı.

Genç kadın giriş salonunu geçip terasa çıkmak için asansörü çağırdı.

İki kabinin yolu onlardan habersiz karşılaştı.

İki aşkın birbirini kaçırması neye bağlıdır? Birkaç saniyeye, bir tereddüde, bir tesadüfe, pamuk ipliğine...

* * *

Connor arabasını aldı ve kafası allak bullak bir halde havalimanına dönmeye karar verdi. Tam ekspres yola girmek üzereydi ki, ani ve tehlikeli bir kararla bir U dönüşü yapıp çocukluğunun geçtiği mahallenin yolunu tuttu.

* * *

Otuz yılda Greenwood'da çok az şey değişmişti. Güney Yakası'nın bir bölümünü etkilemiş olan burjuvalaşma süreci çocukluğunun harap mekânlarına ulaşmamıştı. Connor gıcır gıcır BMW'yi otoparkın ortasına park etti. Onun zamanında, böyle bir araba on beş dakikaya kalmaz, ya çalınır ya da yakılırdı. Bugün daha uzun süre dayanacak mıydı? Bir grup banliyölü gencin şimdiden attıkları bakışlara ve laflara bakılacak olursa kuşkusuz hayır. Connor yolunu bir milim değiştirmeden gençlerin önünden geçti. Bir basket topu ayaklarının önüne kadar yuvarlandı. Topu almak için eğildi ve Mark'la birlikte onca pabuç eskittikleri sahada "teke tek" basket oynamakta olan iki delikanlıya doğru fırlattı. İçinde bir tür kaygıyla eskiden oturduğu binanın girişine yürüdü. Posta kutularının sadece bir kısmı yerinden sökülmüştü. Kalan kutularda, bir zamanlar tanıdık olan birkaç ismi buldu, ama son koruyucu ailesinin ismi yoktu.

Merdiven boşluğunda bir çocuk sessizce ödevlerini yapıyordu.

Her zaman bir tane oluyor, diye düşündü Connor, ona başıyla bir selam yollayarak.

Sonra çöplüğe inen merdivenlere doğru yürüdü. Çekingen adımlarla, beton korkuluğa tutunarak, ağır ağır indi. Bunu neden

yapıyordu? Çocukluğunu yitirdiği bu soğuk ve karanlık mekânda ne bulmaya çalışıyordu?

– HEY, DÜMBELEK, SEN BİZİM ÇÖPLERE N'APTIĞIMIZI BİLİYOR MUSUN?

İrkilerek arkasına döndü, ama kimse yoktu. Hayal gücü ona oyun oynuyordu. O trajik akşamın üzerinden otuz sene geçmişti, ama zihnindeki yara hâlâ o günkü kadar canlıydı.

Çöplüğün eşiğine geldiğinde elektrik düğmesine bastı. Kırık ampul ta o zamandan beri değiştirilmemişçesine, ışık yanmadı. Girmekte tereddüt etti. Kendisine neyi kanıtlamaya çalışıyordu? Artık korkmadığını mı? İblisleriyle yüzleşebileceğini mi?

Gene de çekinerek mekâna girdi ve demir kapıyı arkasından kapattı.

– DÜMBELEKLERİ YAKIYORUZ, diye bağırdı bir ses beyninin içinde.

Şimdi karanlıkta, çevresi gölgelerle çevrili olarak yalnızdı. Vücudunun titrediğini ve ter damlalarının sırtından aşağı süzüldüğünü hissediyordu. Yeniden bir ses duydu ve karanlığa rağmen, on beş yaşında bir çocuğun hayaletimsi siluetini seçer gibi oldu. Kalp atışları hızlandı. Ona doğru birkaç adım attı ve solgun benzi, zayıf bedeni ve üzerine çok küçük gelen giysileriyle o yaşlardaki haliyle kendisini gördü. Çocuk Connor ona çok uzun zamandır beklenen bir ziyaretçiymiş gibi bakıyordu. Connor içinde, onu hiç terk etmemiş olan ve hayatını mahveden o kadim korkunun uyandığını hissetti.

– Artık korkmamalısın, diye mırıldandı ona delikanlı.

Connor kederli bir sesle cevap verdi:

– Ama ben senin için korkuyorum.

Beriki rahatlatıcı olmaya çalışan bir tavırla ona baktı:

– Ben artık iyiyim.

Connor elini çocuğun omzuna koydu, sonra gözlerini yumdu ve korkunun yavaş yavaş azalmasını bekledi.

Ve yok olmasını.

* * *

Connor binadan çıktığında Evie onu arabanın yanında bekliyordu. Onu bulması uzun sürmemişti. Ruhunun derinliklerinde, her şeyin burada, asla gerçek anlamda terk edilmeyen çocukluk kulelerinin dibinde son bulacağını tahmin etmişti.

Güvenli adımlarla ona doğru yürüdü.
Bundan böyle her şeyin iyi gideceğini biliyordu.
Çünkü aşkın olduğu yerde asla gece olmazdı

